Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Nielsen, Anton.
Titel | Title:	Brydninger i Folkelivet : en Familiehistorie fra Syd-Italien.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Andr. Schou, 1877
Fysiske størrelse | Physical extent:	168 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

57, - 227

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130024221785

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Brydninger i Folkelivet.

En Familiehistorie fra Syd-Italien,

fortalt af

Anton Nielsen.

I. Vandsælgeren.
II. Alfonso.
III. Salvadore.

Kjøbenhavn.
Andr. Schous Forlag.
Græbes Bogtrykkeri.
1877.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Vandsælgeren.

Der er sagt af en dansk Digter, at naar man en Gang har været i Roma, da er det, ligesom man har faaet en usynlig Snor om Benet. Man kan rejse hjem, man kan rejse, hvor hen man vil, saa kan man altid mærke, det trækker i Snoren, indtil den trækker En til Roma igen. Det er i alt Fald Meningen, Udtrykket har jeg glemt. Naar jeg begynder min lille Bog med denne Tanke, saa er det, fordi jeg i Sandhed har følt den. I mange Aar, ja næsten lige siden min Barndom, har jeg længtes efter Italien; endelig naaede jeg at komme der ned en Gang, nu skulde jeg dog blive fri for den Længsel, mente jeg, men da var det først, jeg ret fik Snoren om Foden. Siden jeg var der første Gang, er jeg nok for Alvor kommen til at længes, og nu maa jeg der ned en Gang imellem, naar det rykker for stærkt. Hvad er det da, der drager? Det er det evige Ungdomsliv: i Naturen, som altid er frisk og smilende, i Kunsten med dens udødelige Storværker fra gammel Tid og med dens blomstrende Nutidsliv, og i det muntre, kaade,

naturlige Folkeliv, hvis Ungdom træder saa stærkt frem ved dets Modsætning: det strænge, formelle, højtidelige Kirkeliv. Alt dette er Lænken om Foden, som imidlertid bedre kan føles end beskrives.

„Til Sagen, til Sagen!" raaber Tilhørerne undertiden til snakkesalige Talere. Snakkesalige Forfattere kan i Aanden høre det samme Raab fra deres tilkommende Læsere, og det er næppe klogt at prøve disses Taalmodighed for haardt. „Til Sagen, til Sagen!" lyder det nu for mit indre Øre. Nu vel! Jeg er der. For mange Aar siden var jeg i Napoli første Gang. Jeg bode i Lazzaronkvarteret, saaledes tillader jeg mig at kalde Gaden Santa Lucia, hvor det ligefrem vrimler af Lazzaroner, som man jo ser under aaben Himmel baade Nat og Dag. Det var ikke for deres Skyld, jeg havde taget Bolig der, man kan ikke føle sig tiltalt af disse smudsige Dagdrivere, skønt man ikke kan nægte, at de bidrager til at gøre Stedet livligt. Men det er dog især den henrivende Udsigt til Havbugten og dens Omgivelser, der gør Husene i Santa Lucia saa tiltrækkende for fremmede.

En smuk Formiddag gik jeg Gaden igennem, for at komme op til en Kafé ved Slottet, hvor jeg nød mit Morgenmaaltid. Jeg saae ud over Bugten, den var saa dejlig; jeg saae Capris Klippeterrasse svømme derude, og det forekom mig, at jeg kunde se Vejene som hvidlige Linier der ovre. Jeg fik min Dobbeltkikkert frem. Jo, ganske rigtig var det Landevejen, som snoede sig op ad Klippen, og som man kunde se i fire Miles Afstand.

Jeg tog Kikkerten fra Øjet og stod stille og saae paa noget seværdigt, som var nærmere ved. Pludselig mærker jeg et Ryk i Haanden, og jeg ser en Dreng pile afsted med min Kikkert. Jeg sætter jo i Spring efter ham. Den Gang var jeg ikke saa daarlig til at løbe, men Drengen var dog meget raskere, og jeg havde aldrig fanget ham, hvis ikke en Herre, der kom imod os, havde spærret ham Vejen. Drengen kastede Kikkerten paa Gaden og vilde smutte forbi, men Manden var lige saa hurtig; han greb ham i Nakken og holdt ham, til jeg kom. Min Hjælper, som var en Tydsker, rakte mig Kikkerten og sagde:

„Den har heldigvis ingen Skade taget."

„Det var da godt, for den er meget kostbar, og det er ikke engang min egen," svarede jeg, med dansk Troskyldighed.

„De har formodentlig ikke husket, at De er i Napoli, Herre?"

„Jo, det har jeg ikke glemt, men jeg troede dog, at man fik Lov til at beholde, hvad man havde i sine egne Hænder."

„Ja, nu har De set Prøve paa det. — Men hvad skal vi gøre ved denne lille Spidsbub?"

Nu fik jeg først Tid til at se paa Fyren. Det var en kon, velskabt Dreng, det kunde jeg ikke nægte, skønt jeg var meget vred paa ham.

„Aa, det er vel bedst at lade ham løbe," sagde jeg, truffen af et bønligt Øjekast af Drengen, som godt forstod, at det var mig, det kom an paa.

„Nej, min Herre, han skal dog ikke have gjort det rent omsonst; dertil har jeg faaet for godt Tag i ham," sagde han og ruskede Drengen dygtig. „Enten skal vi lade ham løbe med et Par gode Lussinger; det var unægtelig det nemmeste, men saa stjæler han igen om en Time, eller ogsaa afleverer vi ham til Politiet, saa bliver han da fri for at stjæle et Par Dage — Hej, Signor Polizia!" raabte han og vinkede ad en Politibetjent, han saae langt borte.

Denne nærmede sig. Tydskeren sagde:

„Det var da helbigt, at der næsten ikke er et Menneske at se her; det er, fordi der er offentlige Bygninger paa begge Sider. Havde det været der henne imellem alle Lazzaronerne, saa havde det ikke været raadeligt at opføre denne Scene."

Nu kom Betjenten til, og Tydskeren forklarede ham paa tarveligt Italiensk, hvad Drengen havde gjort. Betjenten skrev vore Navne og Adresser op, temmelig trevent, og trak af med det lille Galgenfrø.

„Han lader sgu Drengen løbe, naar de kommer om bag Hjørnet, saa vi ikke kan se dem," sagde Tydskeren.

„Det skulde jeg heller ikke tage mig saa nær."

„Ja, det er den Ollebrødsbarmhjærtighed; det er den, der holder Tyveriet vedlige i Verden — De er da ingen Tydsker, min Herre?"

„Nej, en Dansker."

„Ja saa kan jeg forstaa det," sagde han temmelig

haanlig. „Adieu, min Herre! Det var dog et lille Æventyr.“

Saa gik han. Jeg fik ikke takket ham, fordi han havde hjulpet mig til Kikkerten, men jeg fortrød det heller ikke, da han havde forspildt Takken ved sit anmassende Væsen. Jeg gik nu min Vej, men tænkte længe derefter paa den lille Gavtyv, som det alligevel gjorde mig ondt for, trods Tydskerens haanlige Bemærkninger. Men i Napoli gemmer man ikke længe paa een Tanke; det brogede Liv, man ser allevegne, gør ens Tanker lige saa brogede og afvexlende. Da jeg havde spist Frokost, havde jeg glemt det hele, og jeg blev først mindet derom, da Opvarteren den næste Morgen kom ind til mig med et særdeles forskrækket Ansigt og fortalte, at der var en Politibetjent, som spurgte efter mig. De lavere Klasser i Napoli ere meget bange for Politiet, som jo heller ikke har saa lidt at gøre med dem, og min Opvarter trode vist, at jeg var en Morder eller en udbrudt Galejslave, men da han saae, hvor rolig jeg tog det, fik han vistnok bedre Tanker om mig, især da han hørte af Betjenten, hvorom Sagen drejede sig. Politibetjenten skulde nemlig anmode mig om at møde paa Politistationen for at give Forklaring om den Dreng, som havde villet stjæle min Kikkert. Jeg fulgte nu med Betjenten og blev begloet af mange Mennesker, der fik samme Tanker om mig, som Opvarteren, og det begyndte at pirre mig lidt i Panden. Jeg blev ført ind i et Værelse, hvor en Politiassistent sad bag en Skranke. I en Krog af Stuen stod min lille Tyveknægt, bevogtet af en Betjent.

Fyren saae helt mildt til mig, som om han var overbeviist om, at jeg ikke vilde gøre ham nogen Fortræd. Da jeg havde afgivet min Forklaring, sagde Embedsmanden, at det beroede paa mig, om Drengen skulde straffes eller ej. Jeg spurgte, hvori Straffen vilde komme til at bestaa; han svarede:

„Det vil blive Indespærring og strængt Arbejde i 14 Dage. Men det er ikke en Straf, som vil virke Forbedring hos Barnet, men snarere det modsatte, da han vil komme til at være sammen med den værste Galgenyngel i hele Napoli. Jeg vil derfor appellere til Deres Barmhjærtighed, Signor, og bede Dem betænke, under hvilke Forhold saadanne ulykkelige Børn voxer op."

Da vi talte Fransk, forstod den lille Gavtyv ikke et Ord, men han vidste nok, at det egentlig var mig, som skulde sige Dommen af, og han betragtede mig uophørlig med et spændt og bønligt Blik.

„Signor!" svarede jeg, „det var imod min Vilje, at Barnet blev fængslet, og jeg ønsker nu, efter Deres Meddelelse, end mere, at det maa fritages for Straf."

Politimanden takkede mig, og derpaa sagde han:

„Gennaro, den fremmede Herre har bedet dig fri for Straf. Hvad vil du give ham for det?"

Hurtig som en Vind løb Drengen hen til mig, hvor jeg sad, sprang op paa mine Knæ og trykkede et heftigt Kys paa min Mund, medens Taarerne stod ham i Øjnene. Jeg blev selv rørt, klappede ham og trykkede ham op til mig. Da sagde Politi-Assistenten:

„Nu stjæler Gennaro aldrig mere. Hører De det, Signor! aldrig mere, for nu har Gennaro faaet at vide, hvad han aldrig vidste før, at de fremmede Herrer er saa hjærtensgode, saa det er stor Synd at stjæle fra dem. Kan du forstaa det, du stakkels fattige Barn? Vil du saa love mig at lade være?"

„Ja," hviskede Drengen, medens hans sorte Øjne glimrede af to store Taarer. Ak ja, ingen Diamanter kan glimre som disse Perler fra Hjærtehavets Dyb.

„Nu Farvel, Gennaro! Du er fri. Den velsignede Madonna, alle Smaaborns Moder, hjælpe dig til at holde dit Ord!" sagde Politiassistenten.

Drengen kastede et langt Blik paa mig, derpaa gik han rolig og alvorlig ud af Stuen.

„Signor, jeg ønsker Dem til Lykke! De har sandsynligvis ved Deres Mildhed frelst et Menneske fra Fordærvelse," sagde Dommeren.

„Ak, Signor!" svarede jeg, „hvor mange har ikke De frelst!"

„Men hvor mange har jeg ikke fordærvet," svarede han med et Suk. „Signor!" føjede han til, „dersom Politiet her i Staden skulde være i Stand til at yde Dem nogen Tjeneste under Deres Ophold her, vil det glæde os særdeles. Det er saa sjældent hos de fremmede at finde Medfølelse for vor ulykkelige fattige Befolkning."

„Og det er sjældent i hele Verden at finde saadanne menneskekærlige Dommere, som Dem, Signor!"

Jeg gik nu hjem og blev modtaget med stor Glæde

af min Opvarter, som ansaa det for et Underværk, at se mig slippe saa veltilfreds ud af Politiets Klør.

To Dage efter havde jeg imidlertid et nyt Æventyr. Jeg stod ved Brystværnet ud imod Havet, ikke langt fra mit Hjem, og saae paa en dristig Baad. Folkene deri morede sig med at sejle ud og ind igennem en lav muret Bro. Da Bølgerne gik temmelig højt og hvert Øjeblik fyldte hele Brobuen, var det en noget forvoven Leg. Norkarlene maatte saa passe at smutte igennem i det Øjeblik, da Bølgerne sank. Denne Sport havde samlet en hel Hoben Mennesker af dem, som vandrede paa Gaden, og jeg stod derfor omgivet af en stor Mængde Folk. Pludselig bliver jeg opmærksom paa et Slagsmaal tæt ved mig; det var nu ikke farligt, for det var kun to smaa Drenge; jeg syntes, de sloges om et Stykke hvidt Papir. Jeg vender mig igen og ser paa Sejladsen, da mærker jeg, at noget bliver stukket ind i min Haand. Hvad! det var jo mit Lommetørklæde! En lille Dreng stak det ind i min Haand. Men det var jo min lille Gavtyv! „Hvad er det, Gennaro!" udbryder jeg, dog han vilde ikke høre, men løb, det bedste han kunde, og var snart forsvunden. Ved at tænke mig om fik jeg Løsning paa Gaaden. Jeg havde, til Trods for alle Advarsler og sørgelige Erfaringer, stukket mit Lommetørklæde i Baglommen, hvori man ingen Ting maa have, som man ønsker at beholde. Den ene af de Drenge, der sloges, havde saa nappet det, men Gennaro, som maa have fulgt mig med et trofast Øje, har opdaget det, han kæmper med Roveren

og bringer mig hans Bytte. Det var den eneste Forklaring, jeg kunde finde paa, og den var rimeligvis ogsaa rigtig. Jeg gemte glad mit Lommetørklæde i Brystlommen, men jeg var dog mest glad over den lille Gennaro, som var saa taknemmelig, og som havde faaet saa grundigt et Had til Tyveri, at han straffede andre Tyve. Kunde jeg have faaet fat paa ham, saa vilde jeg dog saa gerne have givet ham en lille Gave til Belønning; det var maaske dumt, men nu er man en Gang saadan! Det undrede mig forresten ogsaa, at jeg aldrig saae ham, da han dog maatte have sit Tilhold i den Gade, hvor jeg bode. Jeg er temmelig sikker paa, at Drengen har skjult sig for mig, da han har skammet sig. Nu vel, da han har lidt Æresfølelse, saa er der dog Haab om, at der kan blive et Menneske af ham, tænkte jeg den Gang. Men siden tænkte jeg rigtignok ikke mere paa ham, da jeg aldrig saae ham, og nye Æventyr bragte de gamle i Forglemmelse.

Jeg vendte tilbage til Danmark til mit gamle Arbejde. Men hvert Efteraar, naar Trækfuglene drog i lange Rækker til Syden, da rykkede det stærkt i Snoren, jeg havde faaet om Benet. Der gik en 5—6 Aar, saa rykkede det for stærkt, og jeg lod mig drage. Jeg tog igen til Italien for at mætte mig af Sydens Herlighed; jeg vidste endnu ikke, at man bliver aldrig mæt deraf. Jeg kom igen til Danmark og holdt det atter ud i et lignende Tidsrum, skønt jeg blev rykket hvert Aar. Men da Længselen voxede mig over Hovedet, maatte jeg afsted.

Efter en tolv Aars Forløb bode jeg igen i mit gamle Hus i Napoli, Santa Lucia 31, men det var ikke de gamle Ansigter. Dog, Naturen, Livet og Kunsten er evig unge, og mit Hjærte var endnu ikke blevet for gammelt til at glæde sig ved dem.

Jeg gik en Middag op ad Toledogaden. Jeg skulde paa Museet paa denne Tid. Det var op ad Bakke og trykkende varmt. Alle Omnibusser kørte i den modsatte Retning, alle Drosker var optagne, altsaa maatte jeg gaa. Jeg led meget af Hede og Tørst. Vandsælgere var der nok af, baade staaende og gaaende, men jeg syntes, deres Sager saae temmelig urenlige ud. Da opdager jeg ved et Gadehjørne til venstre en hel pyntelig Vandforretning. Det var et lille Telt, maaske 4 Alen i Firkant. Snehvidt Lærredstag med røde Bræmmer bares af 4 røde Opstandere. En Disk ud til Gaden var besat med smukke rene Glas, med pyntelige Karafler, indeholdende Frugtsaft, med en blank Sølvkande til Fennikelsaft og med Kurve fyldte med Oranger og Citroner. Bag ved hang en pyntelig malet Tønde med Vand, og paa Gulvet stod Isspanden. Men det smukkeste af det hele var et Par unge Folk, som stod for Udsalget. Manden kunde kun være lidt over 20 Aar. Hans Øjne var spillende sorte og ikke fri for at se lidt skælmske ud; en sund Rødme skinnede igennem hans brune Kind. Hans Medhjælperske var smuk og fyldig, men hun saae lidt mere alvorlig ud end Manden. Hans Arbejde var at komme Saft i Glassene, hvad enten den nu skulde presses ud af Oranger og Citroner eller tages

af Karaflerne; hendes Arbejde var derefter at fylde Glasfene med Isvand og at række dem til Køberne. Alt dette saae jeg naturligvis ikke ved første Øjekast, men først senere, da min Opmærksomhed var bleven vakt. Uden at se stort, sagde jeg til Manden:

„Giv mig et Glas Vand!"

„Vand alene eller med Saft?" spurgte han.

„Orangesaft med lidt Sukker."

„Vi har ikke Sukker, Signor; det er der ingen, som forlanger. — Skal jeg tage en hel eller en halv Orange?"

„En hel."

„Ja gerne. Jeg tager den største, for jeg kan se, Herren er tørstig. Hvad synes Herren om Napoli?"

„Det er en dejlig By, bare her ikke var saa varmt."

„Aa Herre, det er Varmen, jeg skal leve af. Men det er værre, at her er saa mange slemme Folk."

„Aa ja; der er jo slemme Folk allevegne."

„Men dog flest i Napoli. Har Herren ikke prøvet det?"

„Jo, første Gang jeg var her nede, men nu tager jeg mig bedre i Agt."

„Herren kan vist endnu huske en lille Tyveknægt, som hed Gennaro?"

Nu stod hele Historien lyslevende for mig. Jeg stod med Vandglasset i Haanden, men glemte, at jeg var tørstig, og jeg spurgte ivrig:

„Kender du ham? Veed du, hvad der er blevet af ham?"

„Han er Galejslave."

„Aa Gud, den Stakkel!" udbrød jeg, inderlig bedrøvet.

„Ak Herre, undskyld, jeg spøger med Dem. Nej, Gennaro har det godt, for det er mig, som her staar for Dem."

„Men er det muligt!" raabte jeg og trykkede hans Haand.

„Men hvis De ikke havde været, Herre, saa havde jeg været Galejslave eller Røver. Det er sikkert nok."

Hans Kone saae paa mig med store, spørgende Øjne.

„Rubinnella!" sagde han, „jeg er saa glad. Det er den Herre —," nu hviskede han Resten i hendes Øre. Der stod en 3—4 tørstige Kobere, de maatte vente, til Rubinnella fik rakt mig Haanden. Hun hviskede med et mageløst dejligt Blik:

„Aa, Signor, hvor jeg takker Dem for ham!"

Jeg kunde ikke komme til at svare, for nu var der en sand Vrimmel af tørstige Sjæle omkring os, det var vistnok ogsaa Museumsgæster, efter deres røde Bøger at dømme. Jeg stod tvivlraadig og vidste ikke, enten jeg skulde gaa eller blive, da raabte Gennaro:

„Aa, Signor! De gaar da ikke fra mig?"

„Men I har jo saa travlt nu."

„Det varer ikke længe. Aa, Signor!"

„Jeg vil gaa til Museet; naar jeg er færdig der, vil jeg komme igen."

„Tak, Signor! Men glemmer De det, saa gør De os stor Sorg."

Nej, det havde ingen Nød. Jeg kom ind i Museet og saae paa de mageløse Bronce-Kunstværker, de bedste, der findes i Verden, men hvert Øjeblik stod for min Tanke Billedet af de to unge Vandsælgere med deres straalende taknemmelige Blikke. Efter en Times Forløb gik jeg igen; jeg kunde nok mærke, at jeg i Dag skulde have mere Udbytte af Livet end af Kunsten.

„Evviva, der kommer vor Ven tilbage!" raabte Gennaro, da han saae mig. „Nu kan du nok være ene lidt," sagde han til Hustruen og traadte ud af Teltet. Han trak mig om bag ved; der sad en gammel, hvidhaaret Mand paa en Stol, hans Arbejde var at lege med en lille forthovedet Dreng. Gennaro sagde:

„Her ser De mere af min Rigdom, Signor! Her er min lille søde Antonio, og her er min gamle, gode Fader; det er den eneste, jeg har kjendt; han er egentlig Rubinnellas Fader, men han er lige saa meget min. Gamle Fader, vil du gøre os den Tjeneste, at gaa i mit Sted i Teltet i Eftermiddag?"

„Hvad vil saa du, min Søn?"

„Jeg vil gaa hjem at tale med denne Herre. Rubinnella kan sige dig, hvad han har gjort for mig. Saa tager jeg den lille Antonio med mig."

Den gamle indtog nu Svigersønnens Plads. Vi sagde Farvel til Konen og til Svigerfaderen og fulgtes nu ad igennem en Uendelighed af krumme og snævre Gader; jeg havde ikke nogen Anelse om, i hvad Retning

det gik, men jeg havde jo min Fører, der gik ved Siden med sin Dreng paa Armen. Gennaro talte ikke meget, men han saae helt fornøjet ud. Endelig gaar vi da ind i et Hus, op ad nogle stejle Trapper, og stod saa i Gennaros Stue. Pragtstykket i denne, der strax faldt i Øjnene, var en Jærnseng, hvis Endestykke var prydet med Forgyldning og malede Blomster; der var gode, renlige Tæpper og Lagener. Paa den anden Side af Stuen stod en ældre, tarveligere Seng. Hvad var der saa mere! Et simpelt Bord, fire ditto Stole, nogle Hylder med Glas og Flasker, og endelig et Madonnabillede med en Lampe foran. Naar man huskede, at man var i Italien, saa maatte man kalde alt særdeles renligt. Gennaro aabnede Vinduesskodderne — der laa Havbugten ved Napoli med al sin Herlighed lige for os.

„Hvor du dog bor dejlig, Gennaro!" udbrød jeg.

„Ja, ikke sandt, Herre. Jeg er rig og lykkelig. Men næst efter Madonna maa jeg takke Dem for det."

„Aa, Gennaro, ti dog stille en Gang! Jeg bliver saa skamfuld over al den Tak, jeg ikke fortjener. Jeg burde have gjort lidt mere for dig, da du saadan blev kastet paa min Vej."

„Men, Signor Antonio — —!"

„Hvor veed du, hvad jeg hedder!"

„Det har jeg vidst i mange Aar; hvor kunde jeg ellers kalde min Dreng op efter Dem? — Jeg spurgte Folkene i Hotellet om Deres Navn, da De var rejst."

„Nej, se dog! hvor du er en Nar! Hvad var det, du vilde sagt?"

„Jeg vilde sagt: De siger, at jeg skal tie stille, De siger, jeg er en Nar, men naar jeg nu ikke kan se andet med min Forstand, end at De var den første, den rette Aarsag til, at jeg blev et Menneske, til al min Lykke, hvad skal jeg saa sige? Men De forstaar det ikke?"

„Nej, min Ven!"

„Vær taalmodig og hør paa mig, Signor, saa vil De fatte det."

„Det vil jeg med Hjærtensglæde. Fortæl bare!"

„Men vi maa have lidt at læske os paa," sagde han, og nu satte han frem Vin, Brød og de dejligste Frugter, og derpaa begyndte han:

„Jeg er født i en sort, smudsig Kælder, uden Vinduer, kun med en stor Aabning som en Port til Lys og Luft. Vi bode der sammen i dette Rum med to andre Familier. Min Fader gav sig ikke stort af med mig, da han var borte næsten hver Nat, og næsten hver Dag. Da jeg var fem Aar, kom Politiet og hentede ham; det vakte ikke stor Forundring i vort Hus. Folk sagde, han blev Galejslave; jeg veed ikke, om han er levende eller død. Tænk, om min lille, søde Antonio havde saadan en Fader! Hu, ha!"

Det gøs i ham.

„Min Moder græd meget over Faders Skæbne. Kort efter blev hun syg og døde. Folk sagde, det var af Sult; jeg tænker, Sorgen har ogsaa hjulpet til. De sagde ogsaa, at det havde været bedst, om jeg var død med. Jeg forstod det ikke, men jeg kan godt huske det.

Hidtil havde min Moder sørget for min Føde; det var sædvanlig Vand og Brød; kunde hun give mig en Figen eller et Løg til, da var det en stor Fest — men nu var hun baaret bort. Den første Gang derefter, at jeg blev sulten, gik jeg hen til en af de andre Familier; de sad just i en Krog af vor Hule og spiste. Jeg bad dem om et Stykke Brød. „Hvad tænker du paa, Dreng!" sagde Konen. „Synes du ikke, vi er nok om det i Forvejen?" Det var ogsaa sandt, hvad hun sagde, de havde kun et lille Stykke, som de var mange om. Dog gav hun mig en Skorpe, med den Besked, at jeg maatte aldrig bede dem om noget, for ellers vilde hun prygle mig, og nu skulde jeg sørge for mig selv; det var der saa mange Børn, der maatte.

Jeg fik saa lært den Kunst, dels af hende, dels af andre. Min sædvanlige Føde fik jeg ved Restavrationerne, omme i deres Baggaarde paa Møddingen. Her var sædvanlig altid noget spiseligt. Der kunde være Brødstumper, Kødben, Orangeskaller eller andet Affald, alt smudsigt og halvraadnet, men jeg havde ikke Raad til at være kræsen. En anden Næringsvej opdagede jeg, da jeg blev lidt ældre, det var de fremmede, de rejsende. Der bode altid en stor Mængde af dem i min Gade, og saa snart de kom udenfor en Dør, saa var vi en hel Flok Drenge, som omringede dem og tiggede med de ynkeligste Raab, vi kunde finde paa. Hjalp det ikke, saa blev vi ved at følge dem Gaden igennem, saa gjorde vi Kunster for dem, gik paa Hænderne eller vendte Vejrmølle eller efterlignede for-

skellige Dyrs Lyd. Men det var ikke saa tit, jeg fik noget. Hvis en fremmed en sjælden Gang kastede en Soldo, saa blev den gerne snappet af de største Drenge, ja, selv om vi fik fat paa Monten, saa tog de den fra os med Magt. Naar de fremmede drejede om i en anden Gade, turde vi ikke følge dem længere; i Santa Lucia blev det ligesom anset for vor Ret at tigge. Naar de fremmede kom ombord paa Dampskibe, der sejlede bort fra vor Gade, da kastede vi vore Pjalter og svømmede derud og omringede Skibet som en Flok Sælhunde. Vi raabte da til de rejsende paa Dækket, at de skulde kaste en Soldo i Vandet; naar de gjorde det, da kunde vi gerne fange den, inden den sank til Bunds. Tit var vi i Livsfare ved de mange Baade, som færdedes, og ved Dampskibenes Hjul eller Skrue. Mange Gange er jeg kommen i Land, halvdød af Anstrængelse, hel forteblaa af Kulde; saa maatte jeg ligge mange Timer i Solen, inden jeg kom tilrette igen. Men alle de Skillinger, som vi kunde tjene ved vort Tiggeri, blev regelmæssig anvendte til Slikkeri, aldrig til Brød. Blev jeg syg en enkelt Gang, saa lagde jeg mig paa Stenbroen eller i min Jordhule, og der fik jeg Lov at ligge, til jeg kom mig igen, ingen Mennesker hjalp mig eller endog blot saae eller spurgte til mig. Jeg voxte op uden at vide, at der var gode Mennesker til, naturligvis ogsaa uden at vide, at der var noget godt. Jeg holdt ikke af nogen Mennesker, og ingen holdt af mig. En Gang saae jeg en Dreng liste sig bag efter en fremmed; det forundrede mig at se, da han ikke tiggede, og jeg

blev opmærksom. Den fremmede standsede foran en Bod med Fotografier og tog sine Briller paa for ret at betragte dem. Drengen lister sig paa sine bare Fødder hen tæt bag ved ham, trækker noget op af Lommen paa den fremmede og lister sig langsomt tilbage til Midten af Gaden. Nu gik han ganske rolig op ad Byen til. Jeg fulgte ubemærket med. Drengen gik ind til en Jøde, som handlede med nyt og gammelt. Han lagde nu et smukt Cigarfoderal paa Disken, men Cigarerne tog han først ud. Jøden saae paa det og gav ham to Lire for det. Drengen vilde have mere, men Jøden sagde: Vil du have mere, saa skal jeg hente Politiet, saa faar du maaske mere, end du ønsker. Drengen tog brummende de to Sedler og gik sin Vej. Jeg lagde Mærke til ham hele Dagen. Jeg saae, hvorledes han spiste Maccaroni og drak Vin til, hvorledes han hele Dagen havde Brystsukker og Oranger i Mængde; jeg misundte ham, og mine Tænder løb i Vand. Tit saae jeg paa ham med et bønligt Blik og rakte Haanden ud for at bede ham, men han svarede kort:

„Skaf dig selv noget; saadan maa jeg."

Da blev jeg en Tyv. Uden nogen Betænkelighed, uden mindste Samvittighedsnag begyndte jeg at stjæle. Det var for mig blot en ny Kunst, jeg lærte, hvorved jeg kunde tjene noget; jeg kunde gøre grumme mange Kunster for at erhverve mig Opholdet, men denne var den bedste, den mest indbringende. Jeg vidste godt, at det var den farligste, der blev straffet haardest, men jeg kunde ikke begribe, at den derfor var værre end Tiggeri,

for jeg maatte jo heller ikke tigge, saa kom Politiet ogsaa efter mig. Men vi stakkels Børn, vi blev jo truede, jagede og forfulgte allevegne, selv om vi kun ledte efter nogle halvraadne Levnedsmidler paa en Mødding. Jeg stjal altsaa og snappede, helst fra fremmede, stjal op af Lommen, snappede deres Tøj fra dem, naar de sad i Drosker eller i aabne Restaurationer, eller naar de stod paa Gaden. Men maa jeg være fri for at fortælle mere om denne sørgelige Tid, som først endte, da jeg var 10 Aar, ved den Hændelse, som De godt kender. Da jeg kom tilbage fra Politiet, hvor De gav mig fri, var jeg forfærdelig sulten. En ung Fisker sad nede paa sin Baad og spiste af et dampende Fad Maccaroni. Lugten af Maden drev mig imod min Vilje hen imod ham, men jeg gjorde Vold paa mig selv og lod være at bede ham. Jeg maatte ligefrem vende mig bort, da det gjorde ondt i mig at se ham spise. Men han havde lagt Mærke til mig og raabte:

„Kom her hen, min Dreng!"

Jeg stod strax ved Siden af ham.

„Du er jo sulten, din lille Stakkel! Spis nu!"

Jeg begravede mine smudsige Fingre i hans Maccaroni og spiste med stor Graadighed.

„Hvor er det, jeg har set den Dreng! Hvor kommer du fra?"

Intet Svar.

„Aa, det var dig, Politiet trak af med igaar! Allerede sluppet? Det kan man kalde godt sluppet! Du

har nægtet, naturligvis, er snild til at lyve. Du begynder vel strax at nappe igen, ikke sandt, lille?"

Jeg holdt op at spise og gav **mig bitterlig** til at græde. Da trak han mig hen imellem sine Knæ og begyndte at klappe mig. Det gennemfoer mig som en sød Gysen. Jeg kunde aldrig huske, at nogen havde kærtegnet mig. Jeg skjulte mit Hoved ved hans Bryst og lod mine Taarer rinde.

„Ak, jeg forstaar det! Du har været en slem Dreng, men vil nu være en god Dreng. Vil aldrig mere stjæle? Stjæle, det er gruelig slemt. Tænk, naar du havde en Orange, som du var saa glad ved, og en anden tog den fra dig, hvor vred du da vilde blive! Ja, alle Folk bliver saa vrede, naar man tager, hvad de har. Det gør du aldrig mere! Hør, lille Stakkel, kom her ned hver Dag paa denne Tid, saa skal vi spise Maccaroni sammen, naar jeg selv faar nogen, for nu har du faaet en Ven; det er mig, Fiskeren Beppo."

Jeg trykkede mig op til ham, jeg kyssede hans Haand. Det varede længe, inden jeg kunde spise igen, saa overvældet var jeg af bare Glæde. Ak, hvilken Dag havde det ikke været for mig! Hvor mit Hjærte var blevet stort, hvor jeg dog var bleven rig, hvor Verden var bleven dejlig, siden jeg havde set, at Menneskene var saa gode.

Nu delte jeg mit Hjærte mellem Dem, Signor! og Beppo. Saa længe De var i Napoli, fulgte jeg Dem allevegne, hvor jeg turde. Jeg sad ved Hotellets Port og ventede, at De skulde gaa ud; jeg listede mig

bag efter Dem, indtil De gik højere op i Byen, hvor jeg ikke turde følge Dem, men jeg passede, at De aldrig fik mig at se, for jeg skammede mig. Kun een Gang — ja det husker De nok. To, tre Timer før jeg kunde vente Beppo, sad jeg paa det høje Stenbrystværn og saae ud over Golfen, om ikke jeg kunde øjne hans Baad. Da De rejste, fulgte jeg Dem til Moloen; ja, jeg tiggede og bad saa meget om en Plads paa Baaden, der skulde sætte Dem ud til Dampskibet, men det var forgæves. De saae mig ikke, De havde jo saa meget at tage vare, men jeg krøb op paa Rækværket og saae efter Dem, saa længe jeg kunde øjne Deres hvide Frakke. Da Beppo kom hjem, fortalte jeg ham, at nu var De borte; vi havde saa tit talt om Dem, og jeg havde viist ham Dem, saa han kendte Dem, lige saa godt som jeg. Nu sagde jeg til ham:

„Beppo! maa jeg nu følges med dig ud at fiske?"

„Du er for lille, min Dreng! Vent, til du bliver stor."

„Nej, jeg kan ikke være i Napoli; nu er der slet ingen, der holder af mig, naar du er borte."

„Men du kan ikke ligge paa Havet om Natten, saadan som jeg; der er saa koldt, og du bliver saa tit vaad."

„Men saa er jeg dog hos dig."

„Du har meget bedre af at blive i Land, Gennaro!"

Men det kunde nu ikke hjælpe, hvad han sagde, jeg blev ved at overhænge ham, til jeg fik Forlov. Næste Nat begyndte jeg. Det var strængt i Forstningen

for mig, som ikke var vant til at frysе og til at blive vaad. Jeg var ogsaa tit bange, naar der gik nogen Sø, eller naar de slemme Kastevinde kom, som der kommer saa tit paa Golfen. Men Beppo var saa god ved mig, saa jeg aldrig kunde fortryde, hvad jeg maatte døje. Det varede nu heller ikke længe, før jeg kunde hjælpe ham lidt paa Søen og siden paa Landet ved Fiskehandelen. Nu sultede jeg aldrig mere, og nu fik jeg gode Klæder; naar vi sov, saa delte jeg Beppos Leje. Jeg var naturligvis bleven Fisker, om alt var gaaet vel til, men jeg er bleven vred paa Søen, Signor! Jeg tilgiver den aldrig, at den har taget min bedste Ven.

Det var en Nat, at jeg var kommen til at slaa mig helt slemt ved at falde over Tofterne paa Baaden. Det smertede dygtig, og jeg havde nogle Febergysninger. Da vi kom i Land, vilde Beppo ikke have mig med paa den næste Tur. Jeg sagde, at jeg kunde godt tage med, og at Tiden blev mig for lang, naar han var borte, men det kunde ikke hjælpe. Om Natten, da han skulde afsted, kysſede han mig til Afsked. Jeg syntes, det var underligt, men da han var gaaet, faldt jeg straks i Søvn igen. Jeg saae ham aldrig mere, Signor! I to uendelig lange og smertefulde Dage gik jeg og frygtede og haabede, den tredje Dag kom en Fisker med Beppos Baad; den var funden med Kølen i Vejret. Var det ikke, ligesom han havde anet sin Skæbne, som om han ikke vilde drage mig med i sin Ulykke? Hvad jeg led, Signor, det kan jeg ikke fortælle, det kan De bedre tænke Dem. Fiskerne sagde, at nu tilhørte hans Baad

mig, for Beppo havde ingen Familie; de vilde have, jeg skulde blive ved at fiske, de vilde hjælpe mig med alt, men jeg vilde ikke, jeg kunde ikke. Jeg solgte Beppos Baad og fik mange Penge derfor, jeg tog hans faa Ejendele og flyttede op midt i Byen, thi jeg kunde ikke taale at se Havet. I flere Aar efter skar det mig i Hjærtet, hver Gang jeg fik Havet at se, men nu er det dog gaaet over, nu kan jeg prise Madonna, som gav os det dejlige, fiskerige Hav, der føder saa mange fattige Sjæle, og som gør Napoli til den skønneste Plet i Verden. Og dog, endnu ser jeg det aldrig, uden at tænke paa Beppo! Saa stod jeg atter vennelos, ene i Verden, men nu var jeg en stor Knos paa 18 Aar og havde baade Hjem og Klæder. Saa længe jeg havde Penge, gik jeg og drev; jeg havde ikke Lyst til noget, men Pengene slap snart op, som vel var, og jeg maatte arbejde. En Kobmand i Toledogaden tog mig i sin Tjeneste til at hente Pakker nede ved Moloen og til at bære Pakker i Byen til Kunderne. Det var et strængt Arbejde, men saa havde jeg ogsaa Raad til at leve godt. Den værste Tur, jeg havde, var, naar jeg gik op ad Bakke i den Gade, hvor Kobmanden bode. Da standsede jeg altid undervejs ved den lille Vandhandel, som De nu kender, Herre. Ja, nu kan De vist selv forstaa Resten. Der stod en gammel Mand og en ung Pige, og de havde travlt med de mange Kunder. Men hvor travlt de end havde, saa fik den unge Pige dog Tid til at se mildt til mig og til at sige et venligt Ord, hver Gang jeg standsede. Jeg maatte altsaa lægge Mærke

til hende, og jeg syntes, hun var dejlig. Det var der flere, som syntes, og hendes Drikkevarer smagte ret de unge Karle. Jeg begyndte med at høre efter, hvad de talte om hende, og det Skudsmaal, de gav hende, klang godt i mine Øren, idet de sagde, at hun var knibsk og vilde ikke give dem saa meget som et Haandtryk. Nogle bandede ogsaa Faderen, som passede saa skrapt paa hende. Jeg havde kun Raad til at drikke det bare Vand hos hende, men det varede ikke længe, før hun fandt paa at komme Saft i mit Glas, og det varede ikke længe, før jeg fandt paa at fange hendes Haand, naar jeg skulde give hende Kobbermønten. Vore Samtaler var kun korte, for der var saa mange til at se paa os; men en Gang kom hun til at sige mig, at den næste Dag var det hendes Faders Navnedag, saa vilde de lukke Butikken tidlig. Jeg skrev mig det bag Øret. Den næste Morgen var jeg en af de første, der var oppe i Byen. Jeg gik ud ad Vejen til Camaldoli, hvor der voxede saa mange dejlige Blomster, og vendte tilbage med et stort Knippe. Nu fik jeg travlt med at pynte Teltet, og jeg havde god Ro, da der endnu kun var faa Folk. Det saae virkelig dejligt ud, da det var færdigt. Jeg skyndte mig bort, men senere, da jeg gik mine Ærender, skulde jeg jo hen at have min sædvanlige Forfriskning. Men længe inden jeg kom der hen, raabte Rubinella: „Fader! der kommer han! Se, Fader, det er ham!“ Da jeg kom der hen, tog de mig begge i Haanden og takkede mig saa hjærtelig. Jeg havde tænkt paa at nægte det, men jeg blev saa glad over deres Tak, saa

jeg kunde ikke. Nu spurgte jeg, hvor de kunde vide, at jeg havde pyntet Teltet. Jo, det kunde de let, sagde Pigen, da de ikke havde mange at gætte paa, de var ikke saa kendte i Napoli og havde kun boet der et halvt Aar. Jeg blev nu indbudt til at komme op til dem efter Solens Nedgang. Derover blev jeg saa glad, at jeg gik galt i Byen hele den øvrige Dag og kunde slet ingen Adresser huske, den eneste, jeg kunde huske, var Rubinnellas, som hun havde sagt mig. Der oppe hos hende og Faderen havde jeg saa den dejligste Aften, jeg endnu havde oplevet. — Men jeg er dum, at jeg sidder og fortæller Herren saadanne Ting, som vel er uforglemmelige og store for mig, men som maa være smaa for enhver anden. Kort at fortælle, jeg kom nu i Huset alt imellem. Rubinella og jeg blev Kærestefolk, og et Fjerdingaar efter afstod den gamle Enrico Forretningen til os, da han nu følte sig for alderstegen. Der har De det hele, Signor. Tak for Deres Taalmodighed, men fremfor alt Tak, fordi De begyndte at gøre et Menneske af mig. Det maa vi drikke paa!"

Han skænkede nu Vin for os, vi klinkede og drak.

„Men hvor bliver dog Rubinella og hendes Fader af? Jeg bad dem om at komme tidlig hjem, men nu er det mørkt, og vi faar ingen Aftensmad. — Og jeg er slet ikke saa taalmodig som De, Signor, maa De vide."

„Aa, de har vel saa mange Kunder, saa de kan ikke slippe."

„Jeg maa der ned og hente dem. De løber da ikke fra mig, Signor! — — Tys, der er de!"

Han fløj ned ad Trapperne og kom tilbage med nogle Kurve og Kasser, som han havde taget fra Konen. Nu kom hun og hendes Fader ind. Gennaro udbrød:

„Evviva! der har vi hele Familien. Saa er jeg først rigtig glad, naar vi er samlede alle. — Men i Aften er jeg gladere, end jeg plejer, fordi Familien er bleven større," føjede han til og saae paa mig.

Gennaro blev nu kaldt ud af Konen, og derpaa maatte han springe i Byen for at købe ind til Aftensmaden, kunde jeg tænke. Jeg blev alene med den gamle Enrico. Da han var kommen til Ro, sagde han til mig:

„Jeg har hørt af min Datter, hvad De har været for min Svigerson for mange Aar siden. Jeg har ikke vidst det før, men jeg takker Dem hjærtelig, Signor!"

„Der bliver talt for meget om den Sag, Enrico!"

„Det kunde aldrig falde mig ind, at Gennaro havde haft saadan en Barndom. Men saadan gaar det ogsaa kun til i Napoli, Signor."

„Er De ikke født her?"

„Nej, Signor, jeg har ikke været her saa længe. Jeg er født i Sorrento; der har jeg været altid, men nu skal jeg nok lægge mine Ben her i Napoli."

„Det var sært, at De vilde rejse her til paa Deres gamle Dage."

„Ja, ser De, Signor! Det er et haardt Liv at være Fisker; det kunde jeg ikke udholde i min Alder,

og jeg havde ingen Sønner, som kunde løse mig af og føde mig. Saa var der mange, som raadte mig til at rejse her over og blive Vandsælger. Det var et Arbejde, som jeg kunde bestride, og naar jeg ikke kunde længer, saa kunde Rubinella træde i mit Sted."

„Og det gaar eder jo helt godt."

„Ja, takket være Madonna! Det gaar langt bedre, end jeg kunde vente det her i denne fremmede, taabelige By."

„Er Sorrento bedre?

„Ak, Signor! Har De aldrig været der?"

„Nej, men jeg vil der over."

„Hvem der ikke har set Sorrento, har ikke set Italien. Der er hele Landets Herlighed samlet paa een Plet. Og saa fredeligt der er! Det er ligesom en stille Landsby imod dette store Babylon."

„Det har nok gjort Dem ondt, at skulle skilles fra Deres Fødeby?"

„Jeg ser der over hver Dag. Naar Solen forgylder de høje Klippemure, da faar jeg Taarer i Øjnene — men det er vel, fordi Øjnene er svage."

„Kunde De ikke faa Føden i Sorrento?"

„Nej, der er ikke saadan Vandhandel, for der er klare Kilder med iskoldt Vand. — Men saa var der ogsaa andre Ting, som stødte til."

„Maaske lidt Uenighed med Toldvæsenet?"

„Ja, jeg har spillet dem mange Puds, som jeg nok kunde fortælle noget om. Ha, ha, ha. Men de har aldrig kunnet fange mig. Nej, det var egentlig

for Salvadores Skyld, jeg rejste; fordi jeg kom saadan afsted med ham."

„Var det da en slet Karl?"

„Slet Karl! Per Bacco! det skulde en anden have sagt, end min Gæst!" raabte den gamle og sprang op.

„Ja, undskyld, Enrico! jeg kender ham jo slet ikke."

„Nej, nej, det kan De jo ikke. Men De skal lære ham at kende; for det er han værd. Det er rigtignok min egen Broderson, men jeg maa sige, hvad sandt er, at det er et ædelt Menneske; man finder ikke mange af det Slags."

„Saa vil jeg søge ham op. Jeg kommer til Sorrento om et Par Dage."

„Spørg blot om Salvadore, Skolemesteren."

„Er han da Gejstlig?"

„Nej, det var nok det sidste, han vilde være. Faa ham saa til at fortælle sin Faders og sit eget Levnedsløb, saa skal De faa noget at vide om Italienerne. Det lader jo til, at De holder af os."

„Ja, det gør jeg sandelig!"

„Hils ham saa fra Rubinella — ja, hils ham kun ogsaa fra hans gamle Farbroder og sig, at han skammer sig, hver Gang han tænker paa, hvordan han har baaret sig ad imod sin Broderson. — Men jeg veed jo dog saa godt, at han har tilgivet mig."

„De kan da ikke have gjort noget slet imod ham?"

„Slet? Nej, det kan vel ikke kaldes saadan, naar man

i sin Uvidenhed gør Ulykker og tror, at det er godt gjort. Men skaan mig for at fortælle Dem, Signor, om den morke Dag i mit Liv. Salvadore skal sige Dem alt — naa, der kommer Gennaro! Han veed intet."

Nu kom Gennaro ind, og strax derpaa hans Hustru. Hvor de havde travlt med Aftensmaden; og dog spillede Glæden i deres Øjne.

Snart sad vi omkring et dampende Fad Maccaroni med Sauce af Paradisæbler; derefter Steg og Salat. Stegen var for min Skyld, selv spiste de næsten aldrig Kød. Endelig sluttede Maaltidet med de dejligste Oranger og Figen. Den gamle var bleven lidt forstemt under vor Samtale, men nu kom der Liv i ham igen. I Italien kan man snart komme i Humør ved den gode Vin. Og saaledes svandt, altfor snart, denne glade Aften; det var en af de bedste, jeg endnu havde haft i Italien. Fra dette Øjeblik af, da blev Natur og Kunst kun det andet og tredje for mig der i Landet: Folkets Liv blev nu det første. Nu havde jeg som en Bjergmand faaet fat paa en rig Aare, og den forfulgte jeg. — Efter at jeg havde givet Rubinella mit Silketørklæde, Gennaro mit Billede og Enrico mit Cigarfoderal, skiltes jeg fra disse kære Mennesker og ser dem vel aldrig mere.

Jeg kom saa til Sorrento, den dejlige, stille By. Hvor det gjorde godt, at gaa under dens stejle Klippemure tæt op til Havet; der var ensomt, alvorligt, men dog mildt. Men ret længe kunde jeg ikke undvære Mennesker, jeg gik hen imod Grande marina, den store Baadehavn. Inden jeg naaede der hen, blev jeg snappet

af en Norkarl, som endelig vilde sejle for mig og vise mig alle Grotterne, han vilde endog baade sejle til Capri og Amalfi for mig. Han blev ved at forfølge mig, og jeg var nær ved at give efter; men da vi kom hen til Havnen, saae jeg en hel Mængde Børn staa omkring et ungt Menneske, som sad paa en Stenbænk. De sang og legede omkring ham; og det Syn var saa nyt for mig, at jeg glemte Sejlturen.

„Hvad er der paafærde der henne?" spurgte jeg Norkarlen.

„Aa, det er ikke andet end Salvadore, der leger med sine Børn. — Skal vi saa gaa i Barken, Signor, her ligger den. Se, hvilket dejligt Soltelt den har. Det koster ikke mere end en Lire for Timen."

„Nej, vist ikke! Gaa din Vej! Jeg sejler ikke i Aften."

Jeg vendte Ryggen til ham og styrede lige hen til Salvadore, for nu huskede jeg, hvem det var. Jeg trængte mig ind imellem Børnene og sagde:

„God Aften, Salvadore!"

Han sprang forundret op og saae vist paa mig. Det var en rank, smuk Mand, han kunde ikke være langt over de tyve Aar. Der var ikke noget særegent i hans Klædedragt: en kulørt Lærredsskjorte, hvide Buxer, Straahat og bare Fødder, ligesom alle Børnene, men hans Ansigt vidnede om gode Aandsgaver og god Udvikling. Hvor min stakkels Gennaro vilde falde igennem ved Siden af Salvadore! Dog, hvad Hjærtet angik, da kunde han vist nok være hans Sidemand.

„Hvad kan jeg tjene Dem med, Signor? Jeg har ikke den Ære at kende Dem!" sagde han som en fuldkommen Kavaller.

„Med en Samtale, hvis De kan forlade Deres smaa Venner."

„Aa, vi ses alle i Morgen igen. — Farvel, kære Børn!" sagde han, idet han begyndte at gaa med mig.

Børnene saae misfornøjede ud, og nogle af de mindste vilde følge med os, men de store holdt dem tilbage. Jeg fulgte nu med Salvadore til hans Bopæl, et nyt Hus, som laa inde i en Orangehave. Paa Vejen fortalte jeg ham mit Æventyr med Gennaro, fra først til sidst, og endte med at fortælle ham om hans Farbroder i Napoli. Inde i hans Stue traf vi en rask gammel Kone.

„Det er vel Deres Moder, kan jeg tænke?" sagde jeg.

„Nej, det er min Faster. Hun taler kun Tydsk."

Jeg blev forestillet for hende og budt velkommen. Den gamle Kone blev meget glad, da hun hørte, at jeg talte Tydsk, hvilket Sprog Salvadore ogsaa talte særdeles godt. Da den gamle Faster forlod os, for at hente nogle Forfriskninger, udbrød jeg:

„Men, Signor Salvadore! Hvorledes gaar det til? Deres Faster taler kun Tydsk, og De taler selv dette Sprog til Fuldkommenhed, — men efter hvad jeg har hørt og set af Dem, maa De jo være en fuldstændig Italiener."

„Ja, Signor, det er ikke til at forklare med faa Ord. Da De nu imidlertid har fortalt mig Deres Eventyr, saa skal jeg fortælle Dem mit, om De vil være taalmodig. For at De kan forstaa det rigtig, maa jeg begynde med at fortælle om min Fader Alfonso. Jeg vil maaske nok blive lidt vidtloftig, naar jeg taler om noget, der ligger mig saa nær, men saa vil De til Gengæld faa et godt Indblik i vort Folks Liv, som De siger, at De elsker. Maa jeg om Eftermiddagen være Deres Forer til de smukkeste Punkter her omkring, saa skal jeg med det samme fortælle Dem alt?"

„Ak, Salvadore, hvorledes skal jeg takke Dem! Saadan en Venlighed og Tillid træffer man dog kun i det skønne Italien."

Det blev nu ved vor Aftale. Hver Eftermiddag fulgtes vi ad. Med en Aabenhjærtighed, som om det havde været imod en Broder, fortalte han mig sin Families og sit eget Levnedsløb. Da jeg nu senere har faaet Lyst til at fortælle det for andre, saa maa jeg gengive det paa min Maade. Det er saa Salvadores Meddelelser, der nu kommer i efterfølgende Fortællinger.

Alfonso.

„Hvor bliver dog Alfonso af i Aften?" spurgte en.

„Aa, han slider i sin Have, som han plejer," mente en anden.

„Ja, jeg var inde i Haven før; der gik han og flæbte Vand, og Giuseppa gik og vandede Paradisæblerne," meddelte en Dreng.

„Saadan som han ogsaa gaar og kæler for den Kone! Det er godt at mærke, at han ikke er her fra Øen," sagde en.

„Ja, naar en Mand ligger ude paa Bugten og fisker hele Natten, saa skulde han dog have Lov til at være fri om Dagen. — Dersom en Kone ikke kan passe saadan en Smule Have, hvad er hun saa til?" ytrede et gnavent Medlem af Samfundet.

„Men husk paa, at Giuseppa er undskyldt, i den Forfatning hun er," sagde en ung Mand.

„Ja, hun gaar saamænd ikke mange Dage endnu, det skal I faa at se!" forsikrede Drengen med en gammelklog Mine.

En skraldende Latter fra hele Selskabet gjorde ham rød i Hovedet og fik ham til at svare:

„Jo, det har jeg fra min Moder!"

„Ja, det forstaar sig, det veed du jo nok, Francesco; du er jo da ogsaa selv bleven født en Gang."

En ny Latter tvang nu Drengen til at tie. Da de var færdige med Latteren, blev der Stilhed, og en og anden begyndte at gabe.

„Nu op med Guitaren, Antonio! nu har du været fri saa længe. Syng os en af Alfonsos Viser."

Antonio lod sig ikke længe bede. Efter at have præluderet lidt, mens han saae hen efter Alfonsos Hus, stemte han op. Men næppe havde han paa Guitaren slaaet Efterspillet til det første Vers, før han saae op og udbrød:

„Der staar jo Alfonso!"

Ja, det var sandt, der stod han. Medens de lyttede til Sangen, var han kommen bag paa dem. Det var en ung Fisker, klædt i en rød Skjorte, hvide Benklæder og en bred Straahat. Den lyse Dragt passede saa godt til hans mørke Haar og Øjne; det var en kon ung Mand, dog ikke usædvanlig i den Henseende, men der var en sjælden Ild i hans Øjne og et aandrigt Smil om hans Mund. Der blev strax gjort Plads for ham, han satte sig, og alles Øjne hang ved ham.

Det var en Gang i Halvtredserne, at dette gik for sig ovre paa Øen Capri, nemlig i Byen Anacapri. En anselig Mængde smaa hvide Huse, med fladt Tag, firkantede som Tærninger, ligger strøede omkring i Vin-

haverne, saa at hvert Hus ligger midt i sin Have, medens de høje Havemure danner Gaderne. Ud for den største Kirke er en Plads, omtrent tyve Alen i Firkant. Den bærer stolt Navnet: La Piazza, ligesom om den var den største og eneste i Verden. Udenfor Kirken staar nogle Stenbænke i det ene Hjørne af Pladsen, og her samles gjærne de af Byens Folk, som trænger til at faa sig en lille Passiar om Aftenen.

Her er det ogsaa, vort lille Selskab er samlet denne Aften. Dagen har været hed, men nu er Luften behagelig, og Stenbænkene er saa dejligt kolde at sidde paa. Til den ene Side ser man Ischias uhyre Kegle svømme midt i Havet, omgivet af den nedgaaende Sols røde Skyer, paa den anden Side Capris højeste Punkt, Monte Solare, hæve sig op i den lyse, hvidlige Luft.

„Naa, Alfonso, vi trode slet ikke, vi skulde set dig i Aften," sagde en af dem, der havde længtes mest.

„Hvad skal vi nu hitte paa?"

„Ja, det maa du om. Vil du synge din Vise færdig, som Antonio begyndte paa?" sagde en.

Antonio rakte ham Guitaren.

„Nej, det er nok af den dumme Vise."

„Ja, saa fortæl os en Historie."

„Lad gaa — I har vel nok hørt tale om Fuglelandet? Der, hvor der slet ingen Mennesker er, men bare Fugle."

„Nej, nej, fortæl os det!" raabte de.

„Det var et dejligt Land! Klar Luft, blaat Hav, grønne Træer, omtrent ligesom hos os. Der var en

Munterhed, kan I tro! der var Sang og Klang fra Morgen til Aften. Og de var jo glade, de smaa Fugle, for de behøvede ikke at tage det saa strængt. Der var Næring nok til dem, hvad enten de vilde hente den fra det dybe Hav, fra de høje Bjærge eller fra de grønne Træer. De kunde sagtens være glade, og de sang saa frydelig Morgen-, Middag- og Aftensange. Pludselig blev der set nogle store, sorte Fugle i Landet. Ingen vidste, hvor de kom fra; men de lod snart, som om de vare hjemme, og byggede deres Reder paa de smukkeste og frugtbareste Steder. De sang ikke som andre Fugle og fløj heller ikke saa let og muntert; deres Lyd var ensformig og brægende og lød omtrent som: Rab, Rab, Rab! og naar de bevægede sig, da var det med tunge, afmaalte Vingeslag. Alle de andre Smaafugle blev bange for disse sorte, højtidelige Skabninger, og hvor de lod sig se, der forstummede Sangen og Munterheden. De sorte fløj ikke ud for at samle Føde, men naar de andre Fugle havde fundet noget til dem selv eller til deres Afkom, da kom der strax en af de sorte; han sagde meget naadig og højtidelig: Rab, og tog det uden videre fra dem. Man lagde Mærke til, at de samme store Fugle havde en særegen Lyst til Guld, Sølv og glimrende Stene, hvilke Ting de samlede sammen og slæbte til deres Reder med umættelig Begærlighed, uden at bruge det til andet end til at pynte op med.

„Hvis nogen af Smaafuglene gjorde Indvendinger, det skete jo en Gang imellem, da blev han omringet

af de sorte, som uophørlig og højrøstet gentog deres Rab, Rab, saaledes at den lille Fugl blev forvirret og ør i Hovedet og overgav sig paa Naade og Unaade. Men hvis den var tapper og blev ved at gøre Modstand, da var de sorte heller ikke bange for at sønderslide den med deres Næb. Da de smaa Fugle havde set saadanne Hændelser flere Gange, tabte de Modet og lod de sorte gøre, hvad de vilde.

Nu kan I jo nok forstaa, at disse Ravne gjorde et stort Skaar i Smaafuglenes Glæde, for de var allevegne, de skulde stikke deres Næb i alting, og ingen kunde vide sig sikker for dem. Hvor tidt kom de ikke ind i en lille venlig Fuglerede, satte Splid mellem Hannen og Hunnen, mellem de gamle og deres Unger, eller mellem Ungerne indbyrdes. Undertiden bortførte de en af Ungerne, altid den bedste, og opdrog den til at blive en Ravn, for de fik intet Afkom selv, som andre Fugle, men levede i store eller smaa Flokke, Hanner for sig og Hunner for sig. Naar de gjorde en af deres Ulykker, og nogen vilde bebrejde dem det eller bede om en Forklaring, saa svarede de ikke andet end Rab. Det skulde betyde saa meget som: Det er nødvendigt."

„De skulde dog ske en Ulykke, de Ravne!"

„Det sker de nok ogsaa — hør nu bare. En stor rød Fugl med et graat Hoved, af en ædel Race, kunde til sidst ikke udholde at se Smaafuglenes Nød. Han samlede dem sammen, satte Mod i dem og drog med dem imod den værste Ravnerede i hele Verden, hvor den gamle Ravnefader bor. Men inden han kom

der ind, stødte han paa en stor Skare Rovfugle, som Ravnefaderen havde kaldt til Hjælp. Der gik det blodigt til. Men den røde Fugl med de smaa Sangfugle splittede dog Rovfuglenes Flok og dræbte en Mængde af dem. Alligevel fik Ravne og Rovfugle Magten, og Ravnefaderen sidder endnu i Ravnereden, og hans sorte Drabanter har Overtaget endnu. Men I kan tro, de sidder ikke saa rolig i deres Reder som før, for de veed ikke, hvilket Øjeblik den røde Fugl kalder alle de andre sammen. Vel er han fløjet over det store Hav, men han kan snart komme tilbage."

En af Byens Præster lod sig se i samme Øjeblik. Med den langsomme, snigende Gang, som er dem særegen, gled han over Pladsen og tæt forbi den lille Flok, vi har omtalt. Alle Mændene rejste sig ærbødig op og hilste. Præsten saae vist paa dem og lod især sine stikkende Øjne hvile paa Alfonso. Da Præsten var bøjet om bag et Hjørne, udbrød en:

„Uh, de Ravne! de kommer stikkende med deres sorte Næb allevegne, som Alfonso siger."

Men Alfonso udbrød heftig:

„Hvad tænker du paa, Menneske! du veed vel nok, at min Historie kun er fortalt for at more den lille Francesco og dem, der er lige saa barnlige som han. Du er da ikke saa tosset, at du tror, der er et Land til med bare Fugle og ingen Mennesker."

„Ja, ja, ja! Din Historie er god nok, Alfonso. Tag bare ikke saa heftig paa Vej. Den Slags Fortællinger trænger vi netop til at høre. Vi er glade,

naar vi ser din røde Skjorte. Du skal være vor røde Fugl."

Alle Mændene stod omkring Alfonso og betragtede ham med underlige Blikke og skottede ængstelig til Siderne. Men Drengen var helt forbavset, han forstod ikke det mindste af det hele.

Alfonso svarede:

„Den røde Fugl! Ak, kære Venner, kald mig ikke saadan; jeg kan ikke taale at høre det. Maaske I ikke veed, hvilke Minder dette Navn kalder frem. Nej, kald mig en ussel Graaspurv, der kun kan sulte med jer og lide med jer og sommetider more jer med sin Kvidder, som der hverken er Tanke eller Tone i. Der ser I det, som jeg kan."

Alfonso var bleven meget bevæget. Hans Øjne brændte af en tungsindig Ild, og hans Bryst arbejdede stærkt, som om det skjulte en Fange, der forgæves søgte at bryde ud. Nu pressede han Hænderne mod sit Bryst, sagde Godnat og gik langsomt hen mod sit Hus. Men Drengen løb efter ham, tog fat med sine smaa Hænder i Alfonsos Haand, saae ham kærligt forskende op i Øjet og spurgte:

„Men Alfonso, hvorfor blev du saa bedrøvet, da du havde fortalt om Fuglene!"

Alfonso løftede ham op og knugede ham til sit Bryst:

„Kære, lille Francesco! Der er saa mange slemme Mennesker til, som er lige saa onde som de sorte Ravne

— og dem kom jeg til at tænke paa; derfor blev jeg bedrøvet."

„Hvor er de henne? Jeg skal stikke dem ihjel med min Faders Kniv!" raabte Drengen, og hans Øjne lynede.

„Stille, mit Barn! Endnu kan du ikke stikke andre ihjel end de Firben, du fanger. Men om du lever og bliver stor og stærk en Gang, saa vil du nok faa de onde Mennesker at se, om du saa har noget Mod i Brystet til den Tid. Men nu Godnat, lille Francesco, dine Forældre længes efter dig. Du er nok min lille Ven, kan jeg mærke."

„Altid! altid!" raabte Barnet og gav Alfonso et Haandslag og ilede saa hjem.

Alfonso traadte ind i sin Stue. Alt var stille. I den store Seng laa hans Hustru, i en lille Rede paa Gulvet de to Børn. Paa den ene Væg hang et Madonnabillede med en Lampe under, paa den anden et Billede af Garibaldi og derunder en smuk Sabel. Alfonso foldede sine Hænder og mumlede sagte, medens han saae paa Heltens Billede; derpaa kyssede han Sabelens Fæste, klædte sig af og lagde sig ved Siden af Giuseppa, uden at hun mærkede det.

Tre Dage efter skred en Præst med Hostien, fulgt af to Kordrenge med brændende Voxlys, hen imod Alfonsos Hus. Det var for Giuseppas Skyld; hun ventede nu sin Nedkomst og ønskede først Skriftemaal og Absolution. Børnene vare sendte bort, Kordrengene stode udenfor, og Præsten var alene med den bange

Kvinde. Hans Falkeøjne opdagede snart Garibaldis Billede, og han udbrød vredt: „Naa, Nygtet har ikke løjet! Jeg er kommen ind under en Kætters Tag!"

„Men, ærværdige Fader, hvor kan I sige det! Ser I ikke den velsignede Jomfrus Billede, for hvem Lampen brænder?"

„Men ser jeg ikke lige overfor hin Erkekætters Billede, det Djævelens Barn, hvis Navn ikke tør besudle mine Læber! Bort med hans Billede strax, hvis du ellers vil have Absolution!"

„Ak, Fader, bliv ikke vred! Jeg skal lægge det ned i en Skuffe," sagde hun og vilde tage Billedet.

„Jeg vil ikke taale det i Huset!" raabte han. Derpaa greb han Billedet, knuste Glasset, rev Papiret i smaa Stumper og kastede alt ud ad Vinduet.

„Madonna, bed for os! Hvad vil Alfonso sige!" sukkede den stakkels Kone.

„Er det et Vaaben, som han har løftet mod den hellige Kirke? Svar, Kvinde!" raabte han og pegede paa Sabelen.

„Ak, jeg veed ikke, ærværdige Fader! men lad den hænge; den er hans Øjesten!"

„Om dit højre Øje forarger dig, saa riv det ud og kast det fra dig!"

Med disse Ord tog Præsten Sabelen og kastede den ud i Haven, saa langt han kunde.

Derefter begyndte Skriftemaalet. Den eneste Betingelse, hvorpaa Giuseppa kunde faa Syndsforladelse, var, at hun enten skulde bevæge sin Mand til at

omvende sig og ydmyge sig for Kirken, eller ogsaa skulde hun forlade ham. Efter at hun var bleven truet til at give dette Løfte, fik hun Syndsforladelse og Sakramente.

Aldrig saa snart var Præsten draget bort, før Alfonso kom springende. Han fandt sin Kone meget forknyt og elendig og beklagede i sit Hjærte, at hun havde faaet det Indfald at hente Præsten. Da han kun havde Øje for hendes Nød, lagde han ikke Mærke til, hvorledes der var handlet med hans Helligdomme. Han maatte nu snart forlade sin Kone for at skaffe hende kvindelig Hjælp. Da han havde fulgt Kvinderne ind i sit Hus og vilde gaa hen til en Nabo, lagde han Mærke til nogle Glasskaar, som knasede under hans Fod. Der ser han Garibaldis, hans Helgens Billede ligge sønderrevet i Støvet. Han lægger sig paa Knæ og stirrer omkring i Haven, uden at kunne fatte noget. Da ser han noget glimte bag en Vinstok, det er hans Sabel. Nu er det hele ham klart. Rasende trækker han Sabelen ud af Skeden og svinger den over sit Hoved. Han styrter ud paa Gaden, hylende af Raseri, mens han hugger i Luften med det blanke Vaaben; han tager Retning imod Præstens Bolig. De enkelte Mennesker, som kommer ham i Møde, flygter forfærdede.

Til alt Held mødte han et Par af sine gode Venner, som fik beroliget ham, langt om længe, hvorefter de fulgte ham hjem. En Kvinde stod i hans Husdør og raabte ham i Møde:

„Alt er godt, Alfonso! Du har faaet en dejlig Søn!"

„Naa, velkommen Garibaldi! Nu er der kommet en ny. Her ligger den gamle sønderrevet."

Han lagde sig ned paa Jorden og gav sig til omhyggelig at opsamle hver Stump af Billedet. Først da han var færdig, gik han ind, og snart lød hans Jubel og Glæde ud igennem de aabne Vinduer. Da denne imidlertid havde lagt sig lidt, faldt hans Øje paa den tomme Plads, hvor hans dyrebare Minder før havde hængt, og han blev stærkt fristet til at søge Forklaring hos Giuseppa om, hvorledes det var gaaet til med dem. Men han bevang sig og sagde ikke et Ord, der kunde gøre hans Kone urolig. Men nogle Dage efter, da han kunde forlade hende, gik han ned til en Glarmester i Staden Capri og bad ham gøre Billedet i Stand, klæbe det sammen og forsyne det med Glas og Ramme. Det kunde dog ikke ske før om fjorten Dage, naar Glarmesteren fik Glas fra Napoli.

Giuseppa, som ellers var en sund, stærk Kvinde, kom sig nu hurtig. Alfonso havde allerede i flere Dage fisket, som han plejede; men hans gamle Selskab paa Piazzaen ventede ham forgæves hver Aften. Familielivet var nu blevet ham saa tiltrækkende ved det lille Barns Fødsel. Giuseppa derimod var ikke saa rolig. Hvad hun havde lovet Præsten, tyngede paa hende. En Aften, da Børnene var bragte til Ro, begyndte hun saa smaat:

„Alfonso! vi skulde vel snart have vor lille Søn døbt."

„Aa ja, det haster vel ellers ikke; han er saa spæd endnu."

„Ja, men der kan saa let komme en, som ser paa ham med onde Øjne. Jeg har hængt ham et lille Koralhorn om Halsen, men hvem veed, om det kan nytte?"

„Aa, det ene nytter vel lige saa meget som det andet, men ellers kan vi jo lade ham døbe, hvornaar det skal være. Dog skulde vi vel først være enige om Navnet."

„Ja; det kan dog ikke være dit Alvor, kære Alfonso, at han skal hedde Garibaldi?"

„Det var mit Alvor, men jeg har opgivet det for din Skyld. Men hvad synes du om „Giuseppo"? Det er ogsaa et kært Navn for mig, og desuden minder det mig om dig."

„Ja, lad det saa være Alvor. Det kan der da ingen have noget imod."

„Hvem kan vel have noget imod, at Forældrene giver deres eget Barn, hvad Navn de helst vil. — Giuseppo! Giuseppo! Se! han smiler i Søvne ved at høre sit smukke Navn."

„Skal vi nu gaa i Seng, Alfonso?"

„Jeg kan ikke sove endnu. Det er saa sært i denne Tid, at jeg ikke bliver søvnig, som jeg plejer. Jeg vil gaa lidt hen paa Piazzaen. Jeg skal nok undgaa at vække dig, naar jeg kommer tilbage."

„Ja det var da heller ingen stor Ulykke, om det skulde ske. Gaa du bare, min Ven! det er saa længe siden, du har været hos dine Venner."

Alfonso gik. Han blev modtaget med et Jubelraab af Stenbænkenes Befolkning. Francesco kom løbende hen imod ham og omfavnede ham. Alfonso maatte strax til at fortælle en Historie. Det var en hel uskyldig Idyl, aldeles fri for politiske og religiøse Hentydninger. Drengen stod imellem hans Knæ og var særdeles lykkelig over den Plads. Klokken var over Tolv, inden de skiltes. Da de havde budt Godnat, siger Francesco til sin Fader, som ogsaa var med:

„Fader, du talte jo ikke til Alfonso, som du havde lovet!"

„Per Bacco, du har en bedre Hukommelse end jeg, Knægt. — Hm, hm, Alfonso! hør lidt!"

Alfonso kom tilbage og saae spørgende paa ham.

„Jeg har ladet mig leje til at sejle til Napoli i Morgen, hvis det bliver Vejr til det," sagde Manden. „Og da vi behøver en Mand til foruden Drengen der, saa har han tigget mig saa meget om at faa dig med; for I er jo gode Venner."

Drengen fæstede sit Øje med stor Spænding paa Alfonso; denne klappede hans sorte Hoved og sagde:

„Jeg skulde ellers have været ud at fiske igen i Morgen, men jeg vil hellere til Napoli, hvis jeg kan tjene lige saa meget."

„Jeg skal have 20 Lire. Deraf tager jeg de 10 og giver dig 8 og Francesco 2."

„Godt! jeg gaar med."

„Du maa faa mine 2 Lire med, Alfonso," sagde Drengen.

„Ja Tak, min kære Dreng, dem vil jeg nok have, naar jeg maa give dig 3 igen."

„Men det maa du ikke."

„Ja, saa faar du selv at beholde dine 2 Lire. Men Tak, fordi du under mig saa godt! — Vi skal ordentlig passiare paa Vejen til Napoli!"

„Aa, hvor jeg er glad!" raabte Drengen; han hoppede og sprang af Glæde.

Næste Morgen tidlig var de borte. Efter Aftale med sin Mand gik Giuseppa hen til Præsten, for at faa ham til at døbe deres Søn. En nysgerrig Husholderske, der havde Ord for at beherske Præsten, vilde have Konens Ærende at vide, inden hun meldte hende. Endelig kom da Pateren selv, og hun sagde atter, hvad hun kom for.

„Naa, Giuseppa! Det glæder mig at høre. Jeg var bange for, at din forvorpne Mand vilde modsætte sig, at hans Søn blev optaget i Kirkens Skød, siden det har varet saa længe."

„Nej, ærværdige Fader! han er meget mildere nu. Han har slet ikke tænkt paa at modsætte sig Daaben; det har varet saa længe, for vi kunde ikke finde paa, hvad han skulde hedde. Tænk, Alfonso har ikke talt et Ord om Billedet eller Sabelen! han har vist glemt begge Dele."

„Ja, derom har jeg nu min Tvivl. Jeg har

hørt om et Udbrud af Raseri derover. Man kan da altsaa ikke vide det. Men det gør da heller intet til Sagen, naar blot han føler, at han er underkuet. — Hvad skal saa Barnet hedde?"

„Giuseppo."

„Garibaldi," fortsatte Præsten. „Ja, jeg anede det!"

„Nej, han skal ikke hedde Garibaldi. — Jeg sagde kun Giuseppo, og det er efter mig, hans Moder — og det er ogsaa saadan et kønt Navn, sagde Alfonso."

„Ja vist er det kønt i hans Øren, for det er jo hin Erkekætters Fornavn. Veed du ikke, han hedder Giuseppo Garibaldi? Enfoldige Kvinde, nu ser du, hvad han har glemt! Nu ser du, hvorledes han hykler Kærlighed for dig, mens han kun elsker Djævelen og hans Børn! Det var jo ham, der foreslog Navnet?"

„Ja, for at det skulde minde om mig."

„Jeg døber ikke hans Barn med dette Navn!"

„Men der er dog saa mange, som hedder saadan."

„Jeg gør det ikke! Hvor kan jeg det, naar jeg kender hans forbryderiske Tanke! Det var jo at indvie Barnet til Undergang. — Og du holder med ham, Kvinde! selv efter at jeg har blottet hans Hykleri! O, hvor de holder fast, disse usle, kødelige Lænker!"

Hvor forknyt end Giuseppa var, saa kunde hun dog ikke lade være at tænke paa Husholderfken, der havde Pateren i en Lænke, saa kødelig, som nogen kunde være. Men hun vovede naturligvis ikke at nævne det, hun sagde kun som et sidste Forsøg:

„Alfonso vil blive forfærdelig vred, dersom Barnet faar et andet Navn."

„Vi skal se at udholde hans Vredes Forfærdelse," svarede han haanlig. — „Men hør nu, Giuseppa! hvordan skal det være? Du veed, at efter gammel, hellig Sædvane skal et Drengebarn af hver Familie, der hører til din Slægt, vie sig til Kirkens Tjeneste. Nu udvælger jeg denne din Søn dertil og kalder ham Salvadore, i det Haab, at han ved et helligt Liv og ved Kirkens Naademidler skal kunne frelse sin Faders syndige Sjæl."

„Men, ærværdige Fader! — —"

„Den Sag er nu afgjort, overensstemmende med Himlens Vilje. Vi taler ikke mere derom."

Han foralte hende nu blot, naar Barnet skulde døbes, nemlig inden Faderen kom hjem, og derefter var Audientsen forbi.

Hun gik da hjem til sit Barn, ikke synderlig opbygget af „Himlens Vilje", men den skete naturligvis. Barnet blev døbt „Salvadore", og nu sad Giuseppa med et længselsfuldt, men dog frygtsomt Hjærte og ventede sin Mands Tilbagekomst. Han kom saa atter en Nat, da alle laa i den tryggeste Søvn. Nogle Smaapakker, han havde med sig, skilte han sig af med, hvor han bedst kunde, men en Pakke gik han udenfor med. Det var Garibaldis Billede, som var blevet istandsat. Vel saae man nogle Rifter paa Generalens Ansigt, men det klædte ham ikke ilde, det lignede Skrammer af Sabelhug. Da Alfonso havde mættet

sit Hjærte med at se paa de kære Ansigtstræk, gik han ind med Billedet og aabnede et Skrin, hvortil han havde Nøglen. Her laa Sværdet i Forvejen; nu kom dets tro Ven og ligesom favnede det. Over det hele blev udbredt en ny Avis. Nøglen, som var til at bære i en Snor om Halsen, blev drejet om og kom paa sin Plads. Derefter lagde Alfonso sig rolig til at sove.

Næste Morgen var der en stor Glædesfest at begynde med. Alfonso hilste jublende paa sine kære. Han aabnede sine Pakker og delte Gaver ud til Hustru og Børn. Selv den mindste blev ikke glemt, Faderen tog ham paa Skødet og rystede en Rangle for ham. Det var tydeligt, at den lille frydedes ved det, men især Faderen:

„Ha, ha! lille Giuseppo! — Han er vel saa bleven døbt, Kone?"

„Ja", svarede hun bævende og saae til en anden Side.

„Aa, Giuseppo, min Djesten, det er en Ting, du kan lide! Se, han griber efter den! Hold den da selv! Du taber den, Giuseppo! Ja, ja, du bliver nok stor — —"

Nu holdt han pludselig inde, thi han saae, at hans Hustru knælede for Madonnas Billede og var dybt inde i sin Bøn. Men da hun rejste sig, begyndte han atter at lege med Barnet og at kalde det Giuseppo. Da vendte hans Hustru sig om imod ham med et Blik, som om hun kom fra en anden Verden:

„Alfonso! kald ikke mere Barnet ved dette Navn; han hedder ikke saadan!"

„Men hvad siger du! — Hvordan ser du dog ud! Du er jo syg, kære Giuseppa!"

„Drengen hedder Salvadore!"

„Salvadore! Hvordan hænger det sammen? Aa, nu fatter jeg det! de sorte Djævle har været paa Spil igen!"

Han sprang op, smed Barnet i Vuggen og raabte:

„Saa, nu er Maalet fuldt! Nu skal det briste eller bære! Nej, hvor skulde et fribaarent Menneske udholde dette Tyranni!"

„Kære Alfonso, vær rolig! hør dog paa mig!"

„Ja, jeg er rolig, fuldkommen rolig! Vulkanen syder i mit Hjærte, men der er intet at se udenpaa, inden Lavastrømmen kommer med sine luende Bølger. Jeg vil høre dig, fortæl alt!"

Og han satte sig ned og lyttede stille til den Beretning, som Giuseppa gav med Taarer og bævende Læber. Da hun var færdig, faldt hun ham om hans Hals:

„Kære Alfonso, min Ungdomsven, min eneste Trøst! sig mig, hvad vil du gøre?"

„Jeg skulde sige dig det, Giuseppa, hvis det var Sandhed med disse Navne, du giver mig; men det er Løgn! Du har ladet disse Djævle snige sig ind i dit Hjærte; du har ladet dem besmitte den Kærlighed, som Gud har ladet blomstre imellem os. Hvor skulde jeg

kunne tro dig, du, som hvert Øjeblik forraader din Ægtefælle til hans værste Fjender!"

„Madonna, bed for os!" raabte hun i sin Angest.

„Ja, saadan har du baaret dig ad, Giuseppa! men tro ikke, at jeg er vred paa dig, eller at jeg nogen Sinde kunde forlade dig. Du kan jo ikke være anderledes. Du er jo ligesom andre Kvinder, der er voxede op i dette formørkede Land. Men jeg har set Frihedens Lys! Jeg kan ikke bære Lænkerne længer, de maa brydes! — — Naa, gaa nu til dit Arbejde, jeg gaar til mit. — Giv mig den Pakke med stødt Svovl. Det er paa høje Tid, at jeg faar svovlet Vinstokkene, ellers faar vi ingen Druer til Sommer."

Han tog Svovlet og gik rolig og flittig ude i Haven den hele Dag. Børnene løb omkring ham; han prøvede ogsaa paa at lege med dem, men de blev snart kede af ham, for Munterheden manglede. Han holdt Maaltid med sin Kone og spiste som sædvanlig, talte rolig om alle ligegyldige Ting, men ikke om andet. Giuseppa kunde næsten ikke spise, hendes Øjne flød saa tit over af Taarer. Saa tit vendte hun sine vaade Øjne mod Madonnas Billede, men aldrig før havde den hellige Jomfru stirret saa koldt paa hende. Og dog var det for hendes Skyld, at Giuseppa saa ofte havde vovet at gøre sin Mand imod. — Men se, nu smilede det uskyldige Barn til hende, se, nu kastede Aftensolen det yndigste Skær over hans fine, smukke Ansigt. Skulde han være Præst, skulde han blive en af disse strænge Mænd, der som en tung, sort Sky formørkede Menneskenes naturlige

Glæde! Nej, nej, det maatte han ikke blive. Alfonso havde Ret. Menneskene maatte have Lov til at glæde sig med hverandre, til at elske hverandre. Hun vilde bede sin Mand om Tilgivelse. Hun vilde bede ham om at drage med hende og Børnene til et fjærnt Land, hvor hen Præsternes Arm ikke naaede; hun vidste jo, at der var saadanne Lande til. Der vilde hun alene leve for Kærligheden til Alfonso og Børnene. Ja leve — men naar saa Døden kom, uden Trøst! Og Skærsilden og Helvedes Flammer, uden Haab — for hende eller for hendes kære. Hu! Hun vendte sig gysende bort fra disse Tanker og laa atter med taarefyldte Blikke for Madonnas Billede. Ak, hvor mildt smilte nu ikke den velsignede Jomfru, en Solstraale forklarede hendes Træk. Hun rejste sig trøstet; men da faldt hendes Blik paa Alfonsos Ansigt. Han gik lige der udenfor og arbejdede rolig, men der var en mørk Skygge over hans Ansigt. Ak ja, der hang en sort Sky over Huset! Hvad vilde den dog bringe?

Nu var Alfonso ved at komme ind, nu maatte hun sætte Mad frem. Grovt Brød, et raat Løg og en lille Fogliette Vin; det var alle Retterne. Han spiste, talede, spøgte endogsaa, men den mørke Sky, den hang der bestandig. Da han havde spist, lukkede han sit Skrin op. Han tog Papiret, saae paa Billedet. Ak det var der endnu! tænkte den bedrøvede Kvinde. Han tog Sabelen — nu styrtede hun hen til ham, greb hans Arm og raabte:

„Madonna, hjælp! han vil myrde!"

„Aa Snak, Giuseppa! En Sabel er ikke til at myrde med, dertil bruger man en Dolk. Men slaa dig til Ro; jeg tænker slet ikke paa at udgyde Blod."

„Vil du sværge paa det?"

„Ja, lige saa højt du ønsker det!"

„Men hvad vil du da?"

„Vil du sværge, at du ikke vil forhindre eller forraade mig, saa skal du faa det at vide."

„Ja, det sværger jeg ved Madonna — hvis du ikke vil udøse Blod!"

„Gud forlade dem, som er Skyld i, at vi ikke vil tro hverandre, uden at sværge. Nu vel, jeg vil hen paa Piazzaen og fortælle en Historie."

„Men hvad skal saa Sabelen og Billedet til?"

„Aa, det er jo godt at have Billeder at vise frem, naar man fortæller. Sabelen skal ogsaa kun bruges som et Billede."

„Men hvad vil du da fortælle?"

„Det veed jeg næppe selv. Men du kan jo komme der hen, naar du har bragt Børnene til Ro."

Nu tog han de tre Ting og skjulte dem paa sit Bryst, under sin folderige Skjorte.

Han kyssede alle Børnene og sin Hustru og sagde:

„Frygt ikke, Giuseppa! Der vil nok komme lyse Dage over vort Folk, men de kommer ikke af sig selv, som Solens Lys. Det skal komme til at lysne ind i hver Hytte, men vi maa stride for det, om vi vil have det!"

Saa gik han.

Paa Piazzaen var der kun nogle faa Stykker, deriblandt Francesco. Alfonso sagde et Par Ord til dem, og strax spredtes de i alle Retninger. Han satte sig paa en af Bænkene med Haanden under Kinden. Efter nogle Minutters Forløb begyndte der at komme Folk. Det var netop en Lørdag Aften; der kunde ventes mange, og der kom ogsaa mange. De talte ikke stort, men saae forventningsfulde paa Alfonso. Selv saae han paa ingen, men stirrede hen for sig. Endelig sprang han op paa Bænken og begyndte:

„Kære Venner og Landsmænd. I har hørt mig saa tit, I vil ogsaa høre mig denne Gang. Ja, hvor ringe mine Ord end er, saa vilde jeg dog ønske, at alle Sønner af det stakkels Italia maatte høre mig. Men hav Taalmodighed, hvis det ikke bliver saa morsomt, som det plejer. Jeg er født i det dejlige Sorrento, der ligger hist ovre. Det er fattigt paa alt, uden paa Dejlighed. Derfor vandrede jeg ud, sejlede til Civita vecchia og var der i mine Knøseaar. Da hørte jeg, at der skulde komme en fransk Hær ind i Italia. Jeg var en uvidende Knægt, men jeg spurgte dog mig selv: Hvad skal de fremmede Soldater her? Er det for at gøre os godt, de kommer? Det kunde jeg næppe tro, og snart hørte jeg ogsaa, at de skulde hjælpe Paven med at undertrykke Friheden. Men saa hørte jeg ogsaa tale om en Mand, som alle sine Dage havde stridt for Friheden. Det var Giuseppo Garibaldi. Jeg hørte, at han samlede Folk til at jage Franskmændene bort med. Nu løb jeg fra alting, hen til hans Skare. Jeg saae

ham i hans røde, uldne Skjorte, men med det høje, kongelige Adelsmærke i sine Ansigtstræk. Jeg hørte ham tale jævnt og fattelig som en Almuesmand, men berusende, som om han gød en Ildstrøm igennem vore Aarer, styrkende, som om vi fik Lovekræfter. Vil I se et Skyggerids af ham, saa kom nærmere!"

Nu tog han Billedet frem og viste det til hvem, der kunde komme til; men han slap det ikke ud af Haanden. Da ikke flere brød sig om at se det, blev han ved:

„Vi sloges med Franskmændene. Vi, som kun var noget sammenløbet Pak, slog en af Verdens bedste Hære udenfor Romas Mure. Intet kunde modstaa os. Vi sloges for Friheden, og Garibaldi var Frihedens Ypperstepræst. Ikke var han af den sorte Ravneslægt, som vi kender; han var den røde Fugl med det graa Hoved, den eneste, som kunde sætte Liv og Mod i alle Smaafuglene. Og nu begynder I vel at forstaa min Historie om Fuglelandet, som jeg fortalte forleden."

„Ja, ja, bravo!" raabte nogle.

„Hør nu videre! I Slaget havde jeg været saa heldig at tage en fransk Officer til Fange. Jeg førte ham hen til Garibaldi og rakte Officerens Sabel til ham. Generalen tog Sabelen, men rakte den igen til mig med de Ord: „Behold den selv, du unge Frihedskæmpe". Saa tog han min Haand og saae paa mig med et Øjekast, som straaler i mit Hjærte endnu. Her ser I Sværdet, hvormed han har viet mig til Friheden."

Nu tog han Sabelen frem og blottede Klingen.

„Evviva Garibaldi!" raabte de alle jublende.

„De fleste af eder har set disse to hellige Minder i min Stue. Aldrig er jeg gaaet til Hvile nogen Aften, uden at jeg har set paa Heltens ædle Træk og bedet Gud og alle Helgene holde deres Haand over ham. Aldrig har jeg glemt nogen Aften at kysse dette Sværd, han har viet. — Men hør nu videre, hvorledes det gik os i Frihedskrigen. Overmagten og den bedre Udrustning og Indøvelse i den franske Hær gjorde det umuligt for os at staa imod. Garibaldi maatte til sidst opgive Kampen, og vi skiltes ad. Han saae, der var intet at gøre for Tiden med et sovende Folk. Hører I det, et sovende Folk! Han drog til Amerika, for der at løfte Værget for Frihedens Sag. Hans Folk var ikke vel sete i Kirkestaten, og jeg drog saa ad Hjemmet til, men blev standset her paa Capri af et Par skønne Øjne og et skønt Navn: Giuseppa, som altid mindede mig om min Helt. Aldrig ventede jeg mere at komme til at løfte mit Sværd eller min Røst for Friheden; men Gud maa dog elske det stakkels Italia, siden han ikke tillader os at sove. Hør nu, hvorledes jeg er bleven vækket: Min Hustru, som var saare nedtrykt inden sin Forløsning, ønskede Sakramentet. Veed I, hvad det første var, Præsten gjorde, da han kom? Han, som var kommen for at trøste og styrke den syge Hustru, han tog dette Billede, knuste det og sønderrev det og kastede det i Skarnet. I kan endnu se, hvorledes det har været mishandlet. Han greb denne Sabel og kastede den ud af Huset, saa langt han kunde naa. Rimeligvis

har han ogsaa holdt en Tordentale og fordømt mig til evig Tid. Hvad synes I, kære Venner, om saadan en Trøst for en Kvinde, i et saadant Øjeblik!"

„Fy, det var slet gjort! det var skammeligt!" raabte Hoben.

„Jeg rejste til Napoli for et Par Dage siden. Jeg havde aftalt, at Giuseppa skulde lade vort Barn døbe, mens jeg var borte. Da hun kommer hen til Præsten, tvinger han hende til at give Barnet et andet Navn end det, som Fader og Moder havde bestemt, og tvinger hende til at love sit Barn til Kirkens Tjeneste. Forstaar I, Venner! det er saadan, man handler med Dyr: man bryder sig ikke om, hvad de elsker, man tager fra dem, hvad man har Lyst til, om det saa er deres Unger; man kalder dem, hvad man vil, for det er kun Dyr. Men det er vel ene mig fremmede, som har noget at klage over?"

Hele Hoben mumlede og raabte.

Han vedblev:

„Nej, fortæl mig det ikke; jeg veed det. Der er ikke et voxent Menneske iblandt jer, uden at han har følt Svøben. Kom frem, hvis der er nogen!"

Mørk Tavshed.

„Men er I da Dyr, er I da Kvæg og Æsler, siden I lader jer behandle saadan? Dersom I er umælende, saa ti, men dersom I er Mennesker, saa svar!"

„Nej, vi vil ikke taale det! Ned med de sorte Ravne!" lød det fra Mængden.

„Men hvad skal vi gøre, mine Venner? Vi er kun svage Smaafugle, der ingen Ting veed eller kan. Hør dog, hvad her staar; jeg kan ikke læse, som I veed, men jeg kan det udenad. Det er en Avis, jeg købte i Napoli: „Fra Genova skrives: General Garibaldi er i Dag ankommen hertil fra Sydamerika." Ser I nu, Italienere, den ædle, røde Fugl maatte som andre Trækfugle flygte bort over Havet for Kulden, men han kunde ikke glemme den Plet, hvor hans Rede er bygget. Nu er han vendt tilbage, nu haaber han paa en ny Vaar. Men hvad vil han finde paa Capri — fri Mænd eller Trælle?"

„Fri Mænd! Fri Mænd! Evviva Garibaldi!" tordnede det fra Hoben. „Evviva Alfonso!" raabte enkelte.

„Nævn ikke mit Navn, thi jeg er intet, men tak Gud for den første Frihedsrøst, der bæver igennem Luften paa vor Klippeø. Og nu, mine Venner, nu gaar vi rolig hjem. Men har vi erklæret os for fri Mænd, kan vi ikke taale Tyranniet længer, og derfor maa vi modsætte os gejstlige og verdslige Tyranner af al vor Magt. Og husk paa: fri Mænd er alle Brødre. Tak, fordi I har hørt mig, og Tak, om I holder, hvad I har lovet. Evviva la bella Italia!"

Mængden istemmede Raabet. Derpaa steg Alfonso ned af Bænken og gik til sit Hjem. Da han bøjede om et Hjørne, sprang pludselig Francesco imod ham og raabte:

„Alfonso! kære Alfonso! nu forstaar jeg alt om de sorte Ravne og den røde Fugl! Nu veed jeg —."

„Tys, min kære Dreng! Maaske du kan blive en Fugl en Gang, der kan istemme Kampskriget, men dine Vinger skal voxe først. Godnat, mit Barn!" sagde han og kyssede ham.

To Dage efter samledes en Ravneflok, hele Klerestet fra Den Capri. Graadige og gridske stod de i en sort Klynge i et mørkt Værelse, der hørte til Paradiskirken i Anacapri. Alt, hvad Alfonso havde fortalt paa Piazzaen, var blevet dem omhyggelig meddelt af deres Spejdere. De var overbeviste om, at han kunde dømmes, baade af den verdslige og gejstlige Ret. At faa ham begravet for bestandig i en Fæstnings underjordiske Fængsler, det var i Grunden det sikreste, men Syndicus i Byen var selv mistænkt for kætterske Meninger og havde været tilstede ved Alfonsos Tale. Derimod at sætte ham i Ban, at udelukke ham fra alt menneskeligt Samfund, at drive ham til at dø, enten ved Hunger eller ved Selvmord: det var en Sag, som Præsterne selv havde i deres Magt. Dette blev derfor vedtaget. En af Præsterne skulde nu sejle til Sorrento for at hente Banbullen, der saa skulde forkyndes, hvis Alfonso ikke vilde tilbagekalde og gøre Afbigt; men det havde de fromme Fædre intet Haab om. Iøvrigt skulde alt holdes hemmeligt i et Par Uger, for at Folket kunde komme til Roligheb først.

Intet Menneske anede, hvad der var blevet besluttet i de sortes Raad, ja der var end ingen, som vidste,

at det havde fundet Sted. I Mørket, ad Snigveje og paa Kattefjed, en for en, havde de listet sig hid, og paa samme Maade skiltes de.

Men Alfonso var ikke sorgløs, og hans Hustru ikke heller. De kendte Præsterne altfor godt, til at de kunde haabe, at saadant et Slag, ført imod dem, kunde gaa uhævnet hen. Det eneste, Alfonso kunde vente, var, at Garibaldi snart vilde forsøge en Rejsning i det sydlige Italien. Hver Dag hørte han om Nyheder hos en Gæstgiver i Capri, som var den eneste Mand i Byen, der holdt Aviser. Mange kærlige Samtaler havde han i denne Tid med sin Hustru, og han søgte at overbevise hende om, at der var en Gud, som stod over Præsterne, der var fejlfulde som andre Mennesker, og at denne Gud havde føjet Manden og Hustruen sammen i Kærlighed; hvis hun vilde forlade sin Mand, da var det, som om hun vilde forlade Gud. Giuseppa lyttede glad til sin Mands Ord, sagde, at de var sande, og lovede, at hun aldrig mere skulde forraade ham.

Men en Dag, da Solen skinnede allervenligst ind i Hytten, blev den formørket af en Kirketjener, som oplæste en Skrivelse, hvori Alfonso blev stævnet til at møde i Konventssalen ved Domkirken næste Midnat. Uden at vente paa Svar gik Kirketjeneren sin Gang igen. Alfonso havde hørt rolig paa ham, og ogsaa efter at han var gaaet, søgte han med Ro og Fasthed at dæmpe Giuseppas Bekymring. Han brød sig slet ikke om det hele, sagde han, og han vilde ikke engang

gaa til Mødet. Hun søgte at bevæge ham dertil, men han blev ved sin Beslutning.

Næste Dag sejlede han da tillige med Francesco og dennes Fader til Napoli, hvortil de atter havde faaet Fragt. Der, i den store By, spurgte han meget ivrig, men forsigtig, om Garibaldi, men ingen havde hørt noget om ham senere. Paa Tilbagevejen brugte de baade Sejl og Aarer for at komme hjem, medens de endnu kunde vente deres Familie oven Senge. Alfonso ilede saa til sit Hus, svedt og forpustet, men glad over at være kommen i god Tid. Da han kom til Døren, var den lukket i Laas. Han studsede, men tænkte, at Giuseppa vel var gaaet hen til en Naboerske for at forslaa Tiden; hun vidste slet intet om, hvornaar han kom hjem. Han løb i en Fart hen til det Sted, hvor de havde aftalt at gemme Nøglen. Sveden sprang ud af ham i tunge Draaber, thi Angesten havde begyndt at sno sig om hans Hjærte. Han greb krampagtig efter Nøglen. Jo! han udstødte et Glædesskrig. Nøglen var der; og han lukkede rolig Døren op. Det var jo morsomt, han var kommen hjem før de andre; nu vilde han pakke de smaa Gaver ud, som han havde købt til Kone og Børn, at de ret kunde straale dem i Øjnene, naar de kom. Men — Sengen var i Uorden! Det lignede ikke Giuseppa! — Børnenes Seng var borte! hendes Skab var borte! Madonnas Billede var borte! Alfonso faldt om paa Gulvet, ligesom slagen af Smerte. Aldrig havde han følt saadan en Kval. Hans Hustru, som lovede ham Troskab

med sit sidste Blik og sit sidste Ord, havde frivillig forladt ham. „Jeg dør!“ mumlede han nogle Gange, som han laa der, udstrakt paa Jordgulvet. Men det var uden Nædsel og uden Følelse — ret som om det var det bedste, der kunde times ham. Men det kolde Gulv gennemisnede snart hans hele Legeme, og der gik stærke Kuldegysninger igennem ham, som vakte ham til klar Bevidsthed. Han saae en lille Fogliette med Vin tæt ved sig. Hvor kom den fra? De plejede sjælden at have Vin — den havde hun købt for at fejre hans Hjemkomst! Aa Gud og alle Helgene! hun elskede ham endnu! Det var de djævelske Præster, som havde forført hende til at forlade Huset! Han satte Flasken for sine hede Læber og drak hver Draabe. Saa sprang han op, lod alt ligge og løb barhovedet til sine Svigerforældres Hus. De havde set ham i Frastand, og Svigerfaderen stod udenfor Døren.

„Er Giuseppa her?“ spurgte han aandeløs.

„Ja!“

„Jeg vil tale med hende.“

„Det kan ikke gaa an, hun er syg.“

„Des mere nødvendigt er det — lad mig komme ind!“

„Nej!“

„Vil du forbyde mig at komme ind til min egen Kone? Trods mig ikke, gamle Mand!“

„Gaa din Vej! Jeg vil ikke have en banlyst over min Dørtærskel.“

„Ban — lyst!“ gentog Alfonso, og hans Knæ vaklede under ham.

„Det gør mig ondt for dig, Alfonso, for du har altid været god mod min lille Pige. Lov mig, at du ikke vil trænge ind i Huset, saa skal jeg fortælle, hvordan alt er gaaet.“

„Det lover jeg!“

„Sæt dig paa Bænken her. — Giuseppa var i Kirke i Søndags, og Kirken var helt fuld, men jeg var der ikke. Da Højmessen var forbi, traadte Pater Lorenzo hen for Højalteret og læste en Banbulle op over dig. Det var Anathema, det store Ban. Du blev dømt til Fredløshed paa Jorden og Helvedes Ild efter Døden. Enhver, der vilde omgaas med dig, kom i samme Forbandelse og Fordømmelse. Den Jord, der bar dig, den Luft, du aandede, den Hytte, der skjulte dig, den Haand, der rørte dig, alt blev forbandet af den hellige Fader, paa Guds Vegne. Men du kan sagtens faa det at vide, thi Bullen er slaaet op paa alle Kirkedøre, for hvem der kan læse — —.“

„Hvordan gik det Giuseppa?“

„Hun havde ikke hørt Halvparten, førend hun faldt om paa Kirkegulvet. Hun blev baaren livløs hjem. Og saa snart hun kom til sig selv igen, vilde hun tale med Præsten. Men da han forlod Huset, fulgte Giuseppa og Børnene med, og siden maatte jeg gaa hen og faa hendes Tøj flyttet. Jeg maatte dog ikke røre Sengen eller det allermindste, som du kunde have Nytte af.“

„Hun elsker mig endnu!“ raabte Alfonso og sprang op.

„Siden har hun været hos mig. Men hun græder uophørlig og tager sig intet for; hun vil knap give Salvadore Die. Børnene græder og kalder paa dig. Ja, du har været en god Fader for dem alle, indtil nu — men hvor kunde du dog bære dig saadan ad imod dem!“

„Spørg hellere, hvor jeg kunde lade det være. Men forklare det for dig, det kan jeg ikke! Aa Gud, min Hustru! mine Børn! hvad skal jeg gøre?“

„Der er kun een Ting: vend tilbage til Kirkens Skød og tag, hvad Bod den vil paalægge dig.“

„Du vil have, jeg skal hykle og lyve!“

„Aa, vi behøver jo ikke at give det saa slemme Navne. Du skal bare underkaste dig. Hvem kan vel se, hvad du mener: Tanker er toldfri.“

„Det er mine Tanker ikke. Jeg tror paa en Gud, som ser Tankerne. Har du ikke bedre Raad at give din Søn, gamle Mand?“

„Kære Alfonso! hvis du vil forenes med din Familie og dine Venner, saa er der intet andet; det veed du jo godt selv.“

„Saa Farvel! Gud give mig Kraft til at gaa min ensomme Gang! Hils min Hustru og mine Børn! Den Dag skal komme, da mine Sønner skal arve deres Fader, men vel ikke, før han ligger i sin Grav!“

Han drejede sig hurtig om og gik. Den gamle saae efter ham, saa langt han kunde øjne ham.

Alfonso gik hjem. Han aabnede sit Skrin og tog sine Helligdomme frem. Saa knælede han ned og bad for sit arme Folk og dets Befriere. Derpaa rejste han sig rolig, redte sin Seng og lagde sig. Han havde taget sin Beslutning: han vilde rejse til Genova, til Garibaldi, og ikke komme tilbage, før Magten var taget fra Ravneynglen. Gud maatte vaage over de kære, han ikke selv turde beskytte længer.

Da han vaagnede Dagen efter, var han syg og afmægtig. Han led af en brændende Tørst og Hede, men alligevel klædte han sig paa, eftersom han var fast bestemt paa at sejle til Napoli samme Dag. Han vaklede ud til Brønden for at hente Vand, men han havde stort Besvær med at komme tilbage og maatte strax søge Sengen. Der laa han saa, ensom, søvnløs og pinefuld den lange Dag og den lange Nat. Han bad stadig Gud om at maatte dø; han frygtede for sig selv, hvis han blev rask, at han ikke skulde kunne udholde Adskillelsen fra Hustru, Børn og Venner, at de skulde faa ham til at svigte sig selv; fri vilde han enten dø eller leve. Næste Dag var han forvildet; han raasede, raabte højt og sprang op paa Gulvet, tog Sablen og huggede løs paa alt, indtil han segnede udmattet om og faldt i en urolig Dvale paa det kolde Gulv. I Middagstiden rørte en let Haand ved Døren og aabnede den; det var Francesco. Stakkels Dreng, han havde ikke haft en glad Time, siden Bannet var blevet udtalt over hans Ven. Mange Forsøg havde han gjort paa at komme til Alfonso, men der var blevet

passet paa ham; det var først nu i Middagstimen, medens alle sov, at han kunde snige sig derhen. Men hvor han blev bange: der laa Alfonso, bleg som et Lig paa det kolde Leje og med Sablen i Haanden.

„Aa Gud, han har dræbt sig selv!" jamrede Drengen og kastede sig ned over ham. Men han opdagede snart, at han var levende, og fik nyt Haab. „Alfonso, vaagn op! hører du! Kan du ikke høre din egen lille Dreng!" raabte han grædende.

Francesco blev ved at pusle ved ham og at kalde paa ham, indtil Alfonso endelig løftede Hovedet og slog Øjnene op. Men han saae saa forvildet ud, at Drengen sikkert var løbet sin Vej, hvis han ikke havde holdt saa meget af ham.

„Naa, du er her dog, Giuseppa! Saa var det ikke andet end en Drøm! Nej, jeg vil ikke fortælle dig det, for det var saa slemt — men jeg fryser — jeg er vist ikke rigtig rask," sagde Alfonso, medens Feberen rystede ham.

„Kære Alfonso, du kender mig jo nok; jeg er jo din lille Ven! Men rejs dig op, lad mig hjælpe dig i Seng, for du er meget syg."

„Ja, jeg har lidt Hovedpine, men det gaar nok over. Men hvor er Børnene henne, Giuseppa? Jeg drømte, at du var — at de var —. Nej, jeg har nok glemt det."

„Rejs dig nu op — saadan — hold ved mig, saa! Nu maa du endelig blive i Sengen. Vil du love mig det — hører du, Alfonso?"

„Ja, ja, min Pige! Men du skal blive ved at holde mig i Haanden; for ellers drømmer jeg, at du er løbet bort fra mig, Giuseppa!"

„Ja, sov nu blot, det trænger du til."

Alfonso lukkede snart sine Øjne og faldt i en urolig Slummer. Francesco tog sin Haand og løb, alt hvad han kunde, hen til Lægen. Men denne var rejst til Napoli paa nogle Dage. Derfra søgte han hen til Alfonsos Svigerfader, for at fortælle Giuseppa, hvordan det stod til. Han traf kun den gamle, som sagde, at Giuseppa var for svag til at komme til sin Mand.

„Hvor kan I dog være saa haarde!" raabte Drengen. „Ja, saa maa jeg hjælpe ham, som jeg kan. Ak, San Antonio, frels ham!" raabte han grædende og løb bort.

Han betroede sig til sin Moder, og hun gav ham Lov til at være hos den syge, naar Faderen var fraværende, og gav ham Vin og Frugter til at læske Alfonso med. Men det var kun sjælden, Alfonso kunde nyde noget, for enten laa han i en tung Søvn, eller ogsaa var han forvildet. Efter at det var gaaet saadan et Par Dage, blev den stakkels Dreng ogsaa syg og kunde ikke komme mere; men inden han gik til Sengs, fik han Moderen til at lade Giuseppa vide, hvordan det stod til med hendes Mand. Et Øjeblik efter lød der høje Raab og Skrig fra hendes Forældres Hus. Folk paa Gaden, som hørte det, saae da et underligt Syn: Giuseppa stod i Gadedøren med sit mindste Barn paa Armen og de større ved Siden, og saaledes stod hun

og brødes med sine gamle Forældre, der vilde holde hende tilbage.

„Løb hjem til Fader, Børn! hører I, han er syg, han længes saa meget efter os; jeg kommer strax!" raabte hun til de store Børn, og de smuttede ud og ilede hen ad Gaden.

Faderen stillede sig i Vejen for hende.

„Du bliver her, Barn!" sagde han. „Er du vanvittig! Kender du ikke din Faders Røst! Veed du ikke, at Alfonso er syg af en smitsom og dødelig Sygdom!"

„Jo, jeg veed det, men jeg vil jo ogsaa kun hen for at dø med ham, da I har forbudt mig at leve med ham. — Slip mig, inden jeg bliver rasende og glemmer, hvem I er!"

Hun gjorde en hastig Vending, saa Faderen ikke kunde hindre, at hun med et Spring stod midt paa Gaden og var i fuldt Løb.

Hun traadte ind i sit Hus, hun saae intet andet end den blege Mand i Sengen. Begge Børnene stod højt grædende ved Siden, men han laa i en tung Dos og hørte dem ikke. Giuseppa kastede sig paa Knæ foran Sengen, greb Alfonsos Haand og bad ham saa mange Gange om Tilgivelse, fordi hun havde forladt ham; men han hørte hende ikke. Det gjorde godt, at hun fik udøst sit Hjærte; det gjorde hende frisk og stærk, at hun atter stod paa sin Post, i sin rette Gerning. Hun sagde:

„Løb nu, Børn, alt hvad I kan, hen til Lægen

og bed ham komme øjeblikkelig. Tag hverandre i Haanden og løb saa!"

Hun ordnede lidt i Stuen, men var hvert Øjeblik hos Manden. Endelig kom Lægen. Han følte paa Pulsen, der var uregelmæssig; han rystede paa Hovedet og vækkede derpaa den syge. Denne saae sig forvildet omkring og kunde intet fatte; endelig kendte han Lægen:

„God Dag, Don Luigi! Det var venligt, at du vilde komme og se til mig. Men det nytter intet, for jeg veed, at jeg skal dø, og jeg vil saa gerne — Men græd ikke, Giuseppa; jeg troede, du vidste det, lige saa godt som jeg."

Lægen gik nu, og Giuseppa fulgte ham; hendes Øjne hang saa bønlig ved hans Læber. Han sagde:

„Ja, kære Giuseppa, han er meget syg, men jeg dømmer aldrig nogen til Døden. Send Børnene efter nogle styrkende Lægemidler, lad ham drikke Vin med lidt Vand i, og vær ved godt Mod, det styrker ham ogsaa."

Da hun kom ind igen, var Alfonso atter falden i Dvale og laa saadan hele Natten. Giuseppa fik Børnene til Sengs, men selv lukkede hun ikke et Øje.

Næste Morgen vaagnede han og saae sig helt klarøjet omkring. Giuseppa skyndte sig at give ham de styrkende Lægemidler. Kort efter rejste han sig overende og spurgte:

„Sover Salvadore? Lad mig faa ham her hen. Jeg har drømt saa meget om ham."

Hun rakte ham Barnet; han saae paa det og sagde:

„Min dejlige Dreng! jeg har gjort dig Uret. Jeg kunde ikke huske dit Navn, men du hedder jo Frelseren, og hvad kan være dejligere end at frelse. Du vil frelse din Fader for den Skam, hvormed han gaar i sin Grav. Du vil frelse dine Brødre fra alt det mørke og sorte. Se, hvor han smiler, Giuseppa! Hør, han siger Ja! Hørte du det ikke? Men hvem kommer nu?"

Døren aabnedes. Det var den syge Francesco, der kom, baaren paa Armene af sin Fader. Moderen hjalp ogsaa til; Lægen sluttede Toget og sagde:

„Vi ville nødig forstyrre eder, men Drengen vilde endelig se Alfonso og græd for det Nat og Dag. Saa mente jeg, at det var maaske farligere at nægte ham det, end at føje ham."

„Alfonso, her er jeg igen! aa, jeg er saa glad! Maa jeg ligge hos ham?" raabte Francesco.

„Min kære Dreng, kom her i min Favn! Saa du er ogsaa syg! Hvor jeg har længtes efter dig i denne Tid!"

Francesco lagde sig op til hans Bryst med et lykkeligt Smil; derpaa sagde han:

„Nu er vi paa Piazzaen igen! Fortæl nu!"

„Nej vist maa han ikke fortælle, det kan han ikke taale," sagde Lægen. „Lad nu Drengen komme hjem, nu har han jo set sin Ven!"

Men Drengen trykkede sig tæt ind til Alfonso, og denne sagde:

„Jo, lad mig en Gang endnu fortælle en Historie for mine bedste Venner! Jeg har drømt om et Land,

det dejligste paa hele Jorden, fuldt af et Folk, det gladeste og snildeste i hele Verden. Men i Aarhundreder var dette Land mishandlet og sønderrevet, og Folket hidset imod hverandre, som man hidser Hunde sammen, og plyndret af Fyrster og Præster. Pludselig hørte det saa en Tone fra Himlen, som klang i hvert Hjærte, og det var Frihedssangen, Brodersangen. Da saae de paa hverandre og kendte Slægtskabet i hverandres Aasyn, da saae de paa deres Undertrykkere og kendte, at de var fremmede. De samlede deres Kræfter til et vældigt Tag, brød Lænken, som bandt dem, og jog deres Fangevogtere paa Døren, hvad enten det var fremmede eller indfødte. Og Italia blev frit fra Alperne til Malta. Men mange døde af Anstrængelse, inden Lænkerne blev brudte; her i denne Seng ser I to af dem; dog, det er let at dø, naar man har set Sejren. Leve det skønne, det lykkelige Italia!"

Han trak Vejret tungt nogle Gange, Ansigtet blev ligblegt, han faldt tilbage med Drengen i sin Favn og var død.

Faa Dage efter døde Francesco. Men Giuseppa, som pintes af alle de sørgelige Minder, og som desuden heller aldrig siden ret kunde holde af sine Forældre, sejlede over til Sorrento og bosatte sig der hos Alfonsos Familie, opdrog sine Børn efter fattig Skik, men giftede sig aldrig siden.

Salvadore.

Sorrento, denne By, der ser ud, som om den i næste Øjeblik skulde glide ud over den stejle Klipperand i det dybe Hav, er tit nok beskrevet, besunget, besøt og besnuset — ja, vi kunde blive ved med en Legion af be—be; men den Krog, her skal fortælles om, plejer at faa Lov til at være i Ro for fremmede. Hvorfor? Aa, den ligger i en yderlig Afkrog af Byen; en lang, smal Gyde, omgiven af høje Mure, fører dertil, og det eneste trøstelige, man har paa den lange Vej, er en Strimmel blaa Luft med en Bræmme af Orangetræernes Toppe og Frugter. Er man imidlertid standhaftig, saa faar denne Gade dog alligevel Ende, og vi ser en lille firkantet Plads, paa 3 Sider omgiven af høje, men fattige Huse, og paa den fjerde Side, som vender mod Havet, beskyttet mod det lodrette Dyb ved et Stenbrystværn. Udsigten her fra er en af de tarveligste i hele Byen og Egnen; alligevel er den nok værd at rejse 100 Mile for at se for os Nordboere, — men Folkelivet her er saa til Gengæld rigt og muntert. I de øverste Stokværk af Husene bor

jævne Folk; det nederste Stokværk bestaar egentlig kun af nogle mørke Huler, uden Døre eller Vinduer; der er kun en Portaabning for Luft og Lys ind til hver Hule. I disse Huler bor de fattige Folk: Fiskere, Rorkarle eller Daglejere; de lader sig imidlertid sjælden se paa Pladsen, thi om Dagen er de ved deres Gerning, og om Aftenen er de trætte, men de, som man træffer i Mængde, er deres Børn; Børn! Fattigmands jordiske Lykke og Velsignelse. Medens nu Børnene, ubekymrede om deres Pjalter, tumler sig i lystig støjende Leg, sidder Mødrene i Smaaflokke op til Husene, ser paa Legen og spinder paa deres Haandten under Sang og fortrolig Passiar.

En Foraarsaften for mange Aar siden, da alt gik sin vante Gang der paa Pladsen, kommer pludselig hele Børnemængden som en Sildestime farende hen imod en af Konerne, raabende, skrigende, klaskende med de bare Fødder imod Brystenene. Kun to Ord forstod Konen af hele deres Skraal, det var: „Giuseppa! Tamburino!" Hun skottede hen til en gammel, sprukken Tamburin, der hang oppe under Loftet i hendes mørke Stue. Derpaa spurgte hun:

„Hvad skal den, Børn?"

Men da de allesammen svarede i et uforstaaeligt Kor, trak hun en af de nærmeste, største Piger hen til sig og gentog Spørgsmaalet. Svaret var, at Pigen og hendes Søster havde Dagen i Forvejen været i Besøg i Castellamare og der lært at danse Tarantelle; nu vilde Børnene have, at Konen skulde spille, saa skulde Søstrene danse. Konen lo og talte med sine Naboerske. Derpaa

tog hun den gamle Tamburin ned og tørrede den. Børnene fulgte hende med levende Utaalmodighed. Endelig træder hun udenfor og begynder at slaa en Tarantelle, som altid har været yndet i Sorrento. Skønt Tamburinen jo er en flad Tromme, der kun angiver Takten, saa forstod strax alle, hvad det var for en Melodi, og de fleste begyndte at synge den. De to smaa Piger stod overfor hinanden, de hævede Armene, saae hinanden stift i Øjnene, og Dansen begyndte. Efterhaanden blev Tempoet hurtigere, Sangen stærkere, og Dansen vildere. En tæt Kreds omsluttede de dansende, inderst stod Børnene, og yderst de ældre. En ung Kone griber sin Veninde i Haanden, med et Spring er de inde i Kredsen og danser. Børnene jubler af Glæde over at se de voxne danse. Giuseppa, der har slaaet Tamburinen med stigende Iver, kan nu ikke styre sig længer, hun rækker hurtig Instrumentet til en anden, som øjeblikkelig fortsætter Musikken. Giuseppa danser allerede. Det er underligt at se denne halvgamle Kone, med de graasprængte Haar! Hun danser ikke en langsom Vals, som gamle Koner her hjemme til Nød kan træde, men det er den hoppende, svingende, brusende Tarantelle! Hvor hun er let, kraftig og smidig! Man glemmer rent de hvide Haar for hendes ildfulde Bevægelser og straalende Øjne.

Smaabitte Pigebørn paa en 5—6 Aar begynder nu ogsaa at hoppe med, skønt der er Fare for, at de voxne skal rive dem overende. Ikke et Menneske er at se paa Pladsen uden i denne tætte Kreds, thi i det lille, flittige Sorrento er Dans just ikke Hverdagsmad. Ikke

et Menneske! dog jo, vi glemte den lille Dreng henne i Krogen. I en Vinkel, som Stenbrystværnet danner, staar en Dreng, vel en 13 Aar. Hele hans Paaklædning er en hvid, uldén Skjorte og et Par blaa Lærredsbuxer, men hans Pynt er en Krans af gule Morgenfruer og røde Baldrianblomster. Han er i Færd med at slynge den lange Kæde dobbelt om sin Hals. Af og til kaster han et Blik ud over Havet, eller han kravler op paa Rækværket og stirrer ned ad den lodrette Klippe; derpaa fysler han igen med Blomsterkransen, som han formodentlig har været hele Dagen om at binde. En af de Smaapiger, som først begyndte Dansen, kommer nu pludselig farende hen imod ham, river et stort Stykke af hans Krans, slynger det om sin Hals og springer ind i Tarantellen. Drengen raaber, skriger og løber efter hende, men Kredsen har lukket sig om hende, og ingen hører eller ser ham. Ved at se sig om i sin Fortvivlelse, opdager han en fornem Mand, som har taget den Plads, han forlod. Manden vinker ivrig ad ham og ser dertil meget venlig ud. Drengen betænker sig lidt, men gaar snart hen imod den fremmede; han ser strax, at det er en Forestiere, d: en rejsende. Denne siger nu paa daarligt italiensk:

„Kom nærmere, min Ven! — Hvor du dog er vred! Tør dine Øjne! Der har du nogle Soldi for Kransen, hun tog. Saa, vær nu glad igen! Det var da ingen Guldkæde, skønt den var smukkere, og i Morgen kan du jo lave dig en ny."

Drengen saae opmærksomt paa den fremmede; han

forstod vel ikke hvert Ord, men oprigtig Velvilje i et Menneskes Aasyn er et Sprog, som forstaas i alle Lande, især af Børn. Barnet tørrede sine Vredestaarer af, puttede Pengene i Lommen og saae opmærksomt paa den fremmede Mand. Det var en dejlig Dreng, som han stod der, vendt imod Lyset. Han var ikke stor, men hans Legeme var stærkt og veldannet. Den sunde Rødme i hans Kinder skinnede igennem den mørke Hudfarve. Haaret var glinsende sort, saa vel som de glimrende Øjne, der var fæstede paa Manden, de var fulde af venlig Forundring!

„Hvad hedder du, min Dreng?"

„Salvadore!"

„Hvor bor dine Forældre?"

„Der henne — min Fader er død. Det er min Moder, der slaar Tamburinen — nej, nu danser hun. Det er Giuseppa — nu holdt hun op."

„Naa, Salvadore, nu ser jeg hende. Hvor mange Søskende er I?"

„Der er 5 foruden mig. Det var min Søster, Mariotta, der rev Kransen itu; hun er saa slem."

„Hvad vil du bruge de Soldi til?"

„Til et Billede af San Antonio — nej, af Santa Agatha — der mangler en „Sordo", aa, den faar jeg nok!"

„Ja, der har du to til. — Hvor du dog kan se paa Folk, Salvadore!" udbrød den fremmede, forbavset over den kærlige Taknemmelighed, der lyste ud af Drengens Øjne. „Du kan følge med mig hjem til

Hotellet nu. Maaske jeg har en eller anden Ting, som du kan bruge."

»Grazie, Signor!« svarede Drengen, og de var just ved at gaa, da de hører Skrig og ser hele Børnesværmen styrte hen imod dem; de skreg i Munden paa hverandre: »Un Sordo, un Bajoch, un Sordo, Signor!« De ældre Kvindfolk nærmede sig langsommere; de, der havde et lille Barn paa Armen, trængte sig frem, men alle, vel et hundrede Mennesker, omringede Manden tæt og raabte med fremstrakte Hænder: »Un Bajoch! Un Sordo!« Pludselig høres Musik; to Liremænd, der med deres skarpe Øjne havde opdaget en fremmed paa dette afsides Sted, kom kørende i fuld Galop, den ene trak Vognen, medens den anden løb ved Siden og drejede; de stillede sig op ud for den fremmede. Alle Børnene begyndte at danse paa ny, de sang og skreg; nu fik de en Melodi til deres Tiggerord. Liremanden kom med sin Tallerken, og da Hoben saae den Kobbermønt, som han fik, blev Tiggeriet endnu mere højrøstet og paatrængende. Da greb den fremmede en hel Haandfuld Kobbermønt og kastede hen ad Gaden, og Hoben styrtede afsted som et Kobbel Hunde efter Vildtet; men den fremmede tog Salvadore ved Haanden og gik hurtig bort; dog, næppe var han 10 Skridt henne i Gaden, før han var omringet af Flokken, der graadig og helt forvildet brølede sit Raab og begyndte endog at røre ved hans Klæder. Da satte han Ryggen mod en Mur og svingede sin tunge Stok. „Tilbage, Slyngler!" raabte han og gik igen videre med Drengen. Største Delen blev dog ved

at følge ham til Hotellets Port, men i nogen Afstand. En Gensd'arm gik foran dem og saae Optoget, men fandt ingen Anledning til at stride ind. Salvadore havde begyndt at trække sig tilbage blandt sine Venner, og han blev lidt betænkelig, da han saae Gensd'armen paa den ene Side og Hotellets dybe, mørke Port paa den anden. „Kom nu, Salvadore! Ingen anden end Salvadore!" raabte Manden og strakte sin Haand ud efter Drengen, — da gjorde denne pludselig et Spring ud af Vrimlen og løb ad Hjemmet til i største Fart. „Kald dog paa ham!" raabte Manden; de kaldte og løb efter ham, men han var ikke til at faa fat paa.

To Dage efter gik Giuseppa tankefuld op igennem den snævre Gyde. Ingen, som saae hende nu, kunde have genkendt i hende den Kvinde, der straalende af Glæde slog Tamburinen. Nu gik hun langsomt med sænket Hoved og standsede af og til. Sagen var den, at den fremmede Mand, Kobmand Hotze fra Zürich, havde været hos hende og tilbudt at antage Salvadore som sin Søn. Nu havde hun en Dag raadført sig med sine Venner og med sig selv men var ikke kommen til nogen Beslutning; derfor gik hun nu for at raadføre sig med Gud, det vil sige med hendes Skriftefader, som skulde tolke hende Himlens Vilje. Hun vidste, at naar hun kom ud fra ham, var Sagen afgjort, men om det

blev paa den Maade, hun lonlig ønskede, det vidste hun ikke. Hun fristedes flere Gange til at vende om og sige Købmanden Nej, — men hvorledes vilde det saa gaa hende med Præsten, der sik al Ting at vide, og som naturligvis vilde blive vred, naar hun havde fortiet denne Sag for ham. Hun gik altsaa videre og naade Præstens Hus, bestandig stridende med sig selv. Ude i Forstuen maatte hun føre en lang Underhandling med „Husholderſken", som ikke vilde indlade hende, inden hun sik hendes Ærende at vide, for Pateren var nylig kommen fra Messen. Endelig gik da Husholderſken for at melde Giuseppa, men tillige for at give Sagen sin første og maaske afgørende Behandling. Medens Konen stod og ventede, foer den syndige Tanke igennem hende, at det maaske mere var „Husholderſkens" end Himlens Vilje, hun skulde erfare. Men øjeblikkelig slog hun Kors for sit Bryst og mumlede en Bøn for at forjage Fristeren. Nu kom „Munkedejen" og aabnede Døren. Pateren sad i en magelig Læneſtol ved et Bord, hvorpaa der hverken var Mad eller Drikke, men kun en aaben Snusdaase. Dog maatte man være mere troende end selve Giuseppa, for at tro, at Pateren levede udelukkende af den aandelige Kost, som stod for ham, thi der lugtede stærkt af krydret Mad og af Vin, og han selv havde Læs med at bringe sin smaskende Mund i en højærværdig Rolighed. En smuk Mand er denne Præst, ligesom de fleste katolske Præster; det er ogsaa udsøgte Børn, som bliver opdragne dertil; en smuk, veldannet Krop, fyldige Ben, hvis Former aabenbaredes tydelig

af Knæbuxer og Strømper, bredt Bryst og et smukt Hoved med store Træk. At de sorte Øjne var noget stikkende og søgende, at den velskabte Mund stadig bøjede Mundvigerne opad til et velvilligt Smil, det havde Naturen ingen Skyld i.

„Ak, Giuseppa Spocido! Mit gamle Skriftebarn fra Capri!" begyndte han. „Hvad bringer dig her hid igen saa snart? Ingen Dødssynd eller anden Ulykke, vil jeg haabe?"

„Nej, ærværdige Pater, Madonna være lovet! Men jeg er alligevel kommen i en stor Fristelse, angaaende min Søn."

„Saa han har da igen beredt dig Sorg, det Skarn! Madonna tilgive ham! Det er Fædrenes Synd, som hjemsøger Børnene indtil 3dje og 4de Led — —"

„Ak, Pater, hør mig dog! Min Salvadore er uskyldig, men Sagen er, at der er en rig Købmand fra Schweiz, som vil antage ham som sin Søn og tage ham med sig. Han har selv ingen Børn, saa Salvadore bliver maaske hans Arving. Og jeg bliver fri for at forsørge ham, jeg, som har nok i Forvejen!"

„Købmanden er vel sagtens en Kætter?"

„Jeg veed ikke, Pater; han gav mig dette Stykke Papir; maaske der staar noget om ham?"

„Fra Zurigo!" udbrød Præsten, da han havde set Købmandens Kort. „Fra Zurigo, denne Kætterrede!" Han spyttede haanlig. „Og du betænker dig ikke paa, Kvinde, at hengive din Søn som Djævelens visse Bytte! Han, som efter din Families gamle Vedtægt skulde være

indviet til et Gud behageligt, gejstligt Levned! Han, som skulde oprette, hvad hans Fader (forbandet være hans Navn!) forbrød, da han lod sig forføre af Garibaldis hedenske Skarer; ham, din Søn, som jeg kaldte Salvadore, i det Haab, at han en Gang skulde læse Messer for sin Faders syndige Sjæl, ham vil du overgive i en Kætters Vold!"

Oven paa denne Udtømmelse tog han sig en beroligende Pris Tobak og fæstede sine skarpe Øjne paa Giuseppa, der imidlertid blev gladere og lettere om Hjærtet, jo længere han tordnede.

„Ja", svarede hun, tilsyneladende sønderknust, „jeg vil jo ikke andet, end hvad Kirken vil. Vi fattige Lægfolk kunne jo aldrig vide eller gøre det rette, om vi ikke havde vore hellige Fædre."

Medens hun talte, hørtes et Par sagte Slag paa et Bord i det tilstødende Værelse. Præsten rejste sig strax op og gik der ind. Først senere opdagede Giuseppa, at det var et Signal fra hans Herskerinde. Da denne fik ham ind paa et sikkert Sted, var det aldeles ude med hans Værdighed. Han stod som en ganske almindelig slukøret Mand, der faar Skænd af sin Kone. Hun udbrød:

„Hvor I dog kan være tossede, I kloge, ærværdige Patere! Du er jo aldrig et Haar klogere end den dumme Giuseppa, der af bare Kællingeri vil beholde sin slemme Dreng, der er nær ved at æde hende op. Hvor kan du et eneste Øjeblik bilde dig ind, at han kan blive en Støtte for Kirken, selv om han bliver tvungen der ind,

han, som har arvet sin Faders genstridige Blod, og som allerede i denne Alder trodser dig, alt hvad han kan. Kan du ikke, med al din Helligheb og Lærdom, forstaa, at det var meget bedre at blive ham kvit og at lade den rige Kætter betale en god Sum til Moderen, en Sum, der naturligvis gik over til Kirken, den rette Moder for alle Kristne!"

„Men Barbara! du var jo selv enig med mig i, at — —"

„Ja, men nu har jeg faaet et bedre Indfald — og det kunde du ogsaa have faaet, om der havde været nogen Forstand i dig!"

„Men hvorledes skal jeg nu faa gjort det om med Konen? betænk dog — —"

„Ja, det giver jeg dig at betænke. En lille Smule Tanke maa du have, naar du skal være Hyrde for saa stor en Faareflok!"

Derpaa gik hun hen til sine Potter og Gryder igen.

Nu stod den gode Pater ene, overladt til sit eget Hoved, som han dog ikke var meget for at kalde dumt. Det første, han gjorde, var naturligvis, at han tog sig en vældig Pris Tobak; derpaa gik han nogle Gange op og ned ad Gulvet, saa var han færdig til at forkynde „Himlens" Vilje.

„Hør, min gode Kone!" begyndte han, da han var kommen ind til Giuseppa og havde sat sig til Ro. „Jeg har i Enrum udforsket Himlens Vilje, som man bedst erfarer i Londom — og der har jeg, vejledet af Aanden, faaet at vide, at selv Guds udkaarne Midlere

mellem ham og Mennesket, hans Præster, kan tænke fejl, naar de i Skrøbelighed forhaste sig. Det staar nu klart for mig, at Kirken er bedst tjent med, at Salvadore rejser med den fremmede."

„Madonna! Staa mig bi!" raabte Moderen og blegnede. „Skal jeg af med min Dreng! Nej, nej, Pater Anselmo, det forlanger Gud ikke!" raabte hun og vred sine Hænder. — — „Aa, nu forstaar jeg al Ting: Det var Husholderske, der kaldte ad eder, hun har aldrig kunnet lide Salvadore; det er hendes Raad, I kalder for Himlens Vilje. Aa, I Præster, hvor I kan mishandle os. Ja, sandelig! min Mand havde Ret, naar han sagde, at I var Bedragere!" raabte hun med truende Hænder og lynende Øjne.

Pateren rejste sig hurtig op og traadte hende nærmere:

„Men Kvinde! hvilken Djævel har besat dig! Du, som hidtil har været Kirken en lydig Datter, gør nu aabenbart Oprør og foretrækker fordømte Kætteres Ord — —"

„I forbander min afdøde Mand og kalder ham en fordømt Kætter, og dog har jeg stadig givet min sidste Skilling, for at I skulde læse Messer for hans Sjæl. Aa, det ligner jer, det ligner jer!"

„Ti, vanvittige Kvinde! Sig et oprørst Ord endnu, blot et eneste, og jeg skal slynge Kirkens Ban ud over dit syndige Hoved! Ikke alene over dig, men over hele din forsultne Yngel! Fredløse skal I blive her i Staden og hos alle troende i den ganske Verden! Som vilde

Dyr skal I vanke om paa Bjærgene og leve af Græs og Urter, og efter Døden skal Helvedes Ild vente jer alle, saa vist som jeg er Kirkens viede Tjener!"

Næppe havde han fuldendt, før hun vaklede, faldt om paa en Løjbænk og brast i en krampagtig Graad. Pateren gik hen og satte sig, tog sig en Pris, men fæstede ufravendt sit Slangeøje paa sit visse Bytte. Da han havde fattet sig lidt, begyndte han igen:

„For at vise dig, hvor lidt min Person har med denne Sag at gøre, vil jeg, da du synes bøjet og angerfuld, nedlade mig til at forklare dig, hvorledes du tjener den hellige Kirke ved at lade din Søn rejse. Det vil jeg gøre, jeg, som du har krænket saa dybt. Hører du mig?"

Efter at Giuseppa havde svaret med et svagt Nik, vedblev han:

„Du veed jo, at din Dreng, til Trods for hans hellige Navn, har været uvillig og modstræbende, hver Gang der har været Tale om, at han skulde tjene Kirken, som vi dog alle har ønsket, og som Familievedtægten byder. Bliver han nu Præst alligevel, saa bliver han kun som en visfen Gren, et raaddent Lem, der en Gang, tidlig eller sent, maa afskæres. Heller ikke vil han sysle med nogen nyttig verdslig Færd, vil ikke være Fisker eller Baadsmand, Haandværker eller Daglejer; han vil kun drive om og plukke Blomster eller gabe paa Billeder. Har du ikke selv fortalt det, Kvinde?"

Hun rørte sig ikke, men han blev ved:

„Kan vi nu gøre noget bedre, end at overlade ham

til denne fremmede, der har Godhed for ham. Du bliver fri for at forsørge ham og bliver fri for den voxende Harme og Sorg, som du ufejlbarlig vil faa af ham. Endelig kan du fortjene Kirkens Gunst ved at forlange en Sum Penge i Erstatning for din Søn. Denne Sum skal naturligvis afgives til Kirken, men det maa holdes skjult for den fremmede. Hører du mig, Giuseppa?"

„Gør ved mig og mine stakkels Børn, hvad I vil, men aldrig, aldrig skal I faa mig til at sælge min Dreng for Penge! Skulde han stilles fra sin Moder for bestandig med den Tanke, at hans Moder havde solgt ham! Nej aldrig, aldrig!"

„Men kom dog til Roligheb igen, Kvinde! Sig da, som det er, at han er lovet til Kirken, der kun vil give Slip paa ham imod en Udløsning af 1000 Lire, der skal anvendes — hm! der skal anvendes til Udsmykning af Santa Agatha til hendes forestaaende Fest. Men Tiden skrider, og der er andre Pligter, som kalder mig. Du giver mig altsaa dit Samtykke, Giuseppa?" spurgte han i en Tone, der viste, at han egentlig ikke behøvede at spørge.

Fuld af Smerte og Harme bøjede hun sit Hoved og gik, uden at sige et Ord, ud ad Døren.

Det største Hotel i Byen viste sit Navn med alenhøje Bogstaver, baade til Gaden og til Havet og til alle

Sider. Al mulig Hotelpragt var ødslet paa det, for at vinde og holde paa de rejsende. Salvadore havde ofte med stor Ærbødighed kiget ind ad den dybe Porthvælving og set paa den store, guldbroderede Portner, men aldrig havde han drømt om, at den Tid skulde komme, da han kunde gaa frit ind og ud der. Og dog træffer vi ham i Dag siddende med sine lappede Buxer paa en Fløjelssofa og trædende med sine bare Fødder paa et Brüsseler-Gulvtæppe. Han sidder ved Siden af Købmanden, lige saa dristig og fri, som om han var født og baaren til denne Pragt. Der var ikke Tale om nogen Undseelse hos ham, lige saa lidt som om nogen Næsvished. En forunderlig Takt træffer man stadig hos det italienske Folk, og Salvadore var ikke vanslægtet. Fuld af Glæde bladede han i de Masser af Billeder, som Hr. Hotze havde købt paa forskellige Punkter af sin Rejse. En Gang imellem springer han op ved Synet af et Billede, der særlig tiltaler ham:

„Se, se, Signor, hvor det er dejligt! Hvad er dog dette?"

Hidtil havde han aldrig set andre Billeder end de religiøse Malerier i Kirkerne og de kummerlige Helgenbilleder, man kunde købe for nogle Soldi; han havde ikke troet, der kunde være andre Slags Billeder til. Nu saae han Byer, Bjærge, Huse, Mennesker og Dyr, saadan som man træffer dem i Livet og i Naturen — og Købmanden fortalte endda, „at disse Billeder var ingen Ting imod andre, han havde set, og som Salvadore ogsaa kunde faa at se, hvis de kom til at følges ad."

„Aa ja, Signor! jeg vil gerne med Dem, for saa kommer jeg til Vesuvio og Napoli, som jeg ser efter hver Dag og længes saa meget efter."

„Vi maa høre, hvad din Moder siger, min Dreng!"

„Aa, hun siger nok Ja, fordi De er saa god, og saa bliver der mere Mad til de andre, og saa bliver Moder glad!"

„Men hun vil nok sørge, naar du rejser?"

„Ja, hun vil græde — og Bianca og den lille Luigi!"

„Hvem er Bianca, er det din Søster?"

„Nej, det er saadan en god Pige, hun er meget ældre end nogen af mine Søstre — Luigi, det er min mindste Broder. Nu bliver han nok Præst, naar jeg bliver fri."

Der blev banket paa Døren, og Giuseppa traadte ind, bleg og bevæget som hun havde forladt Pateren. Hun standsede indenfor Døren, en svag Rødme og et lille Smil foer over hendes Ansigt ved at se, hvor glad Salvadore var, men hun blev strax mørk igen.

„Ja, nu faar De ham, nu faar De min ældste Søn. Kirken vil det, Himlen vil det," raabte hun med saa skærende Ironi, at Købmanden udbrød:

„Giuseppa! Jeg tager aldrig Deres Søn fra Dem imod Deres Vilje, om ogsaa Paven og hele Kirken vil det! Men jeg vil alligevel gerne understøtte Dem og aldrig tabe min lille Ven af Syne!"

„Ja, vent lidt, Signor! De skal nok faa Brug for Deres Penge. Jo, jeg skal af med Drengen,

det vil sige, jeg vil af med ham. Men De, som har voldet hans Moder en Sorg, hun aldrig kan forvinde, De skal betale 1000 Lire for at løse ham ud af Kirkens Tjeneste, hvortil han var lovet."

Hun knejsede haanlig med Hovedet, ligesom af Skadefryd over den Sum, hun trode var uhyre stor, men Hotze rejste sig og sagde:

„De tager fejl af mig, Giuseppa! Jeg er ikke kommen hertil for at gøre Ulykker. Jeg trode at kunne skaffe mig lidt Glæde i min enlige Alderdom, ved at gøre vel imod en fattig Familie, imod et fattigt Barn. Men da jeg ser, hvordan De sørger, og hvordan De miskender mig, saa lader jeg aldeles Sagen fare og rejser enlig, som jeg er kommen. Ikke for Pengesummens Skyld, thi den vil jeg alligevel give Dem eller Salvadore."

„Nej, nej, De maa, De maa tage ham med! Tilregn ikke en sorgfuld, en harmfuld Moder hendes Ord. Men, hvis han ikke kommer bort, vil man sige, det er min Skyld, og jeg med mine smaa vil blive ulykkelige, for Alvor ulykkelige, i Tid og Evighed!"

„Men hvorledes dog, Giuseppa!"

„Spørg ikke, jeg kan ikke svare! Men, saa sandt som han der har hvilet under mit Hjærte, saa sandt er det, hvad jeg siger!"

„Ja, saa kan jeg jo ikke betænke mig længer. — Forstaar du, Salvadore! nu er det afgjort, at du følger mig!"

Denne, som med Spænding havde hørt paa Under-

handlingens vexlende Gang, gjorde nu et Hop af Glæde og omfavnede sin ny Fader. Men da han saae sin Moders bedrøvede Ansigt, blev hans Øjne fugtige, og han sagde til hende:

„Nej, Moder, du maa ikke være bedrøvet! Tænk paa, jeg har jo været en slem Dreng imod dig; jeg havde jo ikke Lyst til nogen Ting, som du vilde. — Men jeg har Lyst til alt, hvad den fremmede Signor vil. Jeg vil rejse bort og se fremmede Lande og smukke Billeder. Maa Moder ikke faa et af disse Billeder, Signor?"

„Jo, to, om hun vil!"

„Hører du, Moder! Kom og tag to. Dem kan du slaa op paa Væggen, under Faders Sabel. Jeg faar endda meget kønnere Billeder at se. Hvad for nogle vil du have, Moder?"

Men hun rystede paa Hovedet og strøg sin Drengs Haar; da sagde Hotze:

„Jeg skal skaffe din Moder et Billede, som hun vil synes meget bedre om, og det er dit Portræt, min Søn! Det vil hun sikkert nok hænge under din Faders Sabel."

Samme Dag blev Salvadore og siden hele Familien fotograferet. To Dage senere skulde Afrejsen foregaa.

Dampskibet til Napoli laa og sløjtede ud for «piccolo marina». En Sværm af Hotelbaade omringede

det. Hver Baad førte som Flag et Skilt paa en lang Stang, i hvilket Hotellets Navn stod at læse. Foruden Rorkarlen var der en eller to Drenge i hver Baad; deres Bestilling bestod i, med høj Røst at skraale Hotellets Navn og vise det. Rorkarlene stemte i med, og der var en Støj af nogle faa Mennesker, som kun kan være mulig i Italien. Rejsende, som gik i Land eller gik ombord, krydsede hverandre eller gav hverandre imellem et Knubs med deres Baade, som skiltes igen, efter at deres Førere pligtskyldig havde skældt hverandre ud for Bæster; men de fremmede, som aldrig havde været her før, kunde hverken høre eller se andet end Bugten med de lodrette Klippemure og Staden paa deres yderste Rand, hvor Husene tittede frem af de yppigste Citron- og Orangelunde, bugnende af Frugter, glinsende som Guld i det stærke Sollys og imod den dejlige blaa Himmel. Imellem de gyngende Baade med deres støjende Besætning var der en, som arbejdede sig stille frem til Dampskibet, den førte Købmand Hotze og Salvadore tilligemed hans Moder og alle hans Søskende, indtil »piccolo Luigi«. Salvadore var i sin Højtidsdragt, det vil sige en stribet, uldøn Skjorte til bare Fødder og lappede Buxer. Hans gamle Skjorte var i en Bylt hos ham. Moderen vilde paa ingen Maade beholde den. Drengen havde endnu aldrig haft ordentlige Klæder, Strømper eller Sko, og Hotze vilde ikke udruste ham med disse Ting der i Byen, for ikke at gøre Opsigt. Familien tog Afsked med Salvadore,

inden han forlod Barken. Han var ganske adspredt af alt, hvad der forestod, og helt følelslos ved Afskeden.

Men da Barken vendte og sejlede bort fra ham med alle hans egne, da græd han voldsomt. Og Moderen saae det.

Kunde vi skildre den Verden af Følelser, der rejste sig i Salvadores Bryst, da han saae Napoli, da var det vistnok værd at fortælle, men da han ikke kunde sige det selv, men kun give sig Luft i enkelte Udbrud, saa er det ikke værd at prøve paa. Sorrento er jo kun en fattig Landsby mod Napoli. Og dog høre vi Drengen sige, da de rejste Nord paa:

„Sorrento er dog meget kønnere!"

„Hvorfor, Salvadore?"

„Jeg veed det ikke."

Skal vi nu se ham som kultiveret Dreng? Strax ved Ankomsten til Napoli købte Hotze ham en smuk Drengedragt med Sømandssnit, Straahat og Fodtøj. I denne Dragt ser vi ham nu trippe om i de store Byer ved Siden af Hotze, meget vanskelig at faa bort fra de store, glimrende Krambober, men tillige meget let til at falde i Søvn, saa snart han er i Stilhed. I Roma og Firenze viste Hotze ham nogle af de betydeligste Kunstværker.

„Hvorfor maa jeg ikke se dem alle, Signor?" spurgte Drengen paa et Museum.

„For saa ser du slet ingen, min Søn!"

Da de kom ind i Tyrol, stirrede Drengen forundret paa de nordiske, skæggede Ansigter og hørte forbavset paa det fremmede Tungemaal. Naar saa Hotze talte med, begyndte det at smerte Barnet, og det følte sig saa ene og fremmed. I saadanne Øjeblikke greb han gerne sin Plejefaders Haand og saae ham ind i Øjnene paa sin særegne, uimodstaaelige Maade. Naar Salvadore saa blot havde faaet et Haandtryk og et mildt Blik af sin eneste Ven, da blev han rolig igen. Var det paa Rejsen, da lagde han gerne sit Hoved i Hotzes Skød og slumrede, lige saa sødt som i Sorrento.

En varm, solrig Eftermiddag naaede de til en Dampskibsstation ved den sydvestlige Ende af Zürichersøen og skulde nu sejle hjem. Det var med Flid, at Hotze havde valgt denne Slutning paa Rejsen. Da Drengen saae den dejlige blaagrønne Sø og Dampskibet der paa, klappede han i Hænderne og raabte:

»Ah, la mare, la bella mare — e il vapore!«

Hotze havde forstaaet, at dette Barn, som daglig havde set ud over Havet, maatte komme til at længes efter det paa den tørre Jærnvejstur; nu sagde han:

„Salvadore, mit Barn! det er vel ikke Havet, men en Indsø. Dette dejlige Vand gaar lige til vort Hjem, du skal faa Lov til at se det hver Dag og tit komme til at sejle paa det. Er du saa glad?"

Salvadore svarede ikke, men tog hans Haand og saae paa ham med sine straalende Øjne.

De naaede snart Zürich og strax derefter Hjemmet,

som ikke var langt fra Havnen. Det var et pynteligt, gammeldags Hus, en Familiearv. En høj, prydet Gavl vendte ud til Gaden. Huset var kun snævert, men saa højt, at der fra de øverste Vinduer var Udsigt til Søen og Bjærgene. For Resten blev Huset kun beboet af Hotze og hans Søster, Fru Hinchel, en midaldrende Enke, der havde mistet Mand og Børn, og som nu holdt Hus for Broderen — og saa af en Tjenestepige.

Paa Trappen kom Søsteren dem imøde:

„Hvad, er du her allerede, Josef! Jeg veed knap, om jeg skal sige „Velkommen!" for jeg har ikke Huset i Orden, da jeg ikke kunde vente dig saa snart. — Skal jeg give den Dreng et Par Skilling, han har vel baaret dit Tøj?"

„Ha, ha! Nej, vi slipper ham nok ikke saa nemt. Det er en lille italiensk Foræring til dig, som jeg har bragt med fra Rejsen."

„Gud, er det en Dukke eller et Postament, saa er den da udmærket gjort. — Nej, Snak, det er jo et rigtig levende Menneske, en lille Mulat. Han skal være din Tjener, kan jeg tænke?"

„Hvor kan du tænke, jeg vilde have Tjener. Nej, kære Søster, det skal være min Søn og din med, om Gud vil give os Lykke dertil!"

„Naa, har du nu endelig faaet et Barn! Du har været paa Vej til det saa længe. Og nu skal du være velkommen i vort Hus, min Søn!" sagde hun og kyssede Salvadore paa Munden, saa at han aldeles druknede i hendes Kappestrimler. Han saae noget

forstrækket ud, men Hotze forklarede, at det var hans Søster, som nu vilde være Moder for ham.

„Men hvorfor taler det søde Væsen ikke? Gud, han er da ikke stum!"

„Aa, han veed jo meget godt, at du aldrig forstaar et Ord af, hvad han siger."

Nu kom de da ind i Stuerne, som var møblerede med en vis gammeldags Pragt fra Rococotiden. Salvadore fik sit Værelse anvist, det var lige op til Hotzes Sovekammer. Der var Udsigt til Gaden og til den brusende Limmatflod, og der var gode, gamle Kobberstik paa Væggene.

„Her er dit Kammer, Salvadore! Her skal du bo," sagde Hotze.

Drengen saae sig fremmed og ængstelig omkring og sagde:

„Skal jeg altid være her? Maa jeg aldrig komme ud eller komme til Dem?"

„Hvad tænker du paa, Barn! Tror du, jeg vil sætte dig i Fængsel? Du maa gaa ud og ind i hele Huset og hele Byen, saa tit du vil. Du maa rejse hjem til Sorrento, om du vil. Du skal bare sove her og være her, saa tit du har Lyst. Det er dit eget Kammer, ingen anden har Lov til at være her, uden du selv vil have det."

„Er det min egen Stue og mine Billeder og min Seng og Kommode, Signor?"

„Ja vist, Salvadore."

Nu begyndte han da at synge og hoppe omkring,

danse og juble, saa at hans tilkommende Plejemoder slog Hænderne sammen af Forfærdelse og udbrød:

„Gud, han bliver jo gal, Josef! Mon han ikke hjemme er bleven stukket af en — en Saltarello, og nu bryder det los!"

Naa, hun blev jo snart beroliget. Derefter kom de til Aftensmaden, og da de to rejsende var trætte, gik de tidlig til Ro. Men inden de skiltes ad, var der noget, som gjorde stort Indtryk paa Barnet, og det var Aftenbønnen. Hotze hørte til en gammel, lutherſk, religios Familie, som havde for Skik at holde Andagt Morgen og Aften. Tjenestepigen blev hentet, og de fulgtes alle ind i en forholdsvis stor Sal, prydet med kristelige Billeder. Hotze læste en kort Bøn, og derpaa føjede han nogle Ord til, takkede Gud for sin lykkelige Hjemkomst og bad Herren velsigne hans Værk med det fattige Barn, at det maatte voxe op til hans Ære. Den sidste Bøn gentog han paa italienſk, og der gik en stærk Skælven gennem Salvadore ved at høre den ukunstlede Bøn, sprunget lige ud af et varmt Hjærte og henvendt ikke til et Billede, men til et højt, usynligt Væsen. Han havde saa tit været i Kirke, men det var kun Pragten og Stilheden, der havde gjort Indtryk paa ham. Hans Følelse var, som han senere fortalte det, ligesom Jakobs, da han vaagnede efter Himmeldrømmen: Forfærdelse over at være den høje Gud saa nær, og Tryghed ved at vide sig under hans beskyttende Hænder. Han blev nu fulgt til sin lille Seng, blev dækket til og taget i Haanden — og

havde han ikke efter sin Træthed sovet saa haardt, havde han vist ogsaa drømt næsten lige saa smukt som Jakob. Snart sov de trygt, alle disse Mennesker, men de kendte ogsaa den, „som vaager over Israel".

Da Salvadore vaagnede næste Morgen, var det højt op ad Dagen. Hotze kom ind til ham, saa snart han begyndte at røre sig. Han sagde:

„Har min Dreng sovet godt i Nat?"

„Aa ja, Signor, jeg har hvilet saa dejlig!"

„Naa, klæd dig saa paa; saa vil vi følges ad ind at takke Gud for den gode Nat, han har givet os. Vi har ventet, for vi vilde have dig med, om du har Lyst?"

Nu fulgtes de alle ad ind i Salen og holdt Bøn; derefter spiste Salvadore. Endelig siger Hotze til ham:

„Nu veed jeg ikke, om du vil blive her hjemme lidt og se dig om alle Vegne i Huset, eller du vil følges med mig i Byen?"

„Følges med Dem, Signor, til Havet, til Dampskibet og til Barkerne!"

Snart stod de nede ved Havnen og saae den Vrimmel af lette Gondoler, som krydsede hverandre paa den grønlige Sø. Hotze løste en smuk, let Gondol, som var hans egen, og begyndte at ro; men strax efter springer Salvadore op og siger:

„Aa, Signor, maa jeg være Deres Marinaro?" o: Sømand.

„Ja, naar du faar lært det — du maa gerne prøve strax — nej, saadan skal du tage — se saadan!"

Men Salvadore tog Aarerne, som han vilde, og næppe havde han gjort et Par Tag, før Hotze raabte:

„Men det var da prægtigt, min Dreng! du er jo langt dygtigere end jeg. — Hvor naar har du lært det?"

„Aa, det veed jeg ikke, Signor! Det kan vi alle sammen i Sorrento."

Da de var komne et Stykke, siger Hotze:

„Saa, lad mig nu løse dig af!"

„Aa nej, Signor, lad mig blive ved!"

„Ja, men du bliver jo aldeles træt!"

„Nej, denne Barke er saa let — og det er saa morsomt!"

„Det er vel, ligesom du var hjemme?"

„Ja, Signor! Og saa er det saa morsomt at ro for Dem — for saa faar jeg nok en „Sordo"," føjede han til med et Skælmeri, der klædte ham udmærket.

„Hallo, Hotze!" raabte pludselig en Stemme fra en Baad, der kom dem imøde.

Salvadore standsede smukt og let, og Manden i Baaden raabte:

„Naa, velkommen fra Italien, gamle Ven! For Pokker, De ser jo ud, som om De var bleven ti Aar yngre!"

„Ja, nu bliver jeg nok yngre Dag for Dag."

„Hvad er det dog for en køn Dreng! Er han her fra Byen? Det er da en Pokkers Unge til at ro!"

„Nej, det er en lille Plejeson, jeg har hentet mig i Italien, et fattigt Barn."

„Hotze, Hotze! De er vist en gammel Skælm,

endskønt De lader saa hellig — De maa vist have været i Italien for en 13—14 Aar siden?"

„Snak! Det veed De jo bedre."

„Hvad vil De gøre ud af ham?"

„Det veed jeg lige saa lidt som De, men med Guds Hjælp faar jeg det nok at vide. — Først vil jeg lære ham at læse og skrive."

„Hvad Pokker! kan han ikke — og han ser ud som en Grevesøn."

„Det er godt, han ikke forstaar, hvad De siger. Saa Farvel, Müller! Pronto, Salvadore!"

De vendte snart tilbage fra Sejlturen, da Hotze endnu ikke havde set til sine Folk. Han drev nemlig en stor Kolonialhandel i en af de bedste Gader. Nu kom han med sin Dreng ind i Butikken og i Kontoret, og alle Vegne blev der Glæde over at se ham igen, thi hans Folk var paa en Maade hans Børn; de havde alle lært Handelen hos ham. Han fortalte dem om nogle Indkøb, han havde gjort, og nogle Forbindelser, han havde indgaaet, og endelig forestillede han dem Salvadore.

Om Eftermiddagen, efter Maaltidet, sad Drengen og havde travlt med en Billedbog, medens Hotze læste i Aviserne. Da kaldte Hotze ham hen til sig:

„Hvor naar vil du tænke paa at bestille noget, min Dreng?"

„Bestille noget, Signor? Jeg er ikke nær færdig med alle Billederne. Og der er vel ogsaa meget at se

i Byen endnu. Skal jeg ro for Dem igen, Signor? Det vil jeg saa gerne!"

„Nej, ikke nu, min Ven! Men du maa lære at arbejde; det maa vi alle."

„Men, Signor, jeg trode, De var rig og ikke havde nødig at arbejde, og jeg trode heller ikke, jeg skulde arbejde, da jeg er bleven Deres Søn. Hjemme i Sorrento, der arbejder Folk bare for at faa Føden — men dersom de er rige, saa arbejder de ikke."

„Ja, Salvadore, det er værst for dem selv, at de ikke har bedre Forstand. Arbejde, det er ingen Plage, det er en Guds Befaling, men ogsaa en Guds Velsignelse. Der er ingen, der kan være lykkelig og tilfreds uden det. Det skal du komme til at sande, naar du har prøvet det."

„Hvad skal jeg da bestille, Signor?" spurgte Drengen og saae lidt surt.

„Salvadore! Tror du, jeg holder noget af dig?"

„Aa, Signor!" Taarerne var ved at komme.

„Tror du, at jeg er klogere end du?"

„Aa, Signor! Nu er De slem, naar De spørger mig saadan."

„Altsaa vil du vel nok høre mig, naar jeg giver dig gode Raad, for jeg vil aldrig tvinge dig."

„Ak, Signor! Jeg vil gøre alt, hvad De siger, De er jo min Fader!"

„Saa hør nu: Hvert Menneske maa lære at arbejde, for at kunne sørge for sig selv; Rigdom og gode Venner, dem kan man miste. Hvad Arbejde, et Menneske duer til

og faar Lyst til, det skal han lære, men det veed Børn ikke, førend de bliver ældre."

„Undskyld, Signor, jeg veed godt, hvad jeg faar Lyst til."

„Veed du det, min Dreng?" spurgte Købmanden overrasket.

„Ja, jeg vil tegne Billeder, Signor!"

„Ah, vil du det! Naa, saa tegn da! Her er Blyant, og der er Papir!"

Salvadore greb rask fat og trak nogle Streger, lodrette og vandrette, krumme og lige; derpaa viste han det frem:

„Ecco, Signor, et Skib!"

Uden at sige et Ord tog Købmanden Billedbogen, ledte et Skib op og lagde Salvadores Maleri ved Siden.

Næppe havde Drengen set det, før han rev sit Papir i smaa Stykker, stampede i Gulvet og raabte:

„Nej, nej, jeg kan ikke!"

„Naa, naa, min Dreng! Kom nu hen til mig igen og hør lidt mere paa mig. Du kan naturligvis ikke, førend du faar lært det; du skal nok lære det, men der skal Arbejde til. Der er et Arbejde, som alle de Mennesker maa lære, der vil fremad, og det er at læse og skrive. Kan du det?"

„Ja, jeg kan Doktrinerne og Bønnerne, som vi lærte i Skolen."

„Kan du læse dem i en Bog?"

„Nej, Signor! Læreren i Skolen sagde dem for os,

til vi kunde dem. Men hvis jeg var bleven længe i Skolen, havde jeg nok lært at læse — Men er det til nogen Nytte, Signor?"

„Naar vi følges ad, har du jo tusende Spørgsmaal til mig; dersom du forstod at læse, saa kunde du faa alt dette, ja meget mere, at vide af en Bog. Og jeg kan jo ikke altid være hos min Dreng."

„Ja, ja, Signor, jeg skal lære det!"

„Du kunde vel ogsaa nok have Lyst til at vide, hvordan det gaar dem i Sorrento; og din Moder vilde vel ogsaa gerne vide, hvordan det gaar hendes Dreng. Kunde du nu skrive, saa var det, ligesom du kunde tale med din Moder — —"

„Aa, Signor, lær mig strax at skrive hjem til min egen, kære Moder!"

„Ja, min Søn! du skal nok faa lært det, men det gaar sent; der skal Tid og Taalmodighed til. Og det kan slet ikke hjælpe at stampe i Gulvet og rive Papiret i Stykker, fordi det ikke bliver godt den første Gang."

„Nej, Signor, jeg skal ikke være slem, men — men maa jeg ikke begynde strax?"

Hotze tog et Stykke Papir, og nu begyndte Undervisningen. Strax efter kom Søsteren ind med sit Sytøj. Da hun ser, hvad der foregaar, slaar hun Hænderne sammen og siger:

„Gud, Josef, nej, nu maa jeg le! Skal du være Skrivelærer paa dine gamle Dage, du, som aldrig har kunnet skrive selv!"

„Der er ingen andre, som kan, end jeg; han kan jo ikke forstaa nogen. Veed du, hvorfor han er saa ivrig, Søster?"

„Nej!"

„Han vil lære at skrive hjem til sin Moder."

„Aa, den søde, yndige Dreng! Skal jeg kysse ham — —"

„Nej, nej! Han bryder sig vist heller ikke om det, rent ud sagt."

„Salvadore gota Drenga, gota Drenga!" raabte hun og nikkede venlig med Hovedet og alle Strimlerne.

„Han forstaar dig jo ikke, kære Søster!"

„Ikke det! Han forstaar saamænd alt, hvad jeg siger. Men jeg har nu ogsaa, om jeg selv skal sige det, en sjælden Gave til at gøre mig forstaaelig, skønt jeg ikke er sikker i Sproget. — Forstussa, Salvadore?"

„Si, Signora!" svarede han for at blive fri.

„Kan du se, Josef! du er altid saa vantro."

„Ja, ja, Søster; men lad nu være at forstyrre ham."

„Gud, tror du, jeg vil forstyrre ham i saadant et ædelt Øjemed," sagde hun og begyndte paa sit Arbejde.

Efter en Times Flid havde Salvadore lært at skrive de Bogstaver, som hørte til hans Moders Navn. Derpaa maatte han føje dem sammen, og saa fik han at vide, at der stod Giuseppa. Nu blev han da saa glad, at han begyndte at springe om i Stuen, men

vendte snart tilbage for at skrive dette Navn i det uendelige.

Dette var Begyndelsen til Salvadores Undervisning, ak, der var saa langt frem! Efter megen Søgen og Spørgen fik Hotze ledt et Menneske op, der forstod italiensk og var duelig til at lære fra sig. Han kom nu i Huset som Lærer og var der i to Aar. Han var et taalmodigt Menneske, og det kunde nok behøves, ti Salvadore var heftig og blev tit uregerlig og tit vred, men dog mest paa sig selv. Da han havde haft Undervisning i 3 Maaneder, fik han skrevet det første Brev til sin Moder. Han løb omkring i Huset og læste det for dem alle sammen, og med egen høje Haand lagde han det i Brevkassen. Men nu begyndte Ventetiden, og den var lang. Længe før han med Rimelighed kunde vente Svar, haabede han dog alligevel og var spændt og urolig, naar Posten skulde komme, og med hver Dag blev det værre.

En Dag, da han længselsfuldt havde set til Brevbunken, uden at faa noget, kunde han ikke holde sig længer. Han brast i en voldsom Graad og lagde sit Hoved i Hotzes Skød.

„Men, kære Salvadore, vær dog taalmodig!"

„Aa, Moder er død, Moder er død!"

„Hvor kan du dog finde paa det!"

„Jo, for — for — ellers kunde hun ikke lade være at skrive."

„Men hun kan jo ikke skrive selv, og det er maaske

ikke saa let at faa nogen til at gøre det; hun vil nok ikke have Præsten til det."

„Men der er Jaccomo, han har været Korporal, og han kan skrive lige saa godt som Præsten — — Nej, nej, Moder er død, de er døde alle sammen!" Og han græd og hulkede voldsomt.

Men da han havde udtømt sin Smerte og Længsel og var bleven roligere, da kunde han dog sidde stille og høre paa, hvad Plejefaderen fortalte ham om den store, kærlige Fader i Himlen, der giver sine Børn al den Glæde, de kan taale, men ikke mere Smerte og Sorg, end hvad der er nødvendig for dem. Derfor maatte de Mennesker, som var saa lykkelige at kende ham, være taalmodige og tvinge sig selv, naar det bruste i dem. Næste Dag kom Brevet. Salvadore kom til at rive det i Stykker af bare Iver for at faa det aabnet. Men det var ellers glædeligt, for al Ting gik, som det plejede, der hjemme, paa det nær, at Børnene havde faaet splinterny Klæder, og at Salvadores Billede i en forgyldt Ramme var hængt op under Faderens Sabel. Og Giuseppa var bleven saa glad over sin Søns Brev, saa hun havde givet alle Børnene paa Pladsen en Fest, ved at slaa Tamburinen for dem.

Alt, hvad der kunde gøre Barnet mere utaalmodigt og længselsfuldt, var omhyggelig undgaaet. Sluttelig blev Salvadore mindet om at takke Madonna og alle Helgene for den Lykke, han havde opnaaet i sin kærlige Plejefaders Hus.

Da Drengen havde læst Brevet, maatte han gøre

sin Runde til alle i Huset, læse Brevet for dem og oversætte det ved Hjælp af de Stumper af Schweizer-Mundarten, som han havde lært.

Efterhaanden som han nu afsendte og modtog flere Breve, blev han roligere, men det blev dog noget, som bestandig satte hans Hjærte i Bevægelse. Den bedste Del af Undervisningen i disse to Aar fik han imidlertid, uden at han selv vidste af det, og det var i Samtaler med Hotze, mest paa deres daglige Spadsereture. De tørre, men alligevel nødvendige Skolekundskaber fik han af Læreren; en anden Lærer tegnede med ham, men Hjærtets og Forstandens Spirer, de blev dyrkede i ham ved hans Plejefaders milde og sindrige Ord. Denne gamle Købmand havde vel aldrig før været Opdrager og havde ingen Systemer eller Theorier for denne Kunst, men da han var en oplyst Mand, lærte Kærligheden ham den bedste og den klareste Maade at tale paa.

En Dag, da de fulgtes ad op over Züricherbjærget, stødte de paa en Skare Arbejdere, som var i Færd med at tilhugge Sten.

„Aa, det er Italienere, Fader!" raabte Salvadore og sprang ind imellem dem og begyndte at tale til dem paa Modersmaalet. De studsede lidt og svarede ham høflig, men fortsatte deres Arbejde. Han var nu saa overvættes glad og blev ved at tale, uden at lægge Mærke til deres Ligegyldighed. Endelig blev han vækket derved, at de rakte Haanden ud og begyndte at tigge Penge af ham. Det var, som om han havde faaet en Spand Vand over Hovedet. Han vendte sig fra dem,

men blev forfulgt af deres Tiggeri, indtil Plejefaderen gav dem nogle Smaapenge.

„Nej, nu skal jeg aldrig tale til Italienere mere, naar jeg træffer dem. Aa Gud, er det mine Landsmænd! De fortjener ikke at have vort dejlige Fædreland. Hvorfor kunde de ikke blive lige saa glade over mig, som jeg over dem? vi var jo alle fremmede. Ja, de maatte blive mere glade end jeg, for jeg har dog Hjem og Venner her."

„Naa, naa, Salvadore, hold nu op igen. Det, som et Menneske anser for det bedste, er det naturligvis nødt til at sætte højest. Det store og herlige i Religionen, Livet og Naturen, som du har begyndt at ligge lidt ind i, det er de aldeles fremmede for. Det bedste, de kender, næst efter den naturlige, maaske ubevidste Familiekærlighed, er sanselige Nydelser, og dem kan de faa for Penge og kun for Penge. Ja, om de en Gang skulde føle Samvittighedsnag og frygte for det tilkommende Liv, saa kan de jo i Italien købe Sjælefred for Penge."

„Ja, de veed ikke bedre! Aa Gud, de Stakler! Skal vi ikke gaa ud og tale med dem en Gang imellem, for at lære dem noget bedre, hvad, Fader?"

„Aa, det kan ikke hjælpe, min Søn. De har for travlt med deres Arbejde og vil ikke høre, uden at vi køber dem til det."

„Og min Broder og mine Søstre og hele mit Folk skal voxe op i saadant et Mørke! Det er gruligt!"

„Naa, du bliver nok aldrig nogen Schweizer, min Dreng?"

„Hvor kan jeg det, naar Gud har gjort mig til Italiener, men jeg bliver altid din Søn."

„Det gjør du, Salvadore. — Naar du bare bliver et dygtigt og oplyst Menneske, saa kommer vel den Tid, da du kan være en Hjælper for dine egne. Du hedder jo Salvadore, som betyder en Hjælper eller Frelser."

„Ja, Fader, jeg husker nok, hvordan vi var alle sammen i Sorrento. Var du ikke kommen og bleven min Hjælper, saa var jeg naturligvis bleven ligesom de andre."

Salvadore blev nu snart Elev paa Polyteknikum, den smukke, store Skole, som ligger paa Siden af Bjærget, højt oppe over Byen. Nu var han bleven fortrolig, saavel med Tydsk, som med Schweizermundarten; nu var han ogsaa bleven roligere; Livet i det rolige, fromme Hus havde virket velsignet paa ham. Sit Kald havde han allerede valgt som 13aarig, uvidende Dreng, det var vel temmelig tidlig, og endnu nogle Aar derefter stod Kunsten og alt det synlige skønne i Livet og Naturen højest i hans unge Hjærte, men i den sidste Tid var der kommen tilsyne hos ham en anden Tilbøjelighed, saa kraftig, at hans Plejefader begyndte at tvivle om, hvad der vilde sejre. Det var Kærlighed til Historie. Den var bleven forberedt ved hans Plejefaders oplysende Samtaler og ved hans Fortællinger om store Mænd og havde fundet Næring ved Tanken om det aandelige Mørke, hvori Størstedelen af hans eget Folk og hans egen Slægt befandt sig. Og hans Omgivelser blev ikke

længe uvidende om, hvad der rørte sig i ham, thi det kunde han umulig tie med. Den Sag, han var fuldkommen sikker paa, talte han med sin Plejefader om ved første Lejlighed; hvad han derimod ikke var ganske paa det rene med, men dog opfyldt af, det udtalte han for Fru Hinchel, Hotzes gamle Søster, som altid gav ham Ret, som ansaa ham for et Vidunderbarn, og som gjorde ærlig, hvad hun kunde, for at fordærve ham med utidig Ros. Hvad han tegnede paa Polyteknikum af de foresatte Opgaver, det fik Hotze at se, men hvad han i sin Fritid tegnede efter sin egen Fantasi, det fik Fruen og Tjenestepigen at se, og de fik en vidtløftig Forklaring ovenikjøbet. Mangen historisk Fortælling, som igennem det mundtlige Ord eller gennem Læsning havde grebet ham, maatte han ogsaa gengive for disse Tilhørere, og der var gensidig Fornøjelse ved det. Naar Hotze kom bag paa dem, lo han smørret og trak sig helt tilbage, uden at forstyrre dem. Men en Gang, da Hotze kom hjem, stod Døren aaben ud til Køkkenet, og han hørte følgende Samtale:

„Men Gud, hvad er det dog, Barnet har tegnet nu?" siger Fru Hinchel. Barnet var nu 17 Aar.

„Ja, det skal du selv gætte, Faster." Saaledes kaldte han hende.

„Hvor skal jeg gætte alt, hvad du tegner! Kan du begribe det, Sofie," siger hun til Pigen.

„Ja, jeg kan se en Mand med en hel Del Børn omkring sig, det er det hele" svarer Sofie.

„Er det det hele!" siger Salvadore stødt. „Kan du

da ikke se, hvor tillidsfuldt og fortrolig de ser til Manden, og hvor kærlig han ser paa dem?"

„Men det kan jo ingen Skolemester være", siger Faster, „for de bestiller jo ingen Ting, og de er jo ogsaa alt for pjaltede til at komme i Skole."

„Nu skal jeg fortælle det," siger Tegneren. „Det er jer store Landsmand Pestalozzi, da han har samlet alle de forsultne Børn sammen paa det gamle Slot."

„Aa! og han kom til at hedde Pestschlos efter det gamle Slot," siger Fru Hinchel. „Det Navn har jeg virkelig hørt før. Men jeg fatter alligevel ikke, hvor han kunde nære sig imellem de stakkels pjaltede Unger. Det ser jo ud til at være en pæn Mand, men han kan jo ikke undgaa at blive befængt med alle Slags, som jeg ikke vil nævne. — Eller ogsaa maa han bruge Masser af Sæbe og Kamme og rent — rent — eh Herrelinned."

„Jeg kan rigtignok ikke forstaa, hvad De vil tegne saadan noget for, Salvadore. Det var et anderledens Billede, ham der skulde skyde Hatten af sin Søns Hovede, fordi han ikke vilde hilse paa Æbelet, eller ham der red over Montblanc lige ned i Italien," bemærkede Sofie, hvis Kundskaber ikke var af de grundigste.

„Ja, det maa jeg rigtignok ogsaa sige, lille Salvadore, at du nok kunde tegne et pænere Billede end Pestschlos og alle hans grissede Unger."

„Ja men, Faster! er det dog ikke stort at give sig saadan hen for de fattige Stakler. — Kunde jeg blive saadan en Mand — nej, bare ligne ham lidt, saa skulde jeg aldrig forlange bedre."

„Ja, da vil jeg dog bede Gud, at jeg ikke maa leve den Dag at se det. Det er meget rigtigt, at være god imod de fattige, men et propert Menneske, det maa man altid være, det skylder man sig selv," sagde Faster og rystede paa Kappestrimlerne.

„Ja, ja, lille Faster, du veed ikke, hvad det er at være fattig, men det veed jeg."

„Her er nok Maleri-Udstilling og Kritik, hører jeg", sagde Hotze, som var kommen derind, uden at nogen havde hørt ham. Begge Kvindfolkene blev lidt flove over deres højrøstede Udtalelser, men Salvadore saae ganske frimodig paa sin Plejefader. Italienerne kende jo ikke stort til at blive forlegne.

„Kom herind og lad mig ogsaa se Billedet", sagde Hotze.

De kom ind i Dagligstuen, og han betragtede det. Det var kun et raat Blyantsudkast, og Portrætligheden med Pestalozzi var heller ikke stor, men hans Stilling, som han sad iblandt Børnene med det mindste paa Skødet, var smuk og kærlig, og hele Grupperingen af en 12—13 Børn var helt smagfuld og malerisk. Hotze kom nu med sin sædvanlige Bemærkning om Salvadores Billede:

„Ja, ja, min Søn, det ser ganske godt ud, men jeg forstaar mig jo ikke paa de Ting. Bliv bare ved at være flittig og taalmodig."

Men Salvadore kunde ikke nøjes med det i Dag:

„Fader, du hørte, hvad vi talte om derude. Jeg

havde dog Ret, ikke sandt? Pestalozzi var dog en stor Helt."

„Det var han, min Søn. For hvem, der har Hjærte for de fattiges Nød, for dem er han større Helt end nogen Erobrer. Hans Tanke, at gøre Skolen til et fornøjeligt Hjem i Stedet for en Tvangsanstalt, har udbredt Velsignelse over hele den dannede Verden. — Men du veed vel nok ogsaa, at han var, ligesom andre Helte sædvanligt er, noget fremfusende og ubesindig, og derved forspildte han for en Del Sejrens Frugter for sig selv."

„Tak, kære Fader, fordi du aldrig bliver træt af at minde mig om denne Sag. — — Men synes du ikke ogsaa, at det hjælper lidt paa mig."

„Jo vist, Salvadore! Gud hjælper dig mere og mere. — Naa, bryder det løs en enkelt Gang, saa vil vi ikke tabe Modet derfor. Vi maa huske, at fordi Italiens Jord er vulkansk, bærer den ogsaa de dejlige Frugter."

„Ja, du er altid saa mild imod mig, Fader. — — Aa, til næste Aar maa jeg rejse til Sorrento. Hvor jeg glæder mig til at se Vesuvio igen, som jeg saae hver Dag, og alt, alt fra min Barndom."

„Aa, hvor jeg havde Lyst til at følge med! Men nu faaer jeg nøjes; jeg faar ikke Tid eller Helbred mere til saadan en Tur."

En Aften klang Tamburinen paa den afsides liggende Plads i Sorrento, som en Gang forhen er beskreven. Det var endnu Giuseppa, som spillede for et ungdommeligt Selskab, men det var just ikke ganske det samme som for 5 Aar siden. Hun var heller ikke selv den samme, hendes Haar var blevet ganske hvidt, og hendes Ryg noget bøjet; nu faldt det hende aldrig ind at danse med.

To voxne Piger dansede for Øjeblikket, det var Byens største Skønheder. Ingen skulde se paa dem, at deres Hverdagsarbejde var at bære tunge Byrder paa deres Hoveder op og ned ad Bjærgene. Let og rank bar de Hovedet, mens deres smidige Lemmer snoede sig efter Musikken.

«Allegro, Giuseppa, presto, presto!» raabte den blaaøjede af Pigerne. „Hvad mon hun nu drømmer om, mens hun ikke holder Takt", sagde hun til den anden Pige. Denne svarede:

„Aa, hun tænker vist paa Salvadore. Hun siger, at hun kan aldrig røre ved Tamburinen uden at tænke paa ham."

Nu blev Musikken livligere. Pigerne sprang saa let og smukt, at alle Børnene raabte Bravo. Men med et pludseligt Spring stod der en ung smuk Herre midt i Kredsen. Alle stirrede forundrede paa ham, og det gik helt i Staa. «Ancora, ancora!» raabte han, og Giuseppa lo og blev ved. Han begyndte at danse, og Pigerne begyndte strax igen, og de dansede langt smukkere end før, thi nu var der jo en fremmed til at

beundre dem. Den unge Herre dansede let og taktfast, men enhver kunde nok se, at han forstod det ikke. Frakken havde han strax givet en af de smaa Tilskuere at holde, og nu faldt Hatten af ham ved en rask Bevægelse — men næsten i samme Øjeblik rullede Tamburinen klirrende hen ad Stenbroen, og hun, der havde slaaet den, laa i den fremmedes Arme. Det var Salvadore; hans Moder havde genkendt ham. Nu var der ikke Tale om Dans mere. Da Moderen med taarefyldte Øjne havde sluppet Sønnen af sit lange Favntag, kom begge Pigerne frem og sagde:

„Kender du os, Salvadore?"

„Skulde jeg ikke kende jer? Du er jo Bianca, min bedste Legekammerat, og du er min ældste Søster. — Men hvor er alle mine andre Søskende og Luigi, piccolo Luigi?"

„Ecco, Salvadore!" raabte Moderen og kom med en lille, snavset Dreng i bar Skjorte.

„Nej, er det Luigi!" raabte Salvadore og tog ham paa sine Arme og løftede ham højt op i Luften og kyssede ham.

Der var stor Glæde og Forundring paa hele Pladsen; det glædede ogsaa Salvadore, at ingen tiggede af ham; de tigger næsten aldrig af deres egne, og som en saadan ansaae de ham.

Men Moderen længtes efter at faa sin Søn i Enrum, og hun sagde sagte til ham:

„Ja, kom nu hjem, Salvadore! — men du kan vel ikke være hos os i Nat, nu, du er saa godt vant?"

„Men Moder dog! Ikke for 1000 Lire vilde jeg være noget andet Sted i Nat, end hos jer, der henne i det mørke Hul. Det har jo saa længe gemt paa alt det kæreste, jeg ejer i denne Verden. Ak ja, det maa endelig være godt nok til mig."

Snart lukkede Døren sig efter den glade Familie, men udenfor lød der et vældigt Raab:

„Evviva Salvadore!"

Dagen efter, da den første Glædens Storm havde lagt sig lidt, og alt det vigtigste fra begge Sider var fortalt, da sagde Moderen til ham, at det var bedst, han boede oppe paa det Hotel, hvor han havde sit Tøj. Han indsaae selv, at det var bedst for begge Parter, og sov siden efter i sit Hotel. Det var det allermindste i hele Byen; der kom ingen rige Folk der, men kun Kunstnere og andre, som i Formue var lige stillede med dem. Det var ingen kjoleklædte Opvartere, men kun et Par halvgamle Kvindfolk, som besørgede hele Opvartningen. Salvadore var saa vel udstyret med Penge, at han nok kunde valgt et større Hotel, men her var saa stille, og her kunde baade han og hans Venner gaa ud og ind uden at vække Opsigt. Af samme Grund købte han sig nu saadan en Arbejdsdragt, som de brugte der i Byen: en ulden Skjorte og et Par Lærredsbuxer. Da Moderen saae ham første Gang i den Klædning, gav hun et Glædesskrig fra sig og sagde, at nu kunde hun rigtig se, det var hendes gamle Salvadore. En af de første Dage efter Salvadores Ankomst træffer vi ham og hans Søster paa en lille Bjærgvandring. De havde fulgt Vejen til

Mussa et Stykke, men nu havde de forladt den og var klatrede op ad det vilde Bjærg. Det var hen imod Aften. Solen faldt med en fælsom Glans paa det lyse Napoli og paa den lange, uafbrudte Række af Byer ved Foden af Vesuvio. Hele Bjærget fik en rødlig Tone, og den mørke Røg fra Toppen blev til en Rosensky. Lige under dem laa det dejlige, vinblaa Hav med sin Silkeglans, med sit ubeskrivelige Farvespil. Fiskere fra Sorrento, med deres hvide, trekantede Sejl, gled nu hjem ad for en sagte Brise. Dybt under dem, men dog højt over Havet, laa deres By, forvovent paa den yderste Klipperand, men dog saa trygt i det store Klippebækken og mildt skinnende med de hvide Huse, halvt skjult af Orangetræerne, et mørkegrønt Draperi, yppig baldyret med Guld. Salvadore standsede og fik sin Skitsebog frem.

„Ah, du vil tegne! — Men hvad er her at tegne?" spurgte Søsteren.

„Nej, du har Ret, det er ikke til at tegne!" udbrød han og kastede Skitsebogen hen ad Klippen.

„Naa, se, hvor du handler med din Bog!" sagde hun og tog den op. „Du er nok lige saa uartig endnu, som du altid har været. — — Du siger ingen Ting! Hvorfor skal vi blive her? Her er jo ikke til at sidde. Jeg veed en bedre Plads højere oppe!"

„Ti stille!" raabte Salvadore og gjorde en bydende Bevægelse med Haanden.

Hun tav ogsaa forbløffet, indtil Broderen havde mættet sig med Udsigtens Skønhed, og de gik videre op ad Bjærget, men saa begyndte hun:

„Tie stille! Ja, det var den Gang, min Dreng; men det er ellers det værste, noget Menneske kan bede mig om. Og hvorfor skulde jeg tie? Kunde du ikke se Vesuvio og Napoli lige godt, fordi jeg lod Munden løbe?"

„Nej, det kunde jeg ikke, Søster!"

„Du er da bleven en kunstig Fyr; maaske du ser med Ørene ogsaa, kanske de gør det ovre i Schweiz."

„Hør nu, Mariotta! nu vil vi ikke pukkes, som da vi var Børn; det er vi for store til. Nu skal du være en god og føjelig Pige i den korte Tid, jeg er her."

„Ja, men jeg vil dog nok have at vide, om det skal gaa tit paa, at jeg skal tie stille? Om det er derfor, du vil have mig med til Selskab, for at jeg skal tie stille?"

„Lille Søster, glem nu det! — Lad os komme højere op, at vi endnu en Gang kan faa sagt Farvel til Solen."

De kom op til et Sæde, som af Naturen var dannet i Klippen. Pigen satte sig, men Salvadore steg op paa Sædet og udstrakte sine Arme, ligesom han vilde favne al den Herlighed, han saae.

„Saa, nu skal jeg vist tie igen!" sagde Mariotta. „Denne Gang gør jeg det frivillig, det er dog nettere."

Men Broderen hørte ikke, hvad hun mumlede, thi han raabte saa højt, som om han vilde, at hele hans Folk skulde høre ham:

„O, mit herlige Fædreland, du skønne Italia!

du, som overgaar alle Jordens Lande i Dejlighed! Hvor længe skal dog dit Folk trælle i Uvidenheds Mørke og knapt ane den Skønhed, det lever i!"

Mariotta saae forundret paa ham, men sagde intet. Da Solen kort efter gik ned, fulgtes de ad hjem.

Næste Morgen kom Salvadore igen til sin Moders Stue, og da han havde leget lidt med sine smaa Søskende, bad han Mariotta igen at følge med sig. I Dag skulde han tegne, det skulde være Alvor. Men hun svarede:

„Nej, lad mig være fri, Salvadore. Jeg har ingen Lyst til det."

„Men skam dig dog, Tos! Har du ingen Lyst til at følge med din Broder! Synes du ikke, du kan være ham bekendt! Og han vil jo betale dig mere, end du kan tjene ved dit Arbejde," sagde Moderen vredt.

„Ja, men det er saa kedeligt at følges med ham. Han staar og gaber paa al Ting, ligesom en anden »forestiere«, og saa skal jeg tie stille imedens."

„Naa, lad mig saa gaa ene!" sagde Salvadore og trak paa Smilebaandet. „Jeg finder vel Vej, som jeg har gjort før."

„Nej, vist skal hun gaa med, den slemme Pige!" skreg Giuseppa.

„Ja, saa vil jeg ogsaa have Bianca med, for saa kan vi dog more os selv," sagde Mariotta.

„Bianca! Ja, kan vi faa hende med!" udbrød Salvadore. „Jeg vil gerne betale hende en god Dagløn ogsaa, for hun er saa munter."

Uden at høre mere, sprang Søsteren afsted og kom snart tilbage med Bianca, begge leende over hele Ansigtet. Da de strax efter drog afsted alle tre, stod Giuseppa i sin Dør og saae efter dem. Hun rystede paa Hovedet og sagde:

„Han faar saamænd ikke malet stort i Selskab med de Fugle."

Nu gik det afsted hen imod Bjærgene. Begge Pigerne løb foran og havde hinanden under Armen, men saa sagde Salvadore, at han vilde ikke gaa bag efter, ligesom en Hund. Ja saa maatte han gaa, lige saa stærkt som de, sagde hans Søster. Da sprang han hen og fik fat i Armen paa Bianca. Nu fulgtes de ad i en sluttet Række og havde megen Spøg og Latter med hverandre.

„Hvor skal vi gaa hen?" sagde Bianca.

„Ja det maa I selv finde paa. Et Sted, hvor der er rigtig kønt," svarede Salvadore.

„Aa, vi følger ham op til la Piazza, der skal jo alle Forestieri hen."

„Ja, men Salvadore er da ingen Forestiere; det er jo en af vore egne," svarede Bianca.

„Tak, Tak, Bianca! Det var da et dejligt Ord, du sagde der!" udbrød Salvadore.

Begge Pigerne saae forundrede paa ham; endelig sagde Mariotta:

„Det er nogen Snak, Salvadore! Kan det være saa dejligt, at være en fattig Italiener? Det maa jo dog være bedre, at være en rig Forestiere."

Broderen sukkede, men svarede ikke.

Nu naaede de snart „Pladsen". Det var en lille, temmelig jævn Flade, en Affats af Bjærget med den mest henrivende Udsigt.

„Her vil jeg male. Aa! det Udkig til Havet, mellem disse to Stenege, og Portici langt i Baggrunden! Det bliver et mageløst Billede!"

Og han fik sin Skitsebog frem og begyndte. Pigerne stod ved Siden af ham og saae nysgerrige til, men da de havde staaet en lille Tid, begyndte de at kede sig.

„Det bliver et daarligt Billede; det kommer slet ikke til at ligne, for han gør jo Træerne kulsorte," sagde Mariotta.

„Man skal ikke lade Narre se halvgjort Arbejde," svarede Broderen.

„Havde jeg bare haft min Haandten med!" sagde Bianca, i det hun satte sig paa et Klippestykke.

„Ja, jeg vil da aldrig ud med tiere, naar han skal male; det er alt for kedeligt!" mente Mariotta.

Det vilde dog Bianca ikke sige; hun sad og smaanynnede. Lige med eet springer Mariotta op, begynder at danse og stemmer i med Sangen. Hun vinker ivrig ad Bianca, der først undslaar sig, men kommer endelig. Og nu gik Dansen mere og mere hurtig, saa Pigerne glemte al Ting. Sangen blev mere klingende, Bevægelserne mere ivrige, og Øjnene mere straalende. Hvor smukt og yndefuldt dansede de ikke, disse Uvivenhedens, Armodens og Arbejdets Børn. Man skulde

virkelig tro, at de aldrig havde bestilt andet. Men hvordan gik det med Billedet, som allerede i Tanken var døbt: Udsigt fra Foden af Desertio! Den, der skulde tegne det, og som alt i Aanden havde set det færdigt, beundret og solgt, han havde nu glemt baade Udsigt og Perspektiv for det levende Billede, han saae tæt ved sig. Men det var kun et Øjeblik, han lod Blyanten hvile; hurtig vendte han et Blad i sin Bog og søgte nu med stor Iver og Lyst at fængsle Pigernes flygtige Dans paa Papiret. Hvor han var glad! Hans Øjne straalede lige saa stærkt som Pigernes; det var noget andet, end at male efter lejede Modeller, som man selv skulde sætte i Stillinger, og som snart kom til at se trætte og kedelige ud. Pigerne havde rent glemt Salvadore, eller ogsaa mente de, han var fordybet i sin Udsigt; de saae ikke en eneste Gang til ham, altsaa havde han god Ro til at tegne.

„Saa!" sagde Mariotta og satte sig varm og forpustet. Men Bianca blev ved at danse og synge, i det hun selv digtede Ord til Tarantellen:

„Vil du nu standse!
Nej, lad os danse,
danse og springe, Foden er let.
Er du al'rede
mættet af Hede?
Hovedet hænger, Pigen er træt."

Men nu kunde Salvadore ikke bare sig længer. Med et Spring stod han foran Bianca, dansede og sang:

„Jeg kommer efter,
prøv mine Kræfter,
prøv, om du og kan gøre mig træt!
Højt du dig hæver,
smiler og svæver;
hvem der dog kunde flyve saa let!"

Nu gik det glædelig. Bianca dansede langt smukkere og lettere nu, hun havde sig en Kavaller. Og da det efterhaanden blev besværligere for dem at synge selv, saa rejste Mariotta sig op og sang Tarantellen med, rakte Armene i Vejret og slog Kneps med Fingrene for at efterligne Kastagnetterne, og endelig sprang hun selv ind i Dansen for at løse Bianca af.

Ja, det var en fornøjelig Formiddag, de unge havde her; der blev vel ikke tegnet stort, men des mere blev der spøgt og pratet, og de vendte ikke hjem, før Hungeren nødte dem til det.

Pigerne havde for Resten ingen Nød, thi de havde deres sædvanlige Frokost i Lommen, nemlig et Løg og et Stykke tørt Brød, men da de bød Salvadore til Gæst, saa kunde han ikke med sin bedste Vilje spise denne nationale Kost, som før havde smagt ham saa godt. En Gang om Ugen fik Salvadore Brev fra sit Hjem i Zürich, og det var godt det samme, thi ellers kunde han snart have glemt det over det dejlige Sorrento med alle dets levende og livløse Skønheder. Hotzes Breve var alvorlige og besindige, ligesom han selv, men dog var der en umiskendelig Længsel efter Plejesønnen at læse mellem Linjerne, men ellers ingen bestemt Opfordring

til at komme. Alligevel drog det svært i Salvadore, hver Gang han fik læst saadant et Brev, og han sagde til sig selv, at det var Synd at blive ret længe borte — men naar han saa bare gik op paa Terrassen øverst ved Havet og saae de høje Bjærge, det blaa Hav og de hvide Huse imellem Orangelundene, da syntes han, det var umuligt at komme her fra. Og naar han tænkte paa Børnenes Leg, paa Pigernes Dans og paa sin Moders Glæde over at have ham, ja, da blev det ikke bedre. Men naar han saa tænkte paa, hvem der havde aabnet hans Øje for alle disse Herligheder og lukket hans Hjærte op, saa vel for hans Folks Fortrin, som for dets Fornedrelse, hvem der havde aandelig hævet ham op af den Uvidenhed, hvori hans Frænder levede, kort sagt, hvem der havde gjort ham til et lykkeligt Menneske, saa funklede hans sorte Øjne af Kærlighedens, Taknemlighedens hellige Ild, og han besluttede, at de kære i hans ny Hjem ikke skulde vente forgæves. Men tomhændet vilde han ikke vende tilbage. Han havde lovet sig selv, inden han rejste, at han vilde male et Billede fra Sorrento til sin Plejefader, saa at denne dog endnu kunde glæde sig ved den italienske Natur, som han aldrig ventede at se mere.

Dagen efter, om Morgenen tidlig, kom Salvadore og bankede paa sin Moders Dør. Hun og Mariotta maatte skynde sig at kaste nogle Klæder om sig, for at kunne aabne for den kære Broder.

„God Morgen, kære Moder! God Morgen, Søster! Aa, God Morgen, alle I smaa Skælmer! Jeg vækker

jer nok for tidlig; men jeg har faaet saadant et dejligt Indfald, og saa maatte jeg her ned at høre, om I ogsaa synes, at det er dejligt."

„Naa, hvad er det saa? Sig frem, min Søn!"

„Moder! Jeg vil ikke male noget Landskab, noget Billede med Træer, Bjærge og Hav, dem er der saa mange af, men jeg vil male to Piger, som danser vor egen kære Dans, og det skal være dig, Mariotta, og Bianca, dersom I da ellers vil; og det skal være dig, gamle Moder, som staar og spiller paa Tamburinen — —"

„Aa, det bliver da et dejligt Billede!" udbrød Søsteren meget naturlig, men ikke meget beskedent. „Det er da ogsaa noget anderledes kont, at se levende, lystige Mennesker paa et Billede, end at se døde Træer og Sten! Skynd dig og gaa hjem og mal det, jeg længes saa urimeligt efter at se det! Kan du blive færdig til Middag?"

„Et Fjerdingaar burde jeg egentlig være om det, hvis det skulde være rigtig godt — —"

„Aa, Madonna!" udbrød begge Kvinderne i den højeste Forundring, og Søsteren føjede til:

„Saa maa du rigtig nok være en daarlig Maler!"

„Ja du forstaar det jo slet ikke, min Pige, men jeg vil da sige dig, at saadan en Maler, som jeg nu er, god eller daarlig, saa kan jeg dog tjene mere paa en Uge, end du kan tjene i et helt Aar. Naa, det er da noget, som du kan forstaa."

„Men Salvadore, du lyver da ikke for os?"

„Nej, Mariotta, det er ikke min Skik. — Men hør nu, jeg maa se jer mange Gange danse. Vil I nok tjene mig deri, du og Bianca?"

„Kan du tro, at vi kan blive kede af det! Det er jo den bedste Fornøjelse, vi har!"

„Nu vel, saa kom op til mig i Eftermiddag, naar det begynder at blive lidt koligt. Paa den Tid er de andre fremmede ude."

„Aa, de maatte ellers gerne se paa det; maaske de saa gav os en „Sordo".

„Nej, nej, Søster! du skal ikke have behov at tigge, saa længe jeg er i Sorrento; jeg vilde ogsaa nødig se det. — Naa, sig det saa til Bianca og saa hende med, og Moder kommer saa ogsaa med sin gamle Tamburin."

„Nej, lille Salvadore!" sagde Moderen, „jeg kan virkelig ikke komme, naar Mariotta skal med, for hvem skal saa se efter de smaa?"

„Aa, tag dem med alle sammen! Desto mere morsomt bliver det!"

„Men de forstyrrer dig, min Søn."

„Vist ikke, Moder, det gaar ikke saa stille af; maaske jeg maler dem med — men det kan der nok ikke blive Tid til. Og saa, naar vi er færdige, saa faar vi os en lille Aftensmad i Samling henne i Pergolaen. Nu vil vi have det fornøjeligt den korte Tid, vi kan være sammen."

„Nu synes jeg dog, Salvadore begynder at ligne et Menneske," sagde Mariotta. „Jeg har ellers sommetider

været bange for, at de har forgjort ham, derovre i det kætterske Land."

„Aa, vil du tie, du slemme Tos!" raabte Giuseppa. „Kunde du bare nogensinde blive saa god som han!"

„Se, hvor de ligger og lurer!" sagde Salvadore og pegede paa sine yngste Søskende, som laa lys vaagne i deres usle Rede og smilede saa mildt til de voxnes Samtale, hvoraf de forstod nok, til at gøre dem glade.

„Vil du ogsaa med, piccolo Luigi!" spurgte Salvadore, løftede ham op paa sine Arme og kysfede ham. Derpaa bød han „Farvel saalænge!" og gik.

Men Giuseppa kastede sig ned for det tarvelige Mariabillede, der var klæbet op paa Væggen, og udbrød:

„Priset og lovet være du, Guds Moder, i al Evighed, for den Søn, du har skænket mig, som gør os alle saa glade! Priset være du, Madonna, for den Mand, du lader udøse alt det gode over os! Derved viser du din Guddom, at du kan bøje selv en Kætters Hjærte til at gøre vel imod de kristne! Se naadig ned til ham, inden hans sidste Time, til Løn for hans kærlige Hjærte, at han ikke skal dø i Vantro. Amen!" sluttede hun, og Amen! sagde Mariotta og alle Børnene, skønt nogle af dem ikke vidste, hvad de stammede paa.

Nu begyndte der nogle sande Festdage for den fattige Familie. Taget paa Salvadores Hotel, eller rettere paa en affides Bygning deraf, var dannet som et stort, fladt Gulv, med et muret Brystværn. I en Krog af denne Plads satte han sig selv med sine Malerredskaber, i en anden Krog sad Giuseppa med sit Instrument,

og i en tredie Krog stod et lille Bord med Vin og Frugter. Midt paa Gulvet var Pigernes Tumleplads, og tro mig, det gik lystigt. Giuseppa kunde ikke blive siddende, hun sprang op, ja, en Gang imellem gjorde hun endog de dansendes Trin og Bevægelser med, skønt hun ikke glemte at spille. Der var ikke Tale om Opstilling eller Ordning fra Malerens Side; han lod Pigerne have deres fuldkomne Frihed og Glæde. Børnene havde ogsaa deres Frihed, og den lille Luigi, som gerne vilde staa hos sin store Broder, benyttede denne Frihed til at hjælpe Maleren lidt med hans Kunst, men denne var taalmodig, og alt gik særdeles glædelig.

„Nu maa I endelig holde op, naar I bliver trætte, Piger!" sagde Salvadore i en Pavse.

„Ja, se da til, at ikke du selv bliver først træt!" svarede hans Søster.

Enten det nu slog til eller ej, hvad hun sagde, saa blev det da alligevel ham, der bad dem om at standse for i Dag. Derpaa gik de ned i Pergolaen, hvor der blev dækket Bord for dem. Opvartningspigen gjorde store Øjne ved at se disse Gæster fra Gaden, men selve Gæsterne viste ingen Forbavselse eller Kejtethed. De sad saa frimodig om det fine Bord og lod sig opvarte, som om de havde det saadan hver Dag. Men Samtalen var ikke fornem, thi Latteren lød frisk og højrøstet, og en Gang imellem henvendte Pigerne en lystig Spøg til Opvarterſken, som hun kun turde besvare med et tvungent Smil. Gæsterne undrede sig meget over, at Tjenestepigen ikke vilde være med i den almindelige Glæde,

og ved den første Lejlighed spurgte Mariotta sin Broder, hvorfor de Mennesker var saa kedelige.

„Saadan skal de være," svarede han. „Det er fornemt, at have saadanne Maskiner, som gaar deres Gang, men lader, som om de hverken kan høre eller se."

„Tak! Jeg takker Madonna, at jeg ikke er bleven fornem!"

Af saadanne Dage, lige saa muntre som denne, fik de nu flere, og alle var de enige om, at de aldrig havde haft dem saa glade før. At de snart maatte faa en Ende, var noget, som aldrig forurolige dem.

En Dag, som de sad og spiste, kom Portneren og overrakte Salvadore et Brev med et dybt Buk. Denne læste det strax, og hans bevægelige Ansigt viste strax de Følelser, som det fremkaldte. Snart smilte han, snart blev han alvorlig, snart blev han blussende rød. Endelig stak han det i Lommen.

„Var det fra Schweiz?" spurgte Giuseppa.

„Ja, det var fra min gamle Fader!"

„Skal vi ikke høre noget af det!" spurgte Bianca.

„Det var vist morsomt, men du vil nok beholde det alt sammen for dig selv," sagde Søsteren.

„I kan jo ikke forstaa det!" svarede Salvadore.

„Men saa er du jo Mand for at forklare det!"

Salvadore tog Brevet op af Lommen og begyndte at læse det paa italiensk, men det kunde kun gaa langsomt:

„Min kære, lille Dreng!

„Jeg er ikke nogen god Skribent, men jeg maa dog

skrive i Dag, for min Broder siger, at han er ikke oplagt. Men hvordan er vel jeg? Jeg har slet intet godt Befindende, mit Hoved er ikke godt, jeg lider af Hede i Issen og af stor Søvnløshed, saa at jeg har stort Besvær med at holde mig vaagen baade Nat og Dag. Og saa har jeg stærke Drømme, som næsten altid er om dig. Jeg har drømt, at jeg saae dig paa Gaden, ganske pjaltet og skiden, med en Lirekasse og en Abekat, ligesom dine Landsmænd. Lad dig dog ikke forlede, min kære Dreng! til at blive en Italiener, thi jeg tror dem ikke godt; hvor kan man tro snavsede Mennesker! Du er langt bedre end de andre, men du er ogsaa et Frieksemplar! Og du maa endelig vogte dig for de italienske Makroner, som de altid spiser, for de ligger haardt i Maven, og for de italienske Piger, som ikke er til at spøge med, for de jager en Kniv i Livet paa den, de elsker mest, som jeg har læst i mange Bøger. Naar du kommer snart, forventer jeg at blive fuldkommen frisk. Jeg maa give 50 Centimer for en Citron, derfor vil jeg bede dig om at tage nogle hjem til mig, som ikke er plettede, for da er de fordærvede, som du ikke forstaar dig paa. Naar jeg nu ser dig igen, saa bliver mine gamle Øjne glade, og hele Huset vil staa paa den anden Ende, saa vel som

din kære Faster Emilie Hinchel, født Hotze."

Skønt en Del af det pudsige i Fasters Brev gik tabt ved Oversættelsen, var der dog alligevel nok til at

skaffe Tilhørerne en hjærtelig Latter, og Bianca, som vel var den klogeste af dem, sagde:

„Aa, den kære, gamle Faster! Hvor jeg kunde have Lyst til at se hende."

En Rødme foer op i Salvadores Kinder ved disse Ord; han svarede ikke, men hans Søster sagde vredt:

„Skulde jeg se hende, saa skulde det være for at rive hendes gamle Øjne ud. Jeg forstaar ikke, hvor min Broder kan være i det Hus, hvor de saadan foragter Italienerne."

„Men hun kender os jo ikke, Søster! Hun kender jo ikke andre af vort Folk, end disse Landstrygere, som man ser over hele Evropa. Du tror jo, at alle Englændere er smaatossede, fordi du ikke kender andre end disse underlige Fyre, som rejser her nede. Du er altsaa ikke klogere end hun, naar du dømmer et stort og kraftigt Folk efter disse Undtagelser, som du ser."

„Jo, det er rigtig nok nogle sære Fyre!" sagde Bianca, og derpaa fortalte hun et pudsigt Træk, som hun havde set af en Englænder, og snart kom de alle sammen med en lille Historie af samme Slags, og Dagen endte meget fornøjelig, ligesom de andre foregaaende.

Men da Salvadore blev ene, gik han op paa sit Værelse, tændte Lys, læste Fasters Brev igen, rødmede igen, men lo. Derpaa traadte han med Lyset hen til det ufuldendte Maleri og rødmede endnu stærkere, da han betragtede det. Det er vel næppe nødvendigt at sige, at det var Biancas Skikkelse, han saae paa, eller at sige, at medens han malede hendes Skikkelse paa Lærredet,

malede han hendes Billede, klarere og klarere for hver Dag, ind i sit unge Hjærte, hver Dag med fastere og sikrere Træk — saa at det allerede nu aldrig mere kunde udslettes. Fasters Brev, hvor lojerligt det end var, havde dog haft den Fortjeneste, at bringe ham til Klarhed over sit Hjærtes Tilstand. Nu fik han en søvnløs Nat; det var en anden Slags Søvnløshed end Fasters. Han gik op og satte sig paa Taget, hvor de havde danset. Der sad han den halve Nat, saa opfyldt af Glæde, som noget Menneske kunde være. Det var, ligesom Kærligheden med eet havde aabenbaret sig for ham i hele sin himmelske Vælde, uden Skygge eller Svaghed. Og det var dog hans eget Hjærtes Følelser, der fyldte ham med denne Glæde; hvad hun kunde føle for ham, det kunde han endnu ikke faa Tid til at tænke paa. Da han efter flere Timers Forløb gik i Seng, kunde han endnu ikke sove, men nu begyndte han at tænke fornuftig, som man vel med Urette kalder det. Han begyndte at tænke paa sin Stilling i Livet, paa sin Uddannelse, paa hendes Uvidenhed og Mangel paa Opdragelse og, kort sagt, paa alle de Forhindringer og Vanskeligheder, som jo gerne viser sig ved enhver Kærlighedsforbindelse. Han var modig, og hans Kærlighed var stærk, han følte, at han kunde slaa enhver af disse Fjender til Jorden, de, som viste sig for hans Syn. Men det randt ham i Hu i hans stille Ensomhed, at hans kærlige Plejefader havde sagt, at hans værste Fejl var Ubesindighed. Saa gjorde han da i denne Nat sin Gud, sine kære og sig selv det Løfte, at han ikke vilde forspilde sin egen eller andres

Lykke og Glæde ved Fremfusenhed i saadan en Livssag. Og derefter fik han Hvile og Ro paa sit Leje. Først højt op ad Dagen næste Morgen vaagnede Salvadore til sin ny Glæde og Lykke.

Man skulde synes, at der var en Ting endnu, som det ikke havde været ganske overflødigt for Salvadore at betænke, inden han gav sig til Ro, og det var, om Bianca ogsaa elskede ham. Men i den Henseende var han fuldkommen beroliget. De havde jo været Venner fra Barndommen af, saa langt tilbage, som han kunde mindes. Da de nu gensaae hinanden som voxne, syntes ogsaa Kærligheden gensidig at være voxet. Altid var hun føjelig og venlig imod ham, altid forstod hun hans Mening, og altid tog hun hans Parti imod hans Søster. Det syntes ogsaa stiltiende antaget af hans Moder og Søster, at han og Bianca var de bedste Venner; der blev altid sørget for, at de kunde gaa sammen og sidde sammen; de blev altsaa behandlede af deres Omgivelser med samme Hensyn, som man viser et Par forlovede. En anden Betragtning gjorde ogsaa Salvadore tryg, naar der kom mindste Skygge af Tvivl, og det var den Livsstilling, han kunde vente, og den Dannelse, han havde. Med et vist velbehageligt Overmod tænkte han, at ingen Pige i Biancas Kaar kunde sige Nej til ham. Ak, han var jo saa ung endnu og kendte kun lidt til Menneskehjærtets Højder eller Afgrunde; det faar tjene til Undskyldning for vor stakkels Dreng.

Det var imidlertid ikke mange Dage, at han kunde nyde sin Lykke ublandet, thi snart maatte han tilstaa

for sig selv, at hvad der endnu manglede ved hans Maleri, kunde han lige saa godt male i Zürich; men lige saa hurtig følte han ogsaa, at han ikke kunde forsvare at blive længere fra sine Velgørere. Han bestemte nu Dagen til Afrejsen; om otte Dage skulde det være, men i den Tid skulde hans Venner blive ved at komme til ham, som sædvanlig, skønt han ikke malede, medens de var der. I disse Dage blev hans Fasthed ofte prøvet. Mange Gange vandrede han alene med Bianca i Hotellets tætte Have. Mangen Gang stod han med hende ved Udsigten over Havbugten, hvor den yppige Natur i sin største Glans syntes med Magt at tvinge alle varme Følelser frem af hans Hjærte. Og helt tit følte han sig fristet til at give sig Luft i Ord, der kunde tolke hans Følelser — men han tvang sig. Han frygtede ikke for at binde sig ved en Erklæring, for han var vis paa sig selv og mente sig ogsaa vis paa hende; men han syntes, det var en stor Utaknemmelighed imod hans Plejefader, at udtale det afgørende Ord uden Samraad med ham; desuden mente han ogsaa, at dette Ord vilde af Hotze blive betragtet som en Ubesindighed. — Dagen før hans Afrejse ved Solnedgang stod de udfor Havet. Aftensolen forklarede al Ting med sin Glans, men intet mere end den smukke Pige, der stod ved Salvadores Side. Da sagde han:

„Aa, i Morgen ved denne Tid er jeg langt fra det skønne Sorrento, og om nogle faa Dage til er jeg skilt fra mit eget Land og fra alle eder, I kære Venner —

Men om de alle glemmer mig, du kan da ikke glemme mig, Bianca, det kan jeg da stole paa!"

„Det kan du, Salvadore!" svarede hun rolig.

„Men sig mig det endnu en Gang, for nu i dette sidste Øjeblik stiger Tvivlen op i mit Hjærte, ligesom du ser den tætte Taage, der nu begynder at stige op ad Bjærget hist ovre."

„Salvadore!" sagde hun og rakte ham Haanden. „Tænker du, at det kunde være muligt, at jeg, som kan huske dig fra min Barndom, uden at glemme dig i disse mange Aar, at jeg kunde glemme dig nu, da jeg er voxen, og nu, da du har været saa god imod mig!"

„Nej, du kan ikke glemme mig!" sagde han, overbevist af hendes varme og sikre Stemme. „Men skriv mig til, Bianca!"

„Du glemmer, at jeg ikke kan skrive."

„Ak, det er dog ogsaa forfærdeligt med jer? Havde jeg dog bare brugt Tiden til at lære dig at skrive."

„Men hvad siger du, Salvadore!" udbrød hun i højeste Forundring. Skrive, i Stedet for at danse, synge og spøge! nej, det kunde hun ikke forstaa.

Men Salvadore hverken hørte eller saae hendes Forundring; han saae tavs hen for sig i mørke Betragtninger over sit Folks Vankundighed, som nu berørte ham saa pinlig.

Men nu lød der Støj og Skrig bag ved ham; det var hans smaa Søskende, som ikke kunde undvære

ham længere, og som ikke af Moderen vilde lade sig afholde fra at forstyrre de unge Folk.

Giuseppa kom trippende bag efter Børnene og raabte:

„Ja, piccolo Luigi er en slem Dreng, han render efter sin Broder alle Vegne, men det er din egen Skyld, Salvadore, saadan som du forkæler ham."

Men den store Broder syntes nok ikke, at Luigi var en slem Dreng, thi han løftede ham højt op i et Træ og gav ham Lov til at plukke en Orange. Denne Aften skiltes de tidlig ad.

Da Salvadore næste Morgen stod paa Dampskibet og sendte sit sidste Blik ned paa alle hans kære, der fra Baaden tilvinkede ham Farvel, da han sidste Gang saae op ad de stejle Klipper, da snøredes hans Bryst smertelig sammen, og det var, ligesom han sagde al sin Ungdomsglæde Farvel med det samme.

Men desto mere glædelig var Ankomsten til hans Plejefaders Hus. Da han sad der i det gamle Hus, mellem de to gamle Venner, og nød sit første Maaltid, da lod han paa een Gang Kniv og Gaffel synke og sagde:

„Nej, hvor jeg dog er et lykkeligt Menneske! Jeg har to Hjem med kære, trofaste Venner, og der er mange, som ikke engang har et. Men det er eders Skyld, at jeg har lært at elske og glæde mig ved dem begge!"

Da hans Glædesrus nogenlunde var gaaet over, kunde han ikke undgaa at lægge Mærke til, at hans Plejefader saae daarlig ud, hvorimod Faster, som havde

beklaget sig over sin Helbred, struttede af Sundhed. Da han var bleven ene med Hotze, spurgte han bekymret til hans Sundhed, men han fik det Svar:

„Jeg fejler intet, min kære Dreng, men jeg kan nok mærke, at mine Kræfter ere tagne af i Sommer. Det kommer vist af, at jeg har maattet undvære dit milde Ansigt i Sommer."

„Du spøger, kære Fader!"

„Men dit Selskab, det er dog det eneste, jeg veed, som jeg har fejlet."

„Nu er jeg dog vred paa mig selv, at jeg har tøvet der ovre saa længe, og vred paa dig, at du ikke kaldte mig hjem. Trode du ikke, jeg kunde bringe det Offer for dig?"

„Jo, jeg veed godt, du kan ofre mere, men jeg nænnede ikke at forlange det af dig."

Salvadore havde ikke glemt Citronerne til Faster, han havde plukket dem med egen Haand i Sorrento. Faster beundrede dem og sagde, at dersom hun nogensinde rejste til Italien, da skulde det være for at hente en Vogn fuld af disse udmærkede Citroner. Salvadore havde medbragt en hel Del smukke Træmosaiker til Husets Beboere og andre Venner, men sit Maleri havde han holdt hemmeligt; det var bragt hen til en god Ven af ham, som ogsaa dyrkede Kunsten. Salvadore agtede at male det færdigt hos ham og ikke lade det se, før det var fuldt færdigt. Han fik at vide af Almanakken, at det om fire Uger var Hotzes Fødselsdag; det var i

alle Maader en passende Dag til at komme frem med Billedet.

Dagen kom. Da de havde holdt Morgenandagt og derefter drukket Kaffe, ved hvilken Lejlighed Fru Hinchel frembar sin Foræring, bad Salvadore sin Fader om at komme ind paa hans Værelse. Faster rystede nysgerrig sine Kappestrimler og saae langt efter dem, men hun kunde jo ikke være bekendt at gaa med. Da Salvadore aabnede Døren, stod lige for dem i det klare Morgenlys hans ny Billede. Han udbrød:

„Det er til dig, kære, kære Fader! Bare du dog vil synes om det! Jeg kunde ikke gøre det bedre!"

Hotze stod et Øjeblik ubevægelig og saae paa Billedet, derpaa kastede han sig til sin Søns Bryst uden at sige et Ord og knugede ham ind til sig med taarefyldte Øjne. Aldrig havde Salvadore set ham saa bevæget.

„Min Søn, min Søn! har jeg fortjent al den Glæde, du volder mig?"

„Ja, kære Fader, langt mere, end jeg nogensinde kan skaffe dig. Men bare du selv vilde tro det!"

Hotze fattede sig snart igen, det var en Mand, som ikke holdt meget af at vise sine Følelser. Han traadte hen foran Billedet og sagde:

„Aa, det dejlige Italien! Her ser jeg baade Folket og Naturen! Hvor jeg længes efter at komme der endnu en Gang! Jeg gamle Nar! — — Men hvor har du dog faaet fat paa de smukke Piger? Er det et Par sædvanlige Modeller?"

„Det er min Søster og en Veninde, hun har — —"

„Og den gamle Kone er jo din Moder. Nej, det var da morsomt!"

Og han lo hjærtelig.

„Men, Fader, hvad for en Pige, synes du, er den konneste?"

„Det er — nej, det kan jeg umulig sige. Men jeg kan nok se, hvad for en der er din Søster, det er hende til venstre — og du vilde vel nok have, at jeg skulde kalde hende for den konneste?"

„Men, Fader, hvor du dog kan være blind! Min Søster kan jo ikke komme den anden nær i Skønhed; det er da let at se!" udbrød Salvadore rødmende.

Hotze saae forskende paa ham i det samme og sagde:

„Naa, min Dreng, nu kan jeg høre, hvor du er henne! Du behøver ikke at sige mere!"

„Aa, Fader, du skulde ikke haft det at vide. Der var ingen, som skulde vidst det, uden Gud. Men du kan dog aldrig tro, Fader, hvor højt jeg elsker Bianca! Men er hun ikke ogsaa dejlig?"

„Jeg kan nok tænke, Salvadore, at naar du elsker hende, saa elsker du til Gavns!"

„Ja, til Døden!"

„Men først til Livet. Kender du hende saa nøje, saa du veed, at dit Liv kan blive glædeligt ved hendes Side!"

„Aa, jeg kender hende fra Barndommen af. Vi har altid som Børn været kære Venner!"

„Saa er I vel nu forlovede?"

„Ja, Fader, jeg har trolovet hende, hende eller ingen!

Men jeg har dog aldrig talt et Kærligheds Ord til hende eller gjort hende noget Løfte — hvor haardt jeg end har været fristet!"

Og nu fortalte han hele deres Samliv der ovre og fortav ikke en Gang deres sidste Samtale.

„Naa, ja, min Søn! Jeg vidste jo, det maatte komme en Gang. Og Gud være lovet, at det er kommet saadan og kommet, mens jeg er hos dig. Og Tak, fordi du saa mandig har tvunget din brusende Følelse. Hvis jeg har lært dig det — —"

„Ja, hvem anden, Fader?"

„Saa kan jeg rigtig nok være glad over dig. Ja, det er mange Aar siden, saadan en glad Dag er gaaet op over mit graa Hoved. — Men det vil jo ikke ene blive Glæde, som din Kærlighed vil bringe dig. Er du beredt paa det?"

„Ja, Fader! Jeg tager den som en Guds Naade, enten den saa vil bringe mig Fryd eller Smerte."

„Naa, min Søn, bliv saadan ved at være besindig og from! — Har I levet saa meget sammen, saa vil hun nok forstaa dig, selv om ikke Ordet er udtalt. Det er paa en vis Maade heldigt, at hun hverken kan læse eller skrive. Hvis du kan, saa lad mig blive ved at være din fortrolige."

„Aa, Fader! du kan aldrig tro, hvor glad jeg er over, at jeg kom til at aabenbare det for dig. Mit Hjærte har mange Gange været saa beklemt, siden jeg kom hjem."

„Men nu maa vi have min Søster her ind, hvis ikke hun skal dø af Nysgerrighed.“

Han gik nu og hentede hende.

Hun sagde, i det hun kom:

„Naa, saa jeg skal dog ogsaa vide den store Hemmelighed, som Herrerne har med hverandre. — Men hvad i Guds Navn er dog dette! Har du været Mester for det, min Dreng? Nej, det kunde du ikke, det er alt for kont. Hvad, Salvadore?“

„Jo, jeg kunde, Faster!“

„Men saa har du dog været sammen med de italienske Piger, som jeg advarede dig imod. Gud, havde jeg vidst det, jeg havde gaaet i den grueligste Angest! Men saa er du dog ikke bleven saaret af dem, vel, Salvadore?“

„Du ser jo, at jeg er hel og holden, Faster!“ svarede han og vexlede et Blik med Faderen.

„Ja, da var det dog en Guds Lykke! for vel er de kønne, men de ser mig ud til allehaande med deres gale, sorte Øjne! — Men hvad er dog det for en gammel Hex, hende med Præsenterbakken? Hvor har du dog faaet fat paa hende?“

Nu kunde Salvadore ikke holde længer paa sin Ærbødighed for Faster, men brast ud i en voldsom Skoggerlatter; at han kunde føle sig krænket ved noget, hun sagde, kunde der ikke være Tale om.

Hotze var heller ikke fri for at le. Han sagde:

„Kære Søster! det er let at høre, at du ikke kender

de italienske Kvinder. Desuden veed du heller ikke af, at det er et Familiemaleri."

Han fortalte nu, hvem det forestillede.

„Ja, det skulde I virkelig have sagt mig i Forvejen, I gode Herrer! Nu faar I tage, hvad der følger paa. — Det er nu lige meget, jeg tror dem ikke, de gode Italienere, men Salvadore er, som jeg tror, et Friexemplar."

„Pragtexemplar, mener du, Søster."

„Jeg veed nok, hvad jeg mener, men jeg vil ikke sige det saa stærkt, for unge Mennesker har ikke godt af at blive roste for meget i deres aabne Øjne," svarede hun, og Kappestrimlerne tilnikkede deres Bifald.

Derefter gik man over til at tale om, hvorledes Dagen skulde tilbringes. Faster, som ingenlunde havde tabt Modet, foreslog en Formiddagssejltur med hendes Dreng til Norkarl; det blev vedtaget. Dernæst foreslog hun en Eftermiddagskoretur til et Bjærg i Nærheden, paa hvis Top man fik en fortræffelig Kop Kaffe; Udsigten talte hun ikke om.

„For i Dag vil vi lade alt Arbejde ligge!" saaledes sluttede hun Rækken af sine Forslag.

Efter denne Dag kom Livet atter i det vante, gode Spor der i det gamle Hus. De to gamle Søskende og den gamle Pige var glade og rolige, næsten lige saa rolige som det gamle Hus, og Salvadore var tilsyneladende ogsaa vel tilfreds. Han opofrede sig nu ganske for sin Kunst. Hans Maleri fra Sorrento blev meget rost af dem, der fik det at se, men det maatte ikke blive udstillet offentlig. Hvad han malede senere,

blev ogsaa meget yndet, og vilde han sælge et Billede, manglede han aldrig Købere. Men han havde just ikke den fulde Glæde af sin Kunst. Vel var han inderlig glad, naar han havde faaet en Tanke og havde begyndt at udføre den, men inden han blev færdig, var han gerne ked af det, og havde han maattet raade sig selv, saa var de fleste af hans Billeder blevne ufuldendte. Men hans Fader var altid ved Haanden til at trøste og opmuntre ham, og Salvadore vidste desuden, at der var næsten intet, som saadan kunde oprøre den gamle Forretningsmand, som at se, at nogen løb fra et ufuldendt Arbejde. Salvadores Ulykke var den, at han ikke altid kunde tro paa sit eget Kunstnerkald. Trods det Bifald, hans Billeder vandt, maatte han sige sig selv, at enten var det laante Tanker, han arbejdede med, eller ogsaa var det ligesom fotografiske Gengivelser. Hver Gang han begyndte paa et Billede, saa jublede det indeni ham: „Dette er da en ny Tanke! Dette er da min egen Skabning!" men efterhaanden som han naaede bedre frem, fik han bestandig ringere Tanker om sit Værk.

En anden Lidelse, som han havde, var hans Forhold til Bianca. Den første Glædesrus var overstaaet; nu kom Eftertanken. Hendes Uvidenhed forurolige ham ikke, den kunde han jo selv hæve. Det tænkte han sig netop som en stor Glæde, hvorledes han skulde meddele hende, som han elskede saa højt, de Aandens Skatte, som han selv havde erhvervet. Heller ikke tvivlede han om, at hun for hans Skyld vilde blive optagen som Barn i det gamle Hus; men hvad han før havde været allermest

sikker paa, hendes Hjærte, det begyndte han nu at tvivle paa, om det ogsaa virkelig hørte ham til. Han gennemgik med stor Nøjagtighed deres Samliv i Sorrento, men det var ham umuligt at komme til nogen Afgørelse, der kunde gøre ham rolig. Nu var det ogsaa tungt for ham, at han ikke kunde vexle Breve med hende, ikke engang med sin Moder, uden at fremmede skulde indvies i deres Fortrolighed. Hver Gang, han skrev hjem, gjorde han naturligvis Spørgsmaal om Bianca, saa varme og deltagende, som han turde vove det, uden at røbe sig, men det kunde ikke trøste ham stort at læse disse Svar, skrevne af en kold, fremmed Haand: at hun var rask, at hun havde god Fortjeneste, eller at hun nok skulde huske sin Legekammerat. Hvad Salvadore pintes med, indesluttede han, saa godt han kunde, i sit Bryst; det havde været bedre for ham, om han kunde have aabnet sig for sin Plejefader, men han nænnede ikke. Det var naturligvis en misforstaaet Ømhed, der afholdt ham — men den hjalp heller ikke, thi Faderen saae paa ham med Kærlighedens Skarpsyn. Og Salvadore var just heller ingen Mester i at maskere sit Ansigt eller Væsen. Efter at Hotze nu en Tid lang havde mærket dette Mismod hos Salvadore — Faster var saa lykkelig, at hun ikke mærkede det halve af, hvad der foregik for hendes Øjne —, kom han en Dag ind i sin Plejesøns Værelse. Denne laa paa Sofaen og saae meget „fort" ud.

„Hør, min Søn, jeg har et Forslag til dig, om du vil høre det."

Salvadore rejste sig, men saae just ikke meget spændt ud.

„Jeg traf just sammen her ude paa Gaden med Ludvig Heckov, du kan vel nok huske ham fra Polyteknikum? Han har oprettet en lille Drengeskole her i Byen, og jeg tror, han har gode Gaver til at omgaas Børn. Men han har kun smaa Midler, og han beklagede sig over, at han ikke havde Raad til at holde nogen Tegnelærer. Da faldt det mig ind, skønt jeg ikke sagde det, at jeg havde en Tegnemester her hjemme i mit Hus. Kunde du ikke have Lyst til at hjælpe Heckov og Børnene i dette Fag?"

„Jo, tegne kan jeg da."

„Og Børn holder du meget af; altsaa har du alt, hvad der behoves."

„Men skulde jeg saa binde mig til at komme visse Timer?"

„Det forstaar sig. Man skal ikke være saa bange for at binde sig, naar det er noget godt, man binder sig til. De fleste Mennesker har godt af at have saadanne bestemte Pligter, der hviler paa dem; desto frejdigere og livligere er man saa i sin Fritid. Det kan være trykkende at blive bundet af andre, men naar man med fuldt Overlæg binder sig selv til en god Gerning, saa skal man være glad ved det."

„Tror du, jeg har Taalmodighed til det, Fader?"

„Ja vist tror jeg det, min Søn! ellers vilde jeg ikke forlange det af dig."

„Ja, i Guds Navn da. Maaske jeg dog der kan udrette en Smule Nytte."

Et Par Dage efter stod Salvadore henne i den lille Skole. Han begyndte med at vise Børnene en hel Del smukke Billeder og forklarede deres Betydning. Saa spurgte han dem, om ikke de syntes, det var dejligt at kunne tegne saadanne Billeder.

„Jo! Jo!" raabte de i Munden paa hverandre.

„Saadanne Billeder kan jeg tegne, Børn. Og jeg vil lære jer det, dersom jeg kan. Alle de, som har Lyst til at lære det, kan rejse sig!"

Ikke en blev siddende. Der stod hele Flokken og saae med glade Øjne paa den ny Lærer.

„Men der hører een Ting til, som I ikke har ret meget af, men som I maa se at faa. Hvem kan gætte, hvad det er?"

„Blyant! Sortkridt! Viskelæder!" raabte de; men da Salvadore leende rystede paa Hovedet, var der en Dreng, der raabte:

„Taalmodighed!"

„Det var det, jeg mente! Enhver, der viser Taalmodighed, lover jeg, at han skal faa lært at tegne. Vel kan I ikke lære det lige godt alle sammen, men enhver, som vil være taalmodig, skal nok faa lært saa meget, saa han kan blive glad ved det."

Nu kom Salvadore frem med Tegnesager, saa at de alle kunde se, at det ikke var disse Ting, som de havde for lidt af.

Den Maade, hvorpaa den ny Lærer begyndte sin

Gerning, skaffede ham straks Børnenes Tillid og Fortrolighed, og jo bedre de lærte at kende hverandre, desto bedre gik det. Snart blev han saa kendt med enkelte af dem, at de betroede ham deres smaa Glæder og Sorger. Han lod det heller ikke blive ved Tegningen alene, men han fortalte dem et og andet, som kunde glæde dem, eller vandrede omkring med dem i deres Fritid. Det viste sig snart, at Salvadore, hvordan han saa end var som Maler, saa var han en udmærket dygtig Tegnelærer, og flere af Byens Skoler ønskede ham til Lærer, men han paatog sig ikke mere, end hvad han havde begyndt. For ham selv var dette ny Liv overordentlig velgørende, det optog ham næsten aldeles. Naar han kom hjem, var han saa fuld af Fortællinger om Drengene, om hvordan den eller den havde baaret sig ad, og hvad den eller den havde sagt. Da han selv havde bevaret sit barnlige, italienske Væsen, kunde han saa godt opfatte og forstaa Børnene, og altsaa var han ogsaa i Stand til at gengive deres barnlige Færd, og han satte helt nyt Liv i Huset ved sine Meddelelser fra Børnenes Verden. En Del af sin Tid brugte han til at tegne Fortegninger og til at lægge Planer for hvert enkelt Barns Undervisning. Han forsømte just ikke at male, men nu var det gerne altid Grupper af Børn eller Portrætter af hans smaa Yndlinge. At han kunde glemme sine kære i sin Fødeby, det kunde ikke tænkes, men han havde nu ikke Tid til at give sig hen til en ørkesløs eller fortærende Længsel. Han vexlede jævnlig Breve med sin Moder — ja, lad os en Gang stjæle os til at se,

hvad han skrev en Dag i Efteraaret, kort efter at han havde faaet Tegneundervisningen i Gang:

„Min kære, gamle Moder!

„Hvis du havde set mig i Arbejde for et Øjeblik siden, vilde du vist have forundret dig, thi tænk, jeg er bleven Skolemester! Er det ikke underligt at tænke, at jeg, som du nys saae være saa barnagtig, at jeg skal vejlede andre Børn, men det er da ogsaa kun i Tegning. Naa, lidt mere end Tegnemester er jeg da ogsaa, thi jeg fortæller dem saa meget, og du skulde bare se, kære Moder, hvor godt de hører efter, og hvor mildt de ser paa mig med deres klare Øjne. Det er vistnok mine gladeste Timer, jeg har der i Skolen, og det er dog saa dejligt, at man kan se, at man gør Nytte. Skolebestyreren siger, at Børnene er blevne meget mere artige, siden jeg kom der, og han beklager, at han ikke har saadanne Gaver, som jeg, til at vinde Børnene. Men om det nu var ovre i Sorrento, at jeg stod og fortalte mit eget Folks Børn, som trænger saa gruelig til Oplysning! Aa Gud, det vilde da være en magelos Glæde, at løfte blot en Flig af dette Slør, som skjuler Aandens lyse Verden for dem. Jeg har det jo dejligt, langt bedre end jeg kunde vente og tilkomme — men jeg er dog skilt fra mine egne, fra mine kæreste Venner, som er bundne til mig ved Modersmaalets, Blodets og Kærlighedens Baand. Hvorfor skriver I altid saa lidt og saa tørt om Bianca? I veed dog, at hun har været mig kær fra Barndommen af. Ja, til Sommer maa

jeg hjem igen, hvordan det saa gaar, ellers fortærer Længselen mig — og nu er der kun tre Maaneder til den glade Sommer. Ak, I forstaar slet ikke, hvordan man trykkes af Vinteren. Hils nu alle, som har mig kær, og vent ikke for længe med et kærligt Brev til eders, altid eders

Salvadore."

Vinteren skred nu ret fornøjelig for vore Venner i det gamle Hus; dog var det, ligesom man øjnede en fort Sky, der truede med at komme nærmere. Det var Sygdom og Død. Salvadore saae Skyen først og fik altsaa den største Part af Sorgen. Naturligvis kunde Hotze ikke dølge for sig selv, hvad han saa omhyggelig søgte at skjule for andre, men han var rolig og tilfreds, fattet paa alt. Hans Søster pludrede sorglos, ligesom hun plejede, og hun blev først revet ud af sin Tryghed engang i Foraarstiden, da hun lagde Mærke til, at Hotze i flere Dage havde holdt sig hjemme, uden at gaa til Kontoret til de bestemte Tider. Da sagde hun forundret:

„Men, kære Broder! Hvorfor i Herrens Navn sidder du altid her hjemme og lader Kontoret og Kramboden passe sig selv?"

„Nu har jeg passet dem den Tid, jeg skal, nu maa de andre tage fat. Nu, i Morgen vil du se i Aviserne, at jeg har overdraget min Forretning til Bogholderen, der har tjent mig saa tro."

„Men hvad hører jeg!" udbrød hun og slog Hænderne sammen. „Hvor kunde det dog falde dig ind?"

„Aa, det kunde jo sagtens falde mig ind, at den Tid vilde snart komme, og nu er det faldet Vorherre ind, at han ikke vil give mig flere Kræfter. Har jeg bare brugt dem godt nok i de mange Aar! Men Gud, I græder jo begge To. Er det dog ikke den naturligste Ting af Verden, at, skønt man arbejder, mens det er Dag, saa maa der dog komme en Nat, da man ikke kan arbejde. Er det ikke velsignet, at den trætte kan finde Hvile, og den fremmede komme hjem til sit eget Land!"

„Men Broder, Broder! hvorfor har du skjult det for os saa længe, og nu lader du det komme over os som et Tordenskrald!"

„Jeg forstod det ikke bedre, Søster! Jeg vilde skaffe dig glade Dage, saa længe jeg kunde. Men min Søn der henne, han har mærket det længe, dog har jeg aldrig talt med ham om det."

„Men hvorfor har du ikke søgt Læge, naar du har vidst det saa længe? Det er jo næsten et Selvmord!"

„Jeg har søgt Læge, længe før Salvadore kom hjem. De Læger kan jo nok faa den svage Livskraft til at blusse lidt op, de kan røre op i Lampen og pudse Vægen, men ny Olje kan de ikke skaffe."

Salvadore greb sin Faders Haand og saae paa ham, smertelig bevæget; han maatte stride haardt med sig selv, for ikke at give sin Smerte Luft, han vilde nødig gøre denne Time tungere. Men Fru Hinchels Taarer flød ustandselig, og intet Ord var i Stand til at trøste hende.

Da nogle Dage var gaaede, og de kunde se Sagen roligere, fortalte Hotze dem, at han efter Lægens Erklæring sandsynligvis vilde dø til Efteraaret, og at han rimeligvis vilde dø uden store Smerter og gaa ud som en Flamme af Mangel paa Næring. Han bad dem derfor, at de vilde vise ham den sidste Kærlighedstjeneste, at bære deres Sorg med kristelig Hengivenhed, saa hans sidste Dage kunde blive lyse og milde, ligesom det lange Liv, Gud havde forundt ham.

Og saadan en Bøn var jo ikke til at modstaa. Naar de sad hos ham, vænnede de sig til at tale mildt og rolig, ja endog spøgende, ligesom forhen, men de heftige Udbrud af Sorg, som maatte komme en Gang imellem, gemte de til deres Lønkamre.

Under disse Omstændigheder kunde Salvadore naturligvis ikke tænke paa at rejse til Italien, og det var jo ogsaa, ligesom hans Længsel blev dæmpet af den store Sorg, der rugede over Huset.

Men en Formiddag, da Faster syslede i sit Køkken, kom Salvadore ind til sin Fader, som nu altid sad i Dagligstuen.

Hotze udbrød:

„Men hvordan har du det dog, Barn?"

Salvadore svarede ikke. Bleg, men med tørre Øjne vaklede han hen til sin Fader, kastede sig ned paa Gulvet og lagde sit Hoved i hans Skød. Han holdt et forkrøllet Brev i Haanden, som Faderen tog og læste. Deri stod:

„Kære Barndomsven!

„Det sidste Ord, du talte med mig i Enrum, det var, at jeg ikke maatte glemme dig, og du synes ogsaa selv, det var umuligt, at jeg kunde. Dette Brev skal nu vise dig, at jeg har dig i friskt Minde, for hvert Ord, der bliver skrevet, siger jeg til. Men Aarsagen til Brevet er en stor Lykke, som jeg har opnaaet, og som jeg maa ile med at fortælle til den, som altid har været mig en kær Broder. Hvis du aldrig var kommen til Schweiz, var du maaske bleven noget mere for mig; men nu er jeg bleven gift med en Mand, der bor imellem Sorrento og Massa, saa jeg er nær ved mit gamle Hjem. Han er meget velhavende, for han ejer en Vinhave, et Æsel, en Ko og to Geder. Vel er han 50 Aar, men han er rask endnu. Paa vor Bryllupsdag dansede han Tarantelle med mig, bedre end du kan gøre det; dog vil jeg gerne danse med dig en Gang endnu, naar du kommer. Al min Slægt og alle mine Venner er glade over den Lykke, jeg som en fattig Pige har opnaaet, og jeg er vis paa, du bliver en af de gladeste. Nu blot en kærlig Hilsen fra min Mand, som kender dig, og fra din Veninde

Bianca."

„Salvadore, hvor længe har du haft dette Brev?" spurgte hans Fader, da han havde læst det.

„Siden i Morges!"

„Og du er ikke kommen før til din Fader!"

„Tror du da, jeg vilde dræbe dig ved at vise dig min afsindige, voldsomme Sorg! Min inderlig kære Fader! Du maa tro, at jeg vilde saa nødig formørke dine talte Dage, men jeg kunde ikke bære det selv. Jeg vilde blive afsindig, om jeg ikke havde dig at hælde mit Hoved til!"

„Naa, Gud være da lovet, at han har ladet mig leve saa længe, at jeg endnu en Gang kan trøste mit Barn!"

„Hvis noget Menneske kan trøste mig, saa er det dig, Fader! men du vil jo snart rejse fra mig, og hvad er jeg saa til? Hvad skal jeg saa leve for? Hvad duer et modløst Menneske til, et Menneske med et knust Hjærte, en Yngling, der ikke har saa meget Mod, som en affældig Olding!"

„Det Mod, jeg har, hvormed jeg rolig ser paa Døden, det er ikke kommet af sig selv, det har jeg med Guds Hjælp kæmpet mig til i Livets Storme. Saadan vil Gud ogsaa hjælpe dig, min Søn, og vise dig, hvad du skal leve for! Dersom jeg ikke var vis paa det, saa kunde jeg ikke dø rolig. Og det skal være min Bøn i de Dage, jeg har tilbage, at Gud vil tage dit Hjærte og vise dig sin Vej, inden jeg skal forlade dig!"

Saaledes var deres første Samtale efter det ulykkelige Brev. Da Tegnetimen kom om Eftermiddagen, maatte Hotze næsten tvinge Salvadore til at gaa paa Skole.

De følgende Dage kunde de tale roligere om Sagen; dog blev den aldrig nævnt i Fru Hinchels Nærværelse.

En Gang sagde Salvadore til Faderen, efter at han paa ny havde læst Biancas Brev:

„Er det dog ikke forfærdeligt, hvor oprørende hjærteløst det er! Er det ikke, ligesom hvert Ord skulde være et Dolkestik i mit Hjærte?"

„Min Ven! kan du ikke forstaa, hvor uskyldigt det dog i Grunden er? Man ser jo saa tydelig, at hun aldeles ikke veed, hvad Kærlighed, hvad Livets bedste Lykke er. Og lige saa uvidende er hun jo om, at du har elsket hende, ellers kunde hun jo aldrig have brugt saadanne Udtryk. — Dersom hendes Hjærte engang vaagner, og hun faar Kærlighed til nogen anden, da er hun jo et ulykkeligt Menneske."

„Gid det aldrig maatte ske! — Saa er altsaa dette Ægteskab en Følge af hendes Uvidenhed om det menneskelige Hjærte. Ja, det er mit Folks Forbandelse, det Mørke, den Uvidenhed!"

„Min Søn! nu er det Tid at tale med dig om noget, som længe har ligget mig paa Sinde: Er du tilfreds med dig selv som Kunstner?"

„Nej, jeg duer ikke til det! Jeg kan kun fotografere og kopiere, men intet skabe; det har jeg set for længe siden. Er det ikke en stor Sorg for dig, Fader, at du har ødslet saa mange Midler og saa megen Kærlighed paa saadan en uduelig Krop."

„Nu, da jeg er ved at tage Afsked med denne Verden, og nu, da hele mit Liv glider forbi mig i de stille Timer, da staar det for mig som noget af det bedste, jeg har gjort, da jeg tog dig til mit Barn! Vist nok

faar du nogle hundrede Tusende Francs efter mig, men hvor kan Penge gengælde al den Kærlighed, du har vist mig, og al den Glæde, du har voldet mig! Gud lade det blive en Trøst for dig, naar din sidste Tid engang kommer, at du har gjort en gammel Mands enlige Aar lyse og blide."

„Aa, kære Fader, kunde jeg blot komme til at tro det! Men jeg har slet ingen Ord til at takke dig."

„Det er heller ikke fornødent at tale om mig, nu staar jeg ved Maalet, men du har rimeligvis langt tilbage. — Men det er Skam af dig, utaknemmeligt mod Gud, at kalde dig en uduelig Krop, saadan som du er udrustet af Naturen."

„Men tjen mig da i at sige mig, hvad jeg duer til?"

„Alt, hvad du er skikket til, kan jeg ikke sige dig, for hvor kan jeg vide det, da du ikke har prøvet saa meget? Lad nu være, at du ikke kan blive andet end en middelmaadig Kunstner, skønt jeg ikke er saa vis paa det, som du selv, men saa er der et andet Kald, du har, som jeg længe har mærket hos dig: du har baade Lyst og Gaver til at være Lærer!"

„Aa, det mener du bare, fordi det gaar mig godt i de faa Tegnetimer, jeg har haft."

„Ja, disse Tegnetimer og din Omgang med Børnene har vel givet mig den sidste Bekræftelse paa min Mening, men jeg har tusende Beviser, ja, fra den første Tid, du kom her, paa, at det var din største Lyst, at forklare og fortælle, hvad du selv vidste, og det var din største

Sorg, at se Folk i Uvidenhed og Mørke. Det er næppe for intet, at du er kommen til at hedde Salvadore. Husk paa dine mange lærerige Foredrag ude i Køkkenet; husk paa din Glæde over Pestalozzi; husk paa, hvor tit du har sukket over dit Folks Uvidenhed! Det er aldeles tydeligt for mig, at du har Skolemesternatur! — Ak ja, jeg taler for meget, men tænk nu selv over det, mit Barn! Nu maa jeg hvile lidt."

Vi vil ikke opholde Tiden med at fortælle, hvorledes den gamle Mand daglig nærmede sig Graven, eller om hans sidste Timer, eller om hans milde, kristelige Afsked med sine kære. Kun det skal berettes, at han fik den Glæde at dø med, at Salvadore blev sig sit Kald bevidst og lovede at blive det tro.

I en Udkant af Sorrento, helt inde i en Orangelund, nær ved Havet, der har de travlt med at bygge, der springer de raske Murere op og ned ad Stilladserne med lystig Sang og Spøg. Skønt Huset ikke ser saa flot ud, saa tror dog alle, som ikke ved det bedre, at det skal være et Hotel, for hvad andet skulde man vel bygge der i Byen, end Hoteller? En ung, smuk Mand

staar saa tit og ser til, det er formodentlig Bygmesteren, for han har altid saa meget at tale med Folkene om, og tit kryber han op paa det øverste af Muren. Han er klædt i den sædvanlige Dragt, som Almuen bruger i Byen og Omegnen, men man ser strax paa ham, at det ingen almindelig Arbejder er. Nej, vistnok ikke; men dog har han viet sit Liv til et strængt Arbejde. Det er Salvadore, som bygger sig en Skole og en Bopæl i sin Fødeby. Ja der, og ingen andre Steder, vil han bygge og bo; der vil han forsøge at lade nogle Lysstraaler skinne ud over sit Folk!

Han er bleven modtagen med stor Glæde af sine egne; kun undre de sig over, at han ikke vil besøge Bianca, som dog har det saa godt. Han har gaaet omkring og talt hemmelig med mange Forældre der i Byen, som han kendte lidt til, om at sende deres Børn hen i hans ny Hus. Den saakaldte Skole, som en Munk holder, skal Børnene søge alligevel og ikke tale for meget om den ny Skolegang. Det er en Selvfølge, at der intet skal betales for Børnene; tværtimod kan de slinke Børn vente at faa ny Klæder, hvis de trænger. Folk i Byen, som ved af Salvadores Plan, ryster paa Hovedet, naar de taler sammen derom. De mener, at han er taabelig, ligesom andre «Inglesi», nu har han jo ogsaa været hos dem saa længe, nu er han bleven rig og tænker, ligesom de andre rejsende, kun paa at øse sine Penge ud. Men Salvadore lod dem snakke.

Snart stod Huset færdigt, et rigtig italiensk Hus, ligesom de andre i Byen, og snart kom den Dag, da

han første Gang stod midt i Børneflokken, medens de vogtede paa ham med deres milde Øjne. Men da de glade gik fra ham for at fortælle i deres Hjem om alt det ny, da sank han hen i Tak og Bøn til den Gud, som havde givet ham denne Lykke. Men Kærlighedens Lykke, den kunde han aldrig mere opnaa, det følte han. Og den var han ogsaa villig til at forsage, da Gud nu havde vist ham sin Vej.

Mange glade Dage for Salvadore fulgte efter denne. Han var glad i Zürich over sine Smaafolk, og de over ham igen; men saadan en Forstaaelse, som der var imellem ham og hans Bysbørn, kunde han aldrig have naaet til i Schweiz. Her kendte han jo Folket med alle dets aandelige Gaver, saa vel som dets Skrøbeligheder; her kom han snart til at kende hvert enkelt Hjem, hvorfra han havde Børn. Og hvor de dog hængte efter ham, disse Børn! Deres Øjne hængte ved hans Mund, naar de var i Skolen, og deres smaa Hænder hængte i hans, naar han gik paa Gaden. Satte han sig et Sted, blev han strax omringet af Børn, og enten skulde han synge med dem eller fortælle. Men det var jo ikke saa sært, at de smaa Stakler søgte hen til ham, de havde jo dog et aandeligt Liv, som trængte til Næring, men ingen andre kunde give nogen. Men saadan almindelig Paaskonnelse havde han just ikke af Forældrene. Da de aldrig selv havde gaaet i en saadan Skole, kunde de slet ikke forstaa det; selv Undervisningen i Skrivning og Regning kunde de knapt indse, var til nogen Nytte, og

at Børnene saadan hængte efter ham, var gaadefuldt for en hel Del af dem.

En Dag, da Skoletiden var forbi, sad han ude i sin Have ved et Bord og tegnede med sin Broder, den lille Luigi. Det var hans eneste Husfælle, som ogsaa hans bedste Ven. Begge var de glade, især den lille, for han havde faaet Lov til at plukke den allerstørste Klase Druer, naar han vilde gøre sig Umage med at tegne. Da blev der banket stærkt paa Haveporten, og da Salvadore skyndte sig at aabne, sprang en lille Dreng ind, en af hans Skoleborn. Han var hel aandeløs, og Sveden løb ned ad hans Ansigt.

„Men Carlo, hvad er paa Færde?"

„Aa, de vil slaa dig ihjel — det siger Moder — de vil rive dit Hus ned — de samler Sten nede ved piccolo marino."

„Men hvem er det, du taler om, Barn?"

„Aa, min Fader er med — aa, der er saa mange — og Moder sagde, du skulde løbe din Vej."

„Ja, jeg kan ikke forstaa det, min Søn — — Men tag Luigi med og gaa ud ad den anden Port, at I ikke skal møde dem. — Luigi, gaa hjem til Moder med Carlo. Jeg bliver her. I skal ikke være bange for mig."

Han fik Børnene bort og lukkede efter dem.

Men hvad kunde det dog være? Han var jo i god Forstaaelse med alle — selv Præsterne havde hilst mildt og smilende paa ham. Rigtig nok var deres Smil ikke

paalidelige. Ja, hvis Folket var ophidset imod ham, saa kunde det dog ikke være andre, der havde gjort det.

Han ladede en Revolver, for at være beredt paa alt. Derpaa satte han sig til at læse, men han fik nok ikke stort Udbytte deraf, da han maatte høre efter den mindste Lyd. Men der var intet at høre. Barnet maatte have hørt fejl.

Men pludselig hørte han et voldsomt Slag paa Haveporten; endnu et, og Porten fløj bragende op. En Mængde Mennesker styrtede ind. Nogle havde store Sten, andre store Stykker Tømmer, atter andre Jærnstænger. En bleg, stummel Karl arbejdede sig frem af Hoben og raabte:

„Naa, kristne Folk! nu ned med Kætteren, ham, der forfører vore Børn! Ned med hans Røver-Rede!"

Og nu stormede hele Skaren hen imod Huset med Skrig og Raab. Nogle faa Drenge tittede frygtsomt ind ad Porten, da Folket var gaaet videre frem. Nu foer der en Hagel af Sten imod Vinduerne og knuste hver Rude paa Huset; en stor Sten faldt paa Døren, der fløj op med et Bulder. Og de smaa Drenge kom nærmere og raabte grædende:

„Aa, nu slaar de Salvadore ihjel!"

Nu viste Salvadore sig i Døren. Han gik rolig hen imod Skaren med Revolveren i Haanden. De forreste veg tilbage, men Forskrigeren raabte inde fra Midten af Skaren:

„Slaa ham ihjel, den Kætter! lad ham ikke aabne sin sleske Mund!"

Men ingen vilde slaa det første Slag; det var just heller ikke saa raadeligt overfor de sex ladte Løb. Nu begyndte Salvadore:

„Aa, det er jo mine egne Bymænd. Det er jo min Moders gamle Nabo, som har lavet Legetøj til mig, da jeg var Barn! Og der er jo Beppo, min Faders Krigskammerat! Og min egen Farbroder! Naa, Farbroder, det er nok det første Besøg, du gør mig. Havde min Fader levet, skulde du have taget ham med."

Farbroderen skjulte sig bag nogle andre.

„Naa, det er jo altsaa gode Venner og bekendte alle sammen; der er ikke en, jeg kan se, uden jeg kender ham. Undskyld, gode Venner, at jeg har taget denne Revolver med, for jeg trode, det var en hel Flok Røvere, der kom, og det er jo med saadan en Tingest, man tager imod Røvere; men nu vil jeg skyde den af, for det er en farlig Tingest at staa med, dersom man skulde blive hidsig!"

Han sigtede paa et Træ, der stod nær ved Flokken, og skød hvert Skud ind i Barken, næsten paa een Plet. Derpaa blev han ved:

„Saa, der sidder alle sex Kugler. Nu kan vi tale mere rolig sammen. Sig mig nu, hvad vil I?"

De slog Øjnene ned for hans faste, uskyldige Blik, de hviskede og puffede til hverandre, for at faa en til at sige det; endelig fik de puffet den lurvede Krabat foran, og han sagde stammende og sagte:

„Vi vil ikke taale, at du forfører vore Børn. Vi vil, vil — vi vil — rive dit Hus ned og slaa dig ihjel!"

„Du slaar vist ikke mange ihjel, Vincenzo!"

En skraldende Latter tvang Krabaten til at skjule sig paa ny.

„Hvad den Usling siger, regner jeg ikke for noget. Men sig mig, I, som hidtil har været mine Venner, er det ogsaa eders Mening?"

En utydelig Mumlen, der løb igennem Hoben, syntes at svare Ja!

„Nu vel! Hvad kalder I at forføre Børnene? Er de forførte, naar de hos mig bliver artigere og lydigere? Er det at forføre dem, naar jeg giver dem Mad og Klæder? Eller, naar jeg giver dem alle Slags nyttige Kundskaber, som I tit har maattet savne?"

„Du giver dem kætterske Lærdomme!" raabte en af de bageste.

„Lad os høre, hvad for Lærdomme det er?"

Ingen svarede.

„Saa skal den være en Løgner, som siger det nu, og de skal være Løgnere, de, som har bildt jer det ind, hvad enten det er Biskopper, Præster eller Munke!"

De fleste begyndte nu at ønske sig hjemme og at skotte hen efter Porten.

„Gaa nu hjem hver til sit og skam eder og skjul eders Øjne, naar I møder eders uskyldige Børn!"

De bageste havde allerede begyndt at liste af, og da de forreste mærkede det, havde de heller ikke Lyst til at tøve. Udenfor Porten skiltes de tavse og ilede hver til sit. Salvadore gik efter dem og kaldte sin Farbroder

tilbage. Han kom nølende og skamfuld, og de satte sig paa en Bænk indenfor Muren.

„Naa, saa du vilde være med at slaa mig ihjel, Farbroder?"

„Nej, Salvadore, det maa du ikke tro; det var kun for at gøre dig bange og forjage dig fra Byen."

„Naa, Farbroder, er du saadan i Præsternes Klor! Tænk paa min Fader, hvor frit han levede og døde!"

„Ja, men du veed ikke, min Dreng, hvordan Pater Tommaso, han, Biskoppens Famulus, har rendt og plaget os, hvordan han har pint os i Skriftestolen og truet os med Ban. Han var selv forklædt med i Flokken, men han sneg sig bort, da du begyndte at nævne Præsterne."

„Og I er endnu saadanne Trælle, at I gaar efter deres Ord, selv naar de gaar ud paa Skurkestreger!"

„Madonna fri os for slig formastelig Tale!" udbrød den gamle og slog Kors for sig. „Hvad veed vi selv, og hvad kan vi gøre bedre end at følge den hellige Kirkes Mænd?"

„Ogsaa naar de gør Djævelens Gerninger! Ja, Farbroder! med jer gamle er der intet at gøre. I har trællet i saa mange Aar; kunde dog eders Børn ryste Aaget af Nakken!"

„Salvadore, min Dreng! Hvorfor vil du bo her? Du er jo rig, sælg dit Hus og rejs til Napoli eller Roma, for her faar du aldrig Fred, og vi tør ikke sende Børnene mere til dig!"

„Jeg skal nok vide at skaffe mig Fred! I Morgen

gaar jeg til Biskoppen, og jeg skal ikke forlange eders Børn mere, uden med hans Samtykke — sig det til alle de andre."

„Alle Helgene staa os bi! Tør du vove at gaa til Biskoppen! Du er rigtig nok modig, min Søn! Du er din Fader op ad Dage. — Ja, jeg skal nok sige det til de andre. Ak, hvor alle vil blive glade!"

Næste Dag fik Salvadore Adgang til Biskoppen. Han undrede sig over, at det gik saa let, men det viste sig, at Biskoppen havde antaget ham for en anden Person, da der stod „Maler" paa hans Visitkort. Her havde Salvadore en haard Dyst, thi hans Højærværdighed udøste alle de Forbandelser over ham, som den katholske Kirke har i saa rigt Maal. Da Salvadore forblev følesløs, begyndte han at gøre Hentydninger til Ulykker, som kunde træffe Folk i Italien, for Exempel et Dolkestik, som ingen kunde give Oplysning om; men da tabte rigtig nok vor Ven Taalmodigheden. Han sagde nu rent ud:

„Lad os gøre Forhandlingen kort, ærværdige Fader! Jeg har paalidelige Vidnesbyrd, som er fuldkommen tilstrækkelige til at bringe eders egen Famulus paa Galejerne, og saa sandt, som jeg staar her, skal han komme der, hvis Folket atter bliver hidset paa mig, eller hvis der tilstøder mig saadan en Ulykke, som I nævnte. Naar saa Tommaso er i Vaanden, saa vil det komme an paa, om ikke der er nogle større Mænd, som kommer med!"

Nu foregik der en mærkelig Forandring med Biskoppen. Han blev baade rød og bleg og begyndte at stamme.

Men da han havde fattet sig lidt, forklarede han, at imellem dannede Mennesker tog man ikke alt efter Bogstaven. Det var langt fra, han vilde Salvadore ilde, men det var hans Pligt at advare ham mod at trodse Kirken. Der kom nu nogle venskabelige Underhandlinger i Gang, hvorunder Biskoppen blev mere og mere smidig til at bukke og nikke, og Højærværdigheden kunde han slet ikke mere faa iført sig. Samtalen endte med, at han gav sit Samtykke til, at Salvadore maatte vedblive at holde Skole, naar han ikke ligefrem forkyndte Kætteri for Børnene. Biskoppen lovede ogsaa at meddele Forældrene sit Samtykke, hvorpaa Salvadore beseglede Pagten ved at love ham et Maleri til en af de mindre Kirker der i Byen.

Fra den Tid af fik Salvadore Lov til at være i Fred.

Men Faster, Faster! Hvordan gaar det dog med gamle Faster?

Hotze havde, inden han døde, erklæret, at Salvadore skulde bosætte sig i Italien, da han vidste, at han nu mindre end nogensinde kunde føle sig tilfreds i Zürich. Det havde ogsaa været hans Ønske, at hans Søster skulde rejse med, men hun sagde, at hun kunde ikke, hun vilde leve og dø i det gamle Hus, som ikke maatte komme i fremmede Hænder. Men kort før denne Storm stete paa Skolehuset, havde Salvadore faaet Brev fra Faster, at nu maatte det gaa, som det kunde, for nu kunde hun ikke undvære sin Dreng længer; om han nu vilde komme og hente hende, saa snart han kunde.

Salvadore blev inderlig glad over det, for der havde været en stor Strid i ham, og det havde pint hans Hjærte, at han skulde forlade denne gamle, kærlige Kvinde og lade hende være ene, for at følge sin Lyst. Han kunde vel søgt at berolige sig med, at det var mere end en Lyst, at det var et Kald, og at det var Plejefaderens Vilje. Men det havde alligevel naget ham, at gamle Faster skulde være forladt af det eneste Menneske, hun holdt af i Verden. Men nu skulde det nok blive godt. Han var ogsaa meget glad over, at Faster ikke havde været hos ham under Stormen; der kunde have kommet mange Ulykker ud deraf.

Han satte nu Haandværkere paa sit Hus, rejste saa til Schweiz og kom til Sorrento igen med Faster og hendes gamle Pige. Da Faster fik Haven at se, Træerne, som stod fulde af Citroner, da erklærede hun, at dette Syn var det smukkeste, hun havde set i Italien, nu kunde hun bære meget for dets Skyld. Men hun fik ogsaa en Del at bære. Hun vilde naturligvis slet ikke anerkende den italienske Mad, men vilde leve, som de brugte det hjemme. En Gang kom Pigen hjem fra Byen med noget Smør, som ikke var godt, men det var dog det bedste, der var at faa.

Faster hentede Salvadore:

„Vil du se det bedste Smør, der er her i Byen; det kommer til Næsen, længe før det kommer til Munden. Herre, min Gud! hvad er det dog for Folk her i Landet! Hvad Mad kan de lave af saadant noget stakkels Smør, det bliver jo det rene Griseri!"

„Kære Faster! de bruger hverken Fedt eller Smør til deres Mad, de spiser et raat Løg eller en Figen til deres Brød. — Men nu skal jeg skaffe Faster nogen god Olje."

„Olje? Men hvad tænker du paa, Barn! kan jeg stege Koteletter i Olje, som er til at smøre Vognhjul med. Og jeg har ikke andet til Middag, jeg elendige Menneske! Nej, jeg udholder ikke at være her længe, nej, det gør jeg ikke!"

„Nu henter jeg Oljen, som er af en bedre Slags, end du tror. Saa steger vi Koteletterne, og saa plukker vi en Citron af det store Træ og bruger Saften til Stegen. Og saa venter jeg, at det skal smage dig saa godt, at du opsætter Rejsen, i det mindste for i Dag."

„Ja ja, min Dreng, du kan sagtens snakke, du, som er vant til disse raa Mennesker og deres Griserier."

„Men du kan dog ganske godt lide disse raa Menneskers Børn, Faster?"

„Aa ja! Naar jeg har været paa Landet, har jeg ogsaa altid holdt saa meget af smaa Grise. Men naar de bliver store, sorte Svin, uf! Og saadan er det ogsaa med dine smaa Italienere. Men, ved du, hvad jeg tænker saa tit paa, Salvadore?"

„Nej, Faster!"

„Naar jeg ser dig sidde imellem alt det venlige Smaakravl, saa tænker jeg paa det Billede, du tegnede af ham paa Peststottet."

„Pestalozzi."

„Ja, siger jeg ikke saadan? Jo, det har saamænd

ligget i dig fra Barnsben af. Bode din Moder ikke i Nærheden af en Skole?"

„Nej!" forsikrede han leende.

„Ja, det er nu lige meget, min Dreng! Men vil du nu ikke male et Billede af dig selv og af alle dine Børn og forære mig til min Fødselsdag, saa vil jeg slaa mig til Ro lidt endnu."

„Du skal da i det mindste faa et godt Fotografi af os!" lovede Salvadore.

Salvadore malede virkelig et smukt Billede af sig selv i Børnenes Kreds. Og medens han arbejdede derpaa, tænkte han paa alle sine Barndoms- og Ungdomsdrømme og takkede Gud, fordi han havde opfyldt saa mange af dem, men især for denne, som han nu fremstillede. Var det end ikke den gladeste, saa var det dog nok den bedste, tænkte han.